HALKIN KURTULUŞU

28 Mayıs 1979

750 KURUŞ

160

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

CHP Hükümetinin Komprador Burjuvaziye Hizmeti

- 1978 yılı komprador burjuvazi için en kârlı yıl oldu. Ortalama kâr oranı % 200'e kadar yükseldi.
- 1978 yılı içinde toptancı kârları % 10, parakendeci kârları % 18 oranında artırıldı.
- Vergi iade oranları ortalama % 20'den: % 55'e çıkarıldı.
- İhracattan elde edilen dövizin komprador burjuvazinin kullanımı için ayrılan miktar Mart 1979'da % 100 oranında artırıldı.
- Ortalama üç ayda bir temel tüketim maddelerinin fiyatlarına yüksek oranlı zamlar yapıldı
- Komprador burjuvazinin Fiyat Kontrol Komisyonundan talep ettiği fiyatlar her seferinde onaylandı.
- Birkaç kez devalüasyon yapıldı
- 'Toplumsal Anlaşma' ile işçi ücretleri 1976 düzeyinde donduruldu. Tarım ürünleri taban fiyatları düşük tutuldu' memur maaşları sınırlandırıldı.
- İşçi sınıfının ve emekçi halkın kazanılmış ekonomik: demokratik ve siyasi hakları yok edilmeye çalışıldı. Dernekler kapatıldı: devrimci ve ilerici yayın organları susturulmaya çalışıldı.
- 1978 yılı sonunda 13 ilde sıkıyönetim ilan edildi: daha sonra da 19 ili kapsayacak şekilde genişletildi.
- Onlarca grev yasaklandı:onbinlerce işçi sokağa atıldı.
- Emperyalistlere yeni ekonomik: siyasi ve askeri kolaylıklar sağlandı. Amerikan üslerinin önündeki göstermelik perde açıldı. Sosyal-emperyalistlerle 'Siyasi Belge' imzalandı. Ülkemize emperyalist sermaye akışı hızlandı.

Komprador Burjuvazinin Dayattığı Yeni İstekler

- IMF'nin dayattığı bütün koşullar derhal kabul edilmeli ve 'dış kredi musluklarının açılması' sağlanmalıdır.
- Yeni bir devalüasyon yapılmalıdır.
- 1979 ve 1980 yıllarında işçi ücretleri daha da sınırlandırılmalı: tarım ürünlerinin taban fiyatları çok düşük tutulmalıdır.
- 'İşadamları' üzerindeki vergi yükü hafifletilmeli' dolaylı vergiler artırılmalıdır.
- Temel tüketim maddelerine yeni zamlar yapılmalıdır.
- KİT'lere yeni işçi alınmamalı: bu alanlara yeni üretim yapılmamalıdır.
- Grevler yasaklanmalı: toplusözleşme görüşmelerindeki işçi istekleri sınırlandırılmalıdır.
- Bütün kitle örgütlerinin kapısına kilit vurulmalıdır.
- Sıkıyönetim kaldırıldığı takdirde sıkıyönetimsiz bir sıkıyönetim düzeni kurulmalıdır. Polis ve ordu güçlendirilmelidir.
- Devlet dairelerindeki ilerici ve demokratlar atılmalıdır.
- Kürt halkı üzerindeki baskı ve terör daha da yoğunlaştırılmalıdır.
- Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısı derhal yasalaştırılmalıdır.
- Emperyalist sermayeye kapılar bütünüyle açılmalı:, Amerikan emperyalistlerinin yeni istekleri derhal kabul edilmelidir.

Halkı sömürenlere izin vermiyeceğiz cart, curt... falan, filan vs. vs...

CHP Hükümetinin Uygulamaya Hazırlandığı Yeni Tedbirler

- IMF ile alınacak tedbirler konusunda genel bir görüş birliğine varıldığı açıklandı. Görüşmeler 30 Mayıstan itibaren sürdürülecek. IMF'nin dayattığı yeni tedbirler parça parça uygulanmaya konuyor.
- Yeni bir devalüasyon daha geliyor.
- 'Toplumsal Anlaşma' yaygınlaştırılacak.
- İşçi ücretleri 1979 ve 1980 yılları içinde de dondurulacak. Bu politikanın bir parçası olarak asgari ücret düşük tutuldu: tarım işçilerinin asgari ücretleri de düşük tutuluyor. Tarım ürünleri taban fiyatlarındaki artış oranları sınırlandırılıyor.
- Temel tüketim maddelerine yapılan zamlar sürüyor. Son olarak zeytinyağı fiyatlarına % 14 ile % 34 arasında değişen yeni zamlar yapıldı.
- Sıkıyönetimsiz sıkıyönetim koşulları için hazırlıklar yapılıyor. Bununla ilgili olarak a) Polis ve ordunun daha da yetkinleştirilmesi için yeni planlar hazırlanıyor. b) Sıkıyönetim kalktıktan sonra sıkıyönetim mahkamelerinin görevlerine devam etmesi için yeni bir yasa tasarısı hazırlanıyor. c) Olağanüstü Hal Yasa Tasarısı için yapılan hazırlıklar ilerliyor. d) Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısı en kısa zamanda yasalaştırılmaya çalışılacak.
- Ülkemizde emperyalist sermaye ihracının daha da hızlanması için yeni yasal düzenlemeler yapılıyor. 'Serbest Bölge' Kararnamesinin uygulamaya sokulması için hazırlıklar bitirilmiş durumda. Hükümet: Amerikan emperyalistlerinin dayattığı yeni askeri koşullara 'evet' diyor.

vergi iadesi kuyruğu(!)

işçi ve memurlardan alınan vergilerle dolan DEVLET BÜTÇESİ

Buhranın kaynağı sömürü ve zulüm düzenidir

Komprador büyük burjuvalarımız, "hür demokratik parlamenter sistem çöküyor", "demokrasi yıkılıyor".vb. terانelerle gazete sayfalarına döküldüler. bunlar sözde "Gerçekçi Çıkış Yolu" ile bir yandan kendilerini "ulus"un, "demokrasi"nin ve "milli ekonomi"nin hamisi olarak göstermeye çalışırken, öte yandan, mevcut buhrandan başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfları ve "beceriksiz" hükümetleri sorumlu tutarak, bu zulüm ve sömürü düzenini aklamaya çalışıyorlar. Hiç kuşkusuz,komprador feodal ekonominin ağaları,bu düzen savunuculuğu eylemlerinde yalnız değillerdir. Her soydan faşist, revizyonist, ve reformcu gerçekleri çarpıtarak, bugünkü buhrandan şunu veya bunu sorumlu tutarak içinde bulunulan durumun gerçek nedeni olan komprador - feodal ekonomiyi gözlerden saklamaya çalışmaktadırlar.

Oysa bugünkü durum çıplak gözle görülebilecek kadar açıktır ve hiçbir demagojinin sayfası ne kadar büyük olursa olsun gazete adını verdikleri , hiçbir paçavranın üstünü örtemeyeceği kadar büyüktür. Ve bu buhran ne bir hükümetin beceriksizliği ile ne de bir başkasının enkaz bırakması ile izah edilemez. Çünkü, bu buhran emperyalist ve revizyonist sistemin II. Emperyalist paylaşım savaşından bu yana içine yuvarlandığı en büyük buhrandır. Dahası, buhran kendisini sadece ekonomik olarak tüm emperyalist ve revizyonist sistemde hissettirmekle kalmamakta,ideolojik, siyasi, kültürel, ahlaki, hayatın her alanında, çöken ve çürüyen emperyalist ve revizyonist sistemde kendini hissettirmekte, kapitalist ekonomileri temelden sarsmaktadır. İşsizlik, enflasyon,spekülasyon,hükümet buhranları, irili ufaklı bütün kapitalist ve revizyonist ülkelerin baş sorunudur. Ve ülkemizde komprador-feodal ekonomide işte bu buhran içindeki emperyalist sistemin bir parçasıdır.Egemen sınıflar ve onların her soydan yardakçısının gözlerden gizlemek istedikleri de bu gerçektir.

Derinleşen buhran, emperyalist ve revizyonist sistemin ipliğini pazara çıkarmakla kalmamış, buhrandan çıkışın, sözde "gerçekçi çıkış yolu"yanlıları ile devrimci çıkış yolu yanlılarının da arasına kesin bir hat çekmiştir. Her soydan faşist, reformcu ve revizyonist sözde farklı gerekçelerle de olsa egemen sınıfların "gerçekçi çıkış yolu"nun yanında yer alırken, başta proleter devrimciler olmak üzere, devrimci ve demokratlar, devrimci çıkış yolu savunmaktadırlar

Şöyle ki:

Her soydan faşist politikacı, mevcut durumdan reformcu hükümeti sorumlu tutarak, açıktan egemen sınıfların "gerçekçi çıkış yolu"nun yanında yer alarak bu zulüm ve sömürü düzeninin en azgın savu-

Devamı s.6'da

HALKIN KURTULUŞU

Devrimci çıkış yolu

UDHD'nin gerçekleşmesi, her türden emperyalizmin, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliklerinin ortadan kaldırılması ve bürokratik militarist cihazın parçalanarak demokratik halk diktatörlüğünün kurulması genel talebine bağlı ve bunlara ek olarak:

- Emperyalistlerin ve komprador burjuvazinin denetimindeki işletmelerde, buralarda çalışan emekçilerin denetimi sağlanmalıdır.
- Tekelci işletmelerin kârları kısıtlanmalıdır.
- Fiyat artışları durdurulmalı, yapılan zamlar geri alınmalı, zorunlu tüketim maddelerinin fiyatları düşürülmelidir.
- En çok 8 saatlik işgünü bütün çalışma alanlarında genelleştirilmelidir.
- Sınırsız grev hakkı ve sendikal örgütlenme özgürlüğü tanınmalı, lokavt yasaklanmalıdır.
- Herkese iş sağlanmalı, işten atılmalara son verilmeli, herkes için işsizlik sigortası kurulmalıdır.
- Bütün işyerlerinde çalışma ve yaşama koşulları düzeltilmeli, kreş kurulmalıdır.
- 18 yaşından küçük gençler için işgünü 6 saat olmalıdır. Çıraklar üzerindeki baskı kaldırılmalıdır.
- Eşit işe eşit ücret ödenmelidir
- Asgari ücret bir işçi ailesinin insanca yaşayacağı düzeye çıkarılmalı, genelleştirilmeli ve bugünkü koşullarda en az net 400 TL olmalıdır.
- Gecekondu semtlerindeki barınma koşulları düzeltilmelidir.
- Emekli, dul ve yetimlerin yaşama koşulları düzeltilmeli ve güvence altına alınmalıdır.
- Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı verilmelidir.
- 'Toplumsal Anlaşma' kaldırılmalıdır.
- Toprak ağalarının elindeki topraklar köylü komiteleri aracılığı ile yoksul ve topraksız köylülere verilmelidir.
- Küçük üreticilerin banka ve tefecilere olan borçları iptal edilmelidir.
- Küçük üreticilere tarım araçları vb. en ucuz şekilde sağlanmalı, banka kredileri faizsiz olarak verilmelidir.
- Tarım ürünlerinin taban fiyatları yoksul ve orta köylüler tarafından belirlenmelidir.
- Tarım kooperatiflerine üye olmak için maddi hiçbir ön koşul ileri sürülmemeli, bu kooperatiflere her türlü yardım yapılmalı ve bunlar yoksul ve orta köylülerin denetimine verilmelidir.

Karşı-devrimci siyasi mihrakların emperyalizme uşaklık politikası

(Yazısı 8. Sayfada)

EGEMEN SINIFLARIN YENİ SALDIRI PLANLARINI BOŞA ÇIKARACAĞIZ

- Egemen sınıflar CHP reformistleri eliyle sıkıyönetimsiz sıkıyönetim hazırlıkları yapıyor.Ecevit polis ve ordunun güçlendirileceğini,'Olağanüstü Hal Yasası' hazırlanacağını, Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısının yasalaştırılacağını söyledi.
- İMF'nin dayattığı yeni koşullar parça parça uygulanıyor.
- CHP reformistleri.egemen sınıflar ve emperyalistler için dikensiz gül bahçesi yaratmaya çalışıyor,
- İşçi sınıfının ve emekçi halkın birliği ve gücü egemen sınıfların yeni saldırı planlarını da boşa çıkaracaktır.

Ne CHP hükümetinin vaatları ne de sıkıyönetimin terörü, egemen sınıflara ve onların düzenine yönelik halk hareketini bastırmaya yetmiyor.

CHP hükümetinin, sıkıyönetimin desteğine rağmen,

Devamı s.6'da

Reformizm faşizmi nasıl güçlendiriyor?

CHP REFORMİSTLERİ, OLAĞANÜSTÜ HAL YASA TASARASI HAZIRLADI. YENİ BASKI TEDBİRLERİ YASA TASARASI YASALAŞTIRILMAK İSTENİYOR

"Biz sıkıyönetim gereksinmesini azaltacak yasal önlemler üzerinde de duruyoruz, örneğin belli durumlarda sıkıyönetime gerek kalmaksızın bazı yetkilerin artırılması için bir yasa hazırlığı içindeyiz. Onun dışında olanların bellli yoğunluk aşamasına alınabilecek yasal önlemler bakımından bir yasa tasarısı hazırlığı içindeyiz. Sıkıyönetim sona erdiğinde sıkıyönetim mahkemelerinde gö rülmekte olan bazı davaların yine aynı mahkeme-

Olağanüstü Hal Yasası ile ev aramalar olağan hale gelecek.

Dev.sa.6'da

FAŞİST PARTİLER IMF REÇETELERİNİN UYGULANMASINI İSTİYOR

GÖRÜŞLER

ENVER ALTAYLI

DIŞ KREDİ MESELESİ

HERGÜN

KEMAL CANTÜRK

Tercüman

Bir yandan CHP reformist hükümeti, emperyalistlerin IMF aracılığı ile dayattığı yeni istekleri bütünüyle uygulamaya hazırlanırken ve bunları parça parça uygularken , bir yandan da Amerikan emperyalistlerine göbekten bağlı olan AP ve MHP gibi faşist partiler ve onların sözcüleri, CHP hükümetini IMF'nin isteklerine boyun eğmekle,"fukaralık" yaratmakla suçlamakta, bu yolla kitlelerin anti-emperyalist duygularını sömürmeye ve istismar etmeye çalışmaktadırlar.

Bu durum yalnızca IMF'nin yeni isteklerinin kabul edilmesi meselesinde değil, diğer meselelerde de kendini göstermektedir Örneğin AP Genel Başkanı S.Demirel, Ecevit hükümetinin, emperyalistlerle U-2 uçakları konusunda yürüttüğü görüşme ve pazarlıklarla ilgili olarak verdiği çeşitli demeçlerde "Türkiye'nin dışarıya verecek bir şeyi olmadığı" yolunda propaganda yapmış, bu yolla kitlelerin bilincini çarpıtmaya ve faşizme taban kazanmaya çalışmıştır.

Oysa, bütün halk, kitleleri, AP ve MHP gibi faşist partilerin, ülkemiz üzerindeki emperyalist tahakkümün baş savunucusu olduğunu ve onların iktidarda bulundukları dönem içinde ülkemizin kapılarını Amerikan emperyalistlerine ardına kadar açtıklarını çok iyi bilmektedir.

Bu bakımdan Demirellerin, Türkeşlerin, CHP hükümetini IMF'ye boyuneğmekle suçlamaları ve bu yoldan kendilerini anti-emperyalist göstermeye çalışmaları tam bir demago-

Devamı s.6'da

Komprador Burjuvazi: Emperyalizmin Uzantısı

IMF devalüasyon istiyor, "işadamları" da; IMF, KİT'lerde kaç işçinin çalışacağına, kaçının işten atılmasına kadar bütün işlerimize burnunu sokuyor; komprador burjuvazi de IMF'nin isteklerini tekrarlıyor; KİT'lere işçi alınmasın, yeni projeler uygulamaya sokulmasın...

Emperyalistler, IMF aracılığıyla işçi ücretlerinin 1979 ve 1980'de de düşük tutulmasını ve tarım ürünlerinin taban fiyatlarındaki artışın çok sınırlı tutulmasını dayatıyor, komprador burjuvazi de

Devamı s.6'da

"Olağanüstü Hal Yasası" ve Burjuvazi

Bugün CHP reformistlerinin uygulamak üzere kolları sıvamaya başladıkları Olağanüstü Hal Yasası, egemen sınıflara ne getirecektir, işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki baskı ve terörü nasıl artıracak ve sistemleştirecektir? CHP reformistlerine kalırsa, Olağanüstü Hal Yasası da tıpkı sıkıyönetim gibi "demokratik" olacak ve "belli çevrelere" yönelecektir.

Fakat gerçek durum bu mudur? Olağanüstü Hal Yasasının yürürlükte olduğu ülkelerde, burjuvazi bu yasaya dayanarak ne gibi uygulamalara gitmektedir? İşçiler, emekçiler, Amerika Birleşik Devletlerinde, İngiltere'de ve İspanya'da Olağanüstü Hal Yasalarının ne anlama geldiğini yakından bilmektedir. 1978'deki maden işçilerinin grevi sırasında Carter, grevci işçileri Olağanüstü Hal Yasasını uygulamaya sokmakla tehdit etmişti. Gene ay

Dev.sa.6'da

"Hür teşebbüs demokrasisi"

Komprador burjuvazinin önde gelenleri Demirel, Türkeş gibi ipliği pazara çıkmış siyasi sözcü ve propagandacılarının yürüttüğü demagoji ile yetinemeyerek, doğrudan siyasi arenaya girdiler.Gazetelerde yayınladıkları çarşaf çarşaf ilanlarla , verdikleri demeçlerle, yaymaya çalıştıkları demagojilerden bir tanesi de "hür teşebbüsün demokrasi yanlısı olduğu"dur.

"Ne bekler hayattan bir ulusun fertleri?" diyorlar ve ardından "hürriyet içinde örgütlenmek, sendikasını seçmek ister" "hürriyet içinde seçmek, seçilmek ister" şeklinde kendileri cevap veriyorlar. Komprador burjuvazi bir taraftan Demirel, Türkeş gibi siyasi sözcüleri vasıtasıyla "özgürlükçü olduğunu" propaganda ederken, bir taraftan da bizzat kendisi bu tür demagojilerle halk kitlelerini aldatmaya, "demokratlığını" ispatlamaya! çalışmaktadır. "Hür teşebbüsün demokrasiciliği" bir sahtekarlıktır.Çünkü:

Gazete ilanlarının satırları arasında ve diğer beyanatlarında, olağanüs-

Devamı s.6'da

SALT anlaşması bir sahtekarlıktır

Tumturaklı sözlere ve iki süper devletin resmi temsilcilerinin gevezeliklerine bakacak olursak, geçtiğimiz hafta ABD ve Sovyetler Birliği arasında varılan anlaşma ile nükleer silahlanma yarışı yavaşlatılmış ve hatta durdurulmuştur.

Bütün bu sözler ve iddialar yalnızca anlaşmaya imza koyanların düşünceleridir ve dünya halklarının bu sözlere inanması için ortada hiçbir gerçek neden yoktur. 15 Haziran'da Viyana'da tatlı vaadlerle imzalanacak olan SALT II Anlaşması mutlaka çok muhteşem bir gösteri ile sonuçlanacaktır. Ama ne gösterilerin muhteşemliği, ne de iki süper devletin elebaşılarının barış ve yumuşamaya ilişkin daha önce binlerce kez tekrarladıkları masallar gerçekleri gizleyemez: SALT Anlaşması yalnızca bir sahtekarlıktır.

Son yüzyılın en büyük ve en önemli siyasi anlaşmalarından biri olarak nitelendirilen SALT, emperyalist elebaşıların da kabul ettiği gibi ne silahlanma yarışına son verecek ne de iki süper devletin dünya üzerindeki hegemonya mücadelesine...

Gerçekte dünya tarihi hiçbir döneminde, günümüzde olduğu kadar yoğun ve hızlı bir silahlanma yarışına tanık olmamıştır. Özellikle son on yıl içinde üretilen silahların çokluğu ve bunların öldürücü niteliği daha önceki iki dünya savaşı dönemiyle karşılaştırılamayacak bir düzeye erişmiştir. Emperyalist dünyanın, özellikle iki süper devletin savaş hazırlıkları korkunç boyutlara ulaşmıştır. İşte silahsızlanma yaygaralarının, SALT masallarının artışının temelinde bu büyük silahlanma yarışını gizleme çabaları yatmaktadır.

Son iki büyük savaş, dünya halklarında savaşa ve silahlanmaya karşı büyük bir düşmanlık yaratmıştır. Bu nedenle emperyalistler, özellikle iki süper devlet, artık savaş hazırlıklarını "barışseverlik", "silahsızlanma" maskesi kullanarak yapmak zorunda kalmışlardır. Dünya tarihi, her dönemde emperyalistler arasındaki silahlanma yarışının ve savaş hazırlıklarının, silahsızlanma üzerine süren gevezeliklerle paralel gittiğini göstermektedir.

Hayallere kapılmaya yer yoktur. Silahlanma hiçbir kimse için başlı başına bir amaç olamaz; aynı şekilde iki süper devlet için de değildir. Onların silahlanmaları ve savaş hazırlıklarının ardında yatan hegemonya emelleri, pazarları ve hammadde kaynaklarını büyük bir aç gözlülükle kontrol altına alma istekleridir. Bu istek ortadan kalkmadığına ve emperyalizm yıkılmadan bunun mümkün olamayacağına göre silahsızlanma üzerine söylenecek her söz başka gerçekleri gizlemeye hizmet edecektir.

Silahsızlanma yaygarası ardında gizlenen birinci gerçek emperyalistlerin, günümüzde de özellikle iki süper devletin silahlanma faaliyetidir. Basında yer alan sözlere bakılırsa silahsızlanma konusunda iki süper devlet de birbirinden daha isteklidir ve her biri diğerini sık sık yumuşama ruhunu zedelemekle, anlaşmalara uymamakla ve hızla silahlanmakla suçlamaktadır. Onlar böylece bir yandan kendi askeri güçlerini artırmaya çalışırken, öte yandan rakiplerinin silahlanmasını anlaşmalar yoluyla yavaşlatmaya ve diğerine karşı üstünlük sağlamaya da çalışmaktadırlar.

Silahsızlanma görüşmeleri ve SALT gibi anlaşmaların böylesine önemli demagojik amaçlarının yanı sıra iki süper devletin işbirliği içinde diğer ülkeler karşısında silah üstünlüklerini garanti altına alma çabaları da yatmaktadır. ABD ve Sovyetler Birliği, ellerinde tuttukları stratejik silahların tekelini kıskançlıkla korumak ve diğer büyük devletlerin bunlara sahip olmaması için çaba harcamak konusunda da anlaşmaya varmaktadırlar. Böylece SALT'a yön veren hedeflerden biri de rekabet ve mücadelenin yanı sıra iki süper devlet arasındaki dünyayı bölüşmek ve hegemonya alanlarını kendi ellerinde tutmak için sürdürdükleri işbirliğidir.

Süper devletlerin hedefleri ne olursa olsun, barış ve silahsızlanma süper devletler tarafından hediye edilemez. SALT adı verilen bir anlaşma ile onların aldatıcı vaadleri ile sağlanamaz. Emperyalizm ortaya çıktığından bu yana büyük devletler belki de yüzlerce kez böyle kağıt parçalarının altına imza attılar. Örneğin, kimyasal silahların kullanılmamasıyla ilgili anlaşma bundan 70 yıl önce imzalandı; her on yılda bir yenilendi ve hemen hemen bütün dünya ülkeleri bu anlaşmaya imza attılar. Ama bütün savaşlarda yine de kimyasal silahlar, emperyalistler tarafından kullanıldı.

Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir. SALT II Anlaşmasının neler getireceği SALT I Anlaşmasının sonuçlarından şimdiden anlaşılmaktadır. SALT I'in stratejik silahların üretimini donduran maddelerine rağmen anlaşmanın imzalandığı tarihten bu yana geçen yedi yıl içinde bu alandaki yarış hızlanarak devam etmiştir. Öte yandan SALT II'nin getirdiği kısıtlamalar da gülünç niteliktedir. İki süper devletin anlaşma maddeleriyle ellerinde tutmaya hakları olduğu silahları dünyayı bütünüyle kana bulamaya ve insanlığın geleceğini tehlikeye atmaya yetecek miktardadır.

Kısacası, onların anlaşmalarının halkların güvenliği, silahsızlanma, ve savaşların engellenmesiyle bir ilgisi yoktur. Gerçekler onların sözlerinin demagojiden ibaret olduğunu göstermektedir.

"Silahsızlanma" görüşmeleri sonuçlandı. Silahlanma yarışı sürüyor

II. SALT Anlaşması İmzalanıyor

Bugün iki süper devletin elinde bulunan nükleer bombalar, İkinci Dünya Savaşında Hiroşima'ya atılan atom bombasından 20 kat daha güçlüdür. Ve iki süper güç, bu tip nükleer silahların binlercesine sahiptir.

1972 Kasım ayından bu yana aşağı-yukarı yedi yıl süren çeşitli düzeylerdeki görüşmelerden sonra nihayet iki süper devletin temsilcileri geçtiğimiz hafta SALT II görüşmelerinin sonuçlandığını açıkladılar. Anlaşmanın iki süper devletin elebaşıları, Carter ve Brejnev'in önümüzdeki Haziran ayının 15 ile 18'i arasında Viyana'da yapacakları zirve görüşmeleri sırasında imzalanacağı belirtildi.

Yedi yıl boyunca teknik düzeyde 300 görüşme, dışişleri bakanları düzeyinde 50'ye yakın toplantı ve 100 civarında özel buluşmadan sonra imzalanmasına karar verilen anlaşma ile sözde iki süper devletin nükleer güçlerinin sınırlandırılmasına karar verildi.

SALT II NELER GETİRİYOR?

İkinci Dünya Savaşı sonrasının en önemli uluslararası anlaşması olarak gösterilmek istenen SALT II Anlaşma metni dört ana bölümden oluşmakta. Birinci bölüm 1985 yılına kadar iki süper devletin eşit sayıda sahip olacakları nükleer silahların tavanını belirleyen ve Brejnev'le Ford arasında 1974'de Vladivostok'da varılan anlaşmaya uygun olarak hazırlanan maddeleri içeriyor.

İkinci bölüm 1981 yılına kadar sürecek bir protokolu kapsıyor. Buna göre yer değiştirebilen kıtalararası füzelerin denenmesi ve depolanması ile ilgili şartlar belirleniyor.

Üçüncü bölüm, bazı ilkesel kararlara yer veriyor. Bunların en önemlisi SALT II'nin uygulanmaya başlamasıyla birlikte SALT III için görüşmelere başlanması. Dördüncü ve son bölüm ise çeşitli teknik açıklamalarla ve eklerle ilgilidir.

76 sayfalık anlaşma metninin neler getirdiğini ve uluslararası ilişkileri nasıl etkileyeceğini anlamak için önce anlaşmanın ne olmadığını, belirlemek daha yararlı olacaktır. İki süper devletin temsilcilerinin çığırtkanlığına ve yaygaralarına karşın, SALT II Anlaşması, emperyalistlerin ellerinde tuttukları silahlar konusunda ne ciddi bir kısıtlama ne de önemli bir sınırlandırma getirmektedir. Sık sık "silahsızlanma görüşmeleri" diye adlandırılan SALT II'nin gerçekte silahsızlanma ile hiçbir ilgisi yoktur. SALT II, ne genel bir silahsızlanma ne de nükleer silahlar konusunda kısmi bir silahsızlanma sonucu sağlamıştır. Hatta anlaşma iki süper devletin bugün ellerinde tuttukları silah miktarları düzeyinde bir sınırlandırma dahi yapmamaktadır. SALT II, orta menzilli nükleer silahlar ve konvansiyonel silahlarla ilgili de herhangi bir kısıtlama öngörmemektedir. Anlaşmanın ilgilendiği tek konu, iki süper devletin birbirlerine zarar verebilecekleri silah türleri konusunda 1985 yılı itibariyle sahip olabilecekleri silahların tavan sayıları ve çeşitleridir. Buna göre iki süper devletin sahip oldukları stratejik silahların 1985 yılına kadar üretebilecekleri miktarlar belirlenmektedir. Sözkonusu stratejik silahlar içine kıtalararası füzeler ve nükleer silah taşıyabilen çok uzun menzilli uçaklar girmektedir.

ABD STRATEJİK SİLAHLARININ BUGÜNKÜ DURUMU	SALT II SINIRLANDIRMASI	SSCB STRATEJİK SİLAHLARININ BUGÜNKÜ DURUMU
2,060	en fazla 2250 Tüm Stratejik Nükleer Ulaştırma Sistemleri	2,570
1,046	En fazla 1320 Tüm MIRV tipleri	795
1,046	En fazla 1200 MIRV'lı SLBM'ler ve ICBM'ler	725
550	En fazla 820 MIRV'lı ICBM'ler	600
0	Var olan düzeyde donduruldu. Modern ağır MIRV'lı ICB'ler (SS-18 gibi)	308

Tablo, 2. SALT Anlaşmasının getirdiği sınırlamadan ve iki süper devletin bugünkü stratejik silahların miktarlarını göstermektedir.

Yeni çarlar, silahsızlanma üzerine bol gevezelik yapmalarına rağmen, bugün dünyanın en büyük iki silah üreticisinden biri olmuşlardır.

İşin ilginç yanı SALT, iki süper devletin elindeki silahlarda herhangi bir indirim getirmez ve bugünkü düzeylerinde dahi sınırlandırmazken, iki süper güce de stratejik silahlarını 1985 yılına kadar daha da artırma olanağı vermektedir. Bu artış bazı dallarda iki kat olacaktır. SALT II'nin getirdiği sınırlamalar yandaki şemada açık bir biçimde gözükmektedir. Aynı şema, ayrı hedeflere atılabilen çok başlıklı füze taşıyan araçlardan (MIRV) 1985 yılına kadar Sovyetlerin 525 adet, ABD'nin ise 274 adet daha üreteceğini, kıtalararası balistik füzelerin ve MIRV takılmış kıtalararası füzelerin sayısında % 85 ile % 30 arasında bir artışa izin verildiği görülmektedir.

SALT I'DEN SALT II'YE

Uluslararası siyaset sahnesine "SALT" sözcüğü çıktığından bu yana 12 yıl geçmiş bulunuyor. İlk kez 1967 yılında iki süper devletin dışişleri bakanları arasında başlayan SALT görüşmeleri 1972 yılında SALT I'in imzalanmasıyla sonuçlanmıştı.

Devamı s.6'da

Komünist Enternasyonalin 'in 6. Kongresi Kararlarından - 1928

"Proletaryanın, silahsızlanma sorununa karşı tutumu"

"58. Emperyalizm, günümüzde, yeni bir emperyalist karşı-devrimci savaş için yürüttüğü ideolojik ve örgütsel hazırlıklar karşısında ciddi engellerle karşılaşıyor. Son dünya savaşından bu yana geniş halk kitleleri; özellikle işçiler, köylüler ve emekçi kadınlar arasında savaşa karşı kendiliğinden yükselen bir düşmanlık vardır. *Bu nedenle emperyalizm, savaş hazırlıklarını pasifizm maskesi altında yapmaya zorlanmıştır.* Pasifizm aynı zamanda ilerleyen dünya devrimine ve onun kalesi SSCB'ne karşı dünya emperyalizminin mücadelesinde bir *ideoloji ve araç olarak yeni bir objektif anlam kazanmıştır.* Emperyalist devletlerin silahsızlanma önerilerinin, düzenledikleri konferansların, özellikle Milletler Cemiyeti'nin bu alandaki 'çalışmalarının', güvenlik tartışmalarının, hakem mahkemeleri kurma önerilerinin, 'savaşı mahkum etmek' için kurulan paktların vb. nin objektif ve temel anlamı burada yatmaktadır. Bütün bu pasifist planların, anlaşmaların, konferansların amacı şudur: a) Emperyalist silahlanmayı gizlemek, b) Belirli büyük devletlerin bir taraftan kendi askeri güçlerini artırırken, diğer yandan anlaşmalar yoluyla rakiplerinin silahlanmasını azaltmak amacıyla diğerlerine karşı manevralar yapabilecekleri ortamı sağlamak, c) Büyük devletlerin, zayıf ve ezilen ülkeler üzerinde tahakkümlerini garantileyen geçici anlaşmalara varılmasını sağlamak, d) Pasifist sloganlar altında Sovyetler Birliği'ne karşı ideolojik ve siyasi seferberlik yürütmek ve savaş için doğrudan hazırlık yapmak.

"Bu nedenle, silahsızlanma sahtekarlığına ve pasifizme karşı mücadele etmek günümüzde emperyalist savaşa karşı mücadelede temel görevlerden biridir.

SOSYAL DEMOKRAT SİLAHSIZLANMA PROGRAMI

"59. Emperyalist silahsızlanma maskaralığında temel unsur, kitleler arasında emperyalizm yok olmadan silahsızlanmanın mümkün olacağı ve savaşların ortadan kalkacağı üzerine hayaller yayan sosyal demokrasidir.

(...)

SOVYET SİLAHSIZLANMA ÖNERİLERİ

"61. (...)

"Kasım 1927'de Milletler Cemiyeti'nin çağırdığı Silahsızlanma Hazırlık Komisyonuna, Sovyet Hükümetinin sunmuş olduğu genel ve tam silahsızlanma önerisi, hedefi, içtenliği ve objektif anlamı bakımından emperyalistler ve onların sosyal-demokrat uşaklarının sunduğu ifade ve planlardan köklü bir biçimde farklıdır.

"Sovyet önerilerinin hedefi pasifist hayaller yaymak değil, onları yok etmektir; kapitalizmin kötü yanlarını görmezden gelerek veya yumuşatarak kapitalizmi desteklemek değil, savaşların ortadan kaldırılması ve silahsızlanmanın, temel bir Marksist tez olan, kapitalizmin çöküşü ile mümkün olacağının propagandasını yapmaktır.

"Sovyet hükümeti, silahsızlanma üzerine utanmazca konuşan emperyalistlere fiiliyatta silahsızlanmaları için çağrı yaptı, yüzlerindeki pasifist maskeyi alaşağı etti. *Tek bir komünistin dahi, emperyalistlerin Sovyet silahsızlanma önerisini kabul edeceklerini bir an için bile düşünmediğini söylemeye bile gerek yoktur.* Bununla beraber, Sovyet Hükümetinin önerileri riyakarca değildi, büyük bir içtenlikle yapılmıştı; çünkü işçi hükümetinin bu önerisi, onun iç ve dış politikası ile hiçbir biçimde çelişmezken, emperyalist "silahsızlanma" edebiyatı ile, burjuva devletlerinin politikasıyla, yağma ve baskı politikasıyla çelişmektedir. (...)

"Sovyetler Birliğinin önerileri, burjuva ve sosyal demokrat önerilerden de objektif anlamı bakımından farklıdır: Saldırı siyasetini gizleyen bir perde olarak hizmet etmez ve küçük burjuvazinin arzularını ifade etmez. *Bu talep, devrimci proletaryanın bütün dünya üzerinde zafer kazandıktan sonra gerçekleştireceği sosyalizmin hedeflerinden birini göstermektedir."*

(KOMÜNİST ENTERNASYONAL'İN 6. KONGRE BELGELERİNDEN)

(abç)

DÜNYANIN EN BÜYÜK MİLİTARİST GÜÇLERİNDEN BİRİ: ÇİN

Emperyalist amaçlar güden tüm diğer devletler gibi Çin de ülkenin tüm ekonomik ve toplumsal yaşamını militarize etme çabalarına büyük hız vermiş bulunuyor. Revizyonist Çin yöneticilerinin, ülkelerini mümkün olan en kısa zamanda süper bir devlete dönüştürme amaçlarına bağlı olarak, emperyalistler arası yeni bir dünya savaşını kışkırtmayı, uluslararası stratejilerinin ve dış politikalarının odak noktasına koymuşlardır. Onlar iki süper devletin arasından sıyrılıp yeni hegemonya alanları sağlamak ve bunları ellerinde tutabilmek için büyük bir askeri gücün varlığını gerekli görmekte ve kısa bir süre içinde böyle bir gücün yaratılmasına çalışmaktadırlar.

Çin sosyal-emperyalistleri, Çin'in bütün kaynaklarını silahlanmaya ayırmış bulunuyorlar.

ASKERİ HARCAMALARDA ÖN SIRADA

Şu anda bile Çin, bütün dünya ülkeleri içinde askeri harcamalar ve silah varlığı açısından ön sıralarda bulunmaktadır. Vietnam'a karşı kısa bir süre önce sürdürdükleri saldırgan savaş sırasında ortaya çıkan gerçeklere ve Çin basınında yayınlanan yazılara göre, Çin devlet bütçesinin % 40'ı askeri harcamalara ve silahlanmaya ayrılmış bulunmaktadır. Bu miktara Vietnam'a karşı girişilen askeri harekatın getirdiği ek harcamalar dahil değildir.

Zaten Çin'in bir süper devlet olma planlarının en özlü ifadesi olan "dört modernleşme" adı verilen kampanya içinde "ordunun modernleşmesi" hedefinin baş sırayı işgal etmesi de Çin revizyonistlerinin bu çabalarının açık göstergelerinden biridir. Emekçi kitlelerinin yaşam koşullarının son derece kötü olduğu Çin'de savaş sanayi ve askeri araç ve gereçlerin ithali için ayrılan kaynaklar çok büyük boyutlara erişmiştir. Üretimdeki durgunluğa ve bu konuda Çin yöneticilerinin sık sık şikayette bulunmalarına karşın, savaş sanayi hızla gelişmektedir.

EN BÜYÜK SİLAH ALICISI

Şu andaki verilere göre, Çin, dünya silah ticaretinde en büyük alıcı durumundadır. Batılı emperyalist tekellere verilen silah siparişleri milyarlarca dolar tutarındadır. Revizyonist Çin önderleri, Çin'in bütün doğal kaynaklarını ve insanlarını açık artırmaya çıkarma pahasına askeri güçlerini geliştirmeyi amaçlamaktadır. Çin'in ülke dışında dolaşan heyetleri arasında en büyük yeri askeri uzmanlar, generaller oluşturuyor. Aynı şekilde Pekin'de en çok saygı gören ziyaretçiler de Pentagon'un, NATO'nun, batılı emperyalistlerin askeri uzmanlarıdır. Çin revizyonistleri kısa bir süre önce ellerinde bulunan bütün petrol fazlasını silah satın almak için satmayı planlamışlardır.

Çin revizyonistlerine silah satıcıları arasında en önemli yeri şimdilik İngiltere, Fransa ve Almanya oluşturmaktadır. Çinliler, Fransa'dan 350 milyon dolar karşılığında Milan ve Hot füzeleri satın almışlardır. Bu füzeler nükleer başlık dahil her türlü başlık taşımaktadırlar. Çin, İngiltere'den de dünyanın en gelişmiş bombardıman uçaklarından sayılan Harrier tipi uçaklardan 100 tane sipariş etmiştir. Harrier uçakları havada uzun süre kalabilme yeteneğine sahiptir. İngiltere'den alınan silahların içinde milyonlarca dolar tutan Chieftain tankları da vardır. Çinliler bu tankları satın aldıktan kısa bir süre sonra bunların Çin'de üretilmeleri için İngiltere'ye teklif götürmüşlerdir. İngiliz hükümetinin bu talebi kabul etmesinden sonra İngiliz Vickers Şirketi bu tankları üretecek fabrikaların Çin'de kurulması hazırlıklarına başlamıştır. Almanya da bir süreden beri Çin'e çeşitli konvansiyonal silahlar satmaktadır. Daha önce de Almanya'nın Çin'e dolaylı yollardan silah sattığı bilinmekteydi. İtalya da Çin pazarlarına roketatarlar ve uçaksavarlarla girmiş bulunmaktadır.

ABD, SALT görüşmeleri sırasında Rusya'yı kızdırmamak amacıyla Çin'e doğrudan silah satışı yapmamış ama NATO içindeki ortaklarına Çin'e her türlü askeri malzeme ve silah satışını yapabilmeleri için gerekli onayı vermiştir. Bunun yanı sıra Amerikan emperyalistleri, Çin'e askeri amaçlarla da kullanılabilecek uydu satmayı önermişlerdir. ABD bu uyduların uzaya gönderilmesi işini de üzerine almayı taahhüt etmiş bulunmaktadır.

Dünyanın en büyük silah alıcısı ünvanını alan Çin bir süredir başka ülkelere de silah satmaya başlamıştır. Son olarak Zaire'ye büyük miktarda askeri malzeme ve silah göndermiştir. Çin, kendi ürettiği silahlar için daha çok Afrika'da müşteri aramaktadır.

Çin revizyonistlerinin satın aldıkları silahların ve ülkede üretmeye çalıştıkları savaş araçlarının göze batan niteliği bunların saldırı silahları olmalarıdır. Uzun menzilli füzeler, havada çok uzun süre kalabilen uçaklar, havadan indirme için kullanılabilecek büyük nakliye uçakları ve helikopterler, Çin'in kendi toprakları dışındaki hedeflere yönelik bir saldırı savaşı planladığını göstermektedir.

Kıbrıs'ta Amerikancı bir çözüm için çabalar sürüyor

Üç yıldan beri ilk kez Kıbrıs Türk yönetimi lideri Rauf Denktaş ile Rum yönetimi lideri Spiros Kipriyanu bir zirve toplantısında buluşarak Kıbrıs sorunu üzerinde bir çözüm yolu bulmak için biraraya geldiler. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kurt Waldheim'ın da katıldığı toplantılar 19-20 Mayıs tarihlerinde Lefkoşe'de BM Karargahında yapıldı. Bu toplantı, Makarios ile Denktaş'ın 1977 yılında yaptıkları Zirve Toplantısından bu yana Türk ve Rum tarafları arasında gerçekleştirilen ilk ikili görüşmedir.

BM Genel Sekreterinin de katıldığı ikili görüşmelerden sonra on maddelik bir bildiri de yayınlanmıştır. 15 Haziran'da yeni toplumlararası görüşmelerin başlayacağının açıklandığı bildiride genel olarak Kıbrıs sorununu ve iki milliyetten Kıbrıs halkının ekonomik ve sosyal sorunlarının çözümü ile ilgili hiçbir somut öneri yer almamıştır.

Yayınlanan bildiride somut çözümlerin ve önerilerin yer almamasının yanı sıra, toplantıdan sonra açıklama yapan Denktaş ve Kipriyanu, "zorlukların giderilemediğini ve derin anlayış farklarının olduğunu" belirtmişlerdir. Kısacası Denktaş ile Kipriyanu arasındaki görüşmeler bir kez daha Kıbrıs sorununu çözecek bir sonuç getirmemiştir.

İki toplumun sözde liderlerinin görüşmelerinden böyle bir sonuç çıkması da çok doğaldır. Onyıllardır iki toplum arasındaki çatışmaları körüklemiş olan Denktaşlar, Kipriyanuların şimdi iki milliyetten Kıbrıs halkı arasında barış ve kardeşlik tohumlarını ekebileceklerini beklemek boşunadır. Bundan önce, her adımlarını emperyalistlerin isteklerine göre atmış olanlar ve emperyalizmin adadaki böl ve yönet politikasının aleti haline gelenler elbette bugün Kıbrıs sorununu iki halkın çıkarlarına uygun bir tarzda çözüme ulaştırmaktan uzaktırlar.

Öte yanda Türkiye'de ve Yunanistan'da bugüne kadar fetih türküleri söylemiş olanlar, iki toplum arasında çatışmayı körükleyenler ve ırkçı tezlerle ortaya çıkanlar da şimdi Kıbrıs sorununun çözümünü engelleyen unsurlar olarak yeniden boy göstermektedirler.

Sovyetler Birliği'nin Kıbrıs için öne sürdüğü "uluslararası konferans" tezi de bir yandan onların Kıbrıs'ın içişlerine burunlarını sokma isteğini, öte yandan bu sorunun çözümünü engelleme arzularını göstermektedir. Rusya, hazır Kıbrıs'ta sular bulanmışken, kendilerine adada bir yer açmaya çalışmakta ve bu amaçla şimdilik suların daha da bulandırılmasına çalışmaktadırlar.

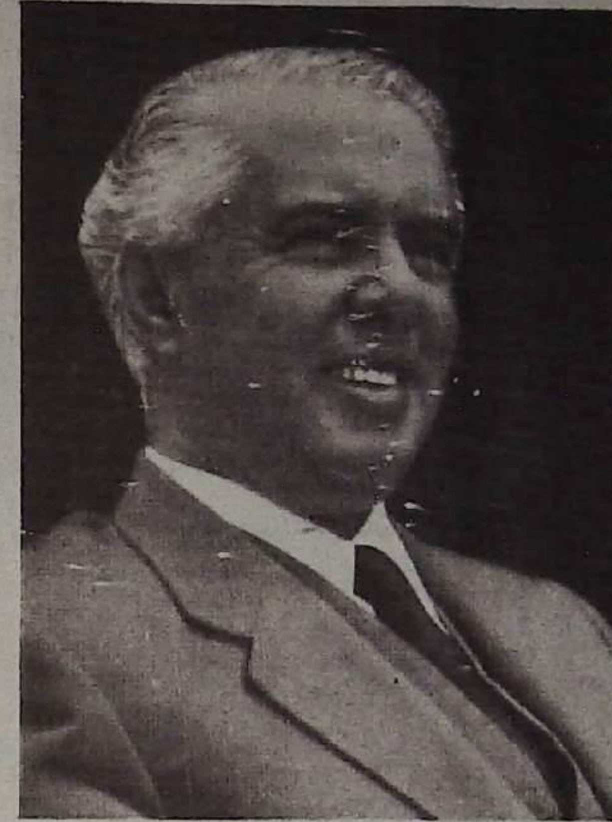
Amerikan emperyalistleri de yalnızca bölgede kendi durumlarını sağlamlaştıracak bir çözümden yanadırlar ve bugünkü sözde çözüm çabalarını desteklemelerinin ve Denktaş'la Kipriyanu arasında süren görüşmeleri memnunlukla karşılamalarının tek nedeni de sözkonusu çalışmaların kendi çıkarlarına uygun olarak sürüyor olmasıdır.

Kıbrıs adası bugüne kadar batılı emperyalistlere ve özellikle de ABD ve İngiltere'nin askeri ve siyasi çıkarlarına hizmet edecek bir statüye sahip olmuştur ve Amerika aynı durumun bundan sonra da sürmesini istemektedir. Amerikan emperyalistleri için batmaz bir uçak gemisi olarak görülen Kıbrıs, SALT görüşmelerinin sonuçlandığı şu sıralarda yeniden önem kazanmış bulunmaktadır. Adadaki İngiliz Agratür Üssünün U-2 uçaklarının kalkış noktaları olarak hizmet etmesi düşünülmekte ve Amerika'nın sözkonusu üssün bu amaçla kullanılması için ilgili devletlerle anlaşmaya vardığı anlaşılmaktadır.

Bütün bu görüşmeler, çatışmalar ve adadaki sorunlara sözde bir çözüm bulunması için sürdürülmekte olan faaliyetler sırasında düşünceleri sorulmayanlar, yalnızca iki milliyetten Kıbrıs halkıdır. Amerikasından, Rusyasına, Ecevitinden, Karamanlişine, Türkeşinden İngiliz Başbakanına kadar herkesin üzerine laf ettiği, çözüm veya daha doğrusu "çözümsüzlük" önerileri getirdiği Kıbrıs sorunu üzerine istekleri ve çözüm önerileri dinlenmeyen tek güç Kıbrıs halkıdır.

Gerçekte de adadaki çatışmayı durduracak ve iki halkın çıkarları doğrultusunda bütün sorunları çözecek olan bu güçtür, Kıbrıs halkıdır. Onlar, çözüm önerilerini çok önceden söylemişler ve eğilimlerini belirtmişlerdir. Kıbrıs'ın Türk ve Rum halkı bağımsız, bağlantısız bir Kıbrıs istemektedir; iki toplumun barış içinde, kardeşçe yaşayacakları bir çözüm istemektedir. Ama görünen odur ki, Kıbrıs halkı kendi kaderini kendi ellerine almadan böyle bir çözüm gelmeyecektir. Sözde çözümler sunan Kıbrıs halkının düşmanları, onlara böyle bir çözüm getirmekten uzaktırlar.

EMPERYALİZM VE DEVRİM

"MARKSİZM-LENİNİZM, MUZAFFER BİR İDEOLOJİDİR. ONU BENİMSEYENLER, ONU SAVUNAN VE GELİŞTİRENLER, DEVRİMİN ŞANLI ORDUSUNA, DÜNYAYI DEĞİŞTİRECEK, KAPİTALİZMİ YIKMAK VE YENİ DÜNYAYI, SOSYALİST DÜNYAYI KURMAK İÇİN PROLETARYAYA VE TÜM EZİLENLERE ÖNDERLİK EDEN GERÇEK KOMÜNİSTLERİN ŞANLI ORDUSUNA; BÜYÜK VE YENİLMEZ ORDUSUNA DAHİLDİRLER."

(ENVER HOCA Emperyalizm ve Devrim)

Enver Hoca yoldaşın son eseri "EMPERYALİZM VE DEVRİM" iki ana bölümden oluşuyor. Birinci bölümde emperyalizmin ve modern revizyonizmin halkların mücadelesi karşısındaki durumları ve karşılıklı ilişkileri işlenmektedir.

Kitabın ikinci bölümü ise Çin revizyonizminin çok yönlü bir eleştirisine ayrılmıştır. Bu bölümü bir başka yazıda incelemek üzere esas olarak eserin birinci bölümünde yer alan düşünceler üzerinde durmaya çalışacağız

Emperyalizmin genel yapısının incelendiği birinci bölüm, aynı zamanda dünyada Ekim Devriminden bu yana meydana gelen değişiklikleri de geniş bir biçimde incelemekte ve değerlendirmektedir. Enver Hoca, bu bölümde bütün revizyonistlerin elbirliği ile unutturmaya çalıştıkları emperyalizm ile dünya proletaryası ve halkları arasındaki uzlaşmaz çelişkinin varlığına dikkatleri çekiyor. Gerçekten de modern revizyonistlerden, Titoculara, Çin revizyonistlerine kadar geniş bir ihanet cephesi düşmanlar arasındaki çelişkileri ön plana çıkarmaya çabaladıkları ve halkların düşmanlarına karşı yürüttükleri mücadeleyi saptırmaya çalıştıkları bilinen bir gerçektir.

Kitabın bu bölümünde yer alan "Leninist Emperyalizm Teorisi Her Zaman Günceldir" başlıklı bölüm, kitabın bütünü içinde de özel bir öneme sahiptir. Uluslararası işçi sınıfının siyasi hareketinin son yirmi beş yılı içinde her renkten revizyonistin saldırılarının başlıca hedefi, Lenin'in emperyalizm üzerine geliştirdiği tezlerdir. İşte bu bölümde Enver Hoca yoldaş, Lenin'in ölümsüz eseri, "Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması" adlı eserinde ortaya koyduğu gerçekleri yeniden ele almakta ve günümüzde emperyalizmin temel özelliklerinin değişmeden durduğunu göstermektedir.

Bu bölümde Enver Hoca'nın çıkardığı sonuçlar şunlardır: Sosyalizmin ve dünya halklarının emperyalizme karşı mücadelelerinde zafer kaçınılmaz bir şekilde sosyalizmin ve dünya halklarının olacaktır; devrim, emperyalizmin tasfiyesi ve tümüyle ortadan kaldırılması için zorunlu bir araçtır, emperyalizm varlığını sürdürdüğü sürece bizzat kendisi devrimi ve halkların mücadelesini doğuracaktır.

Enver Hoca yoldaş günümüzde emperyalizmin durumunu incelerken çıkardığı bu sonuçlarla emperyalizm üzerinde Lenin'ın geliştirmiş olduğu teorinin saflığını sadık ve titiz bir biçimde savunmaktadır.

Her renkten revizyonistin, emperyalizmin tabiatının değiştiği biçimin de ortaya koydukları tezler bilinmektedir. Özellikle Çin revizyonistlerinin Amerikan emperyalizmin karakterinin değiştiğine ilişkin teorileri ve Çin revizyonistlerinden bu konuda daha eski teorilere sahip olan modern revizyonistlerin ve onların değişik renklerdeki ortaklarının genel olarak emperyalizmin niteliğinin değiştiğine ilişkin tezleri Enver Hoca tarafından tek tek ele alınmakta ve çürütülmektedir.

Enver Hoca yoldaşın bu konuda ortaya koyduğu temel sonuç çağımızın Lenin'in ortaya koyduğu "emperyalizm ve proleter devrimleri çağı" formülüne uygundur. Bu nedenle günümüzün emperyalizmi hangi türden olursa olsun, Lenin'in dönemindeki gibi tekelci burjuvazinin egemen olduğu uzlaşmaz çelişkilerle belirlenmiş bir baskı ve sömürü sistemi olarak varlığını sürdürmektedir. Enver Hoca'nın da gerçeklere dayanarak gösterdiği gibi, bugün emperyalist sistemde meydana gelen değişiklikler yalnızca biçimseldir. Onun ekonomik temeli, köleleştirici yayılması, savaş kaynağı olması gibi bütün temel nitelikleri değişmeden durmaktadır.

Enver Hoca, emperyalist ve sosyal emperyalist ülkelerde üretim, dolaşım ve bankacılık alanlarındaki gelişmeleri incelemekte ve sermayenin merkezileşme eğiliminin daha üst bir ifadesi olan tekelci devlet kapitalizminin güçlendiği sonucu varmaktadır. Enver Hoca yoldaşın da belirttiği gibi, tekelci devlet kapitalizmi, tekellerin işçi sınıfı ve bütün diğer sınıf ve tabakalar üzerinde ekonomik ve siyasi tahakkümlerinin en üst biçimi haline gelmiştir. Bu temelde burjuva devlet cihazı bütünüyle tekellerin egemenliği altına alınmış, aşırı kâr sağlamak, proletaryanın mücadelesini bastırmak, burjuva düzeni yıkılmaktan kurtarmak ve rakipleriyle mücadele etmek için geliştirilen devlet cihazı yalnızca mali oligarşinin bir aracı olmuştur.

Revizyonistler, emperyalizmin özelliklerinin değişmesine ilişkin iddialarını emperyalizmin ekonomik, sosyal ve siyasi olarak da değiştiğini iddia edecek düzeylere vardırıyorlar. Onlar böyle bir toplumu "endüstri ötesi", "genel refah" toplumları diye adlandırıyorlar. Oysa, bir yanda emperyalistler zenginleşirken, öte yanda dünyanın büyük bir kısmını oluşturan geri kalmış ülkelerin halkları yoksulluk, hatta açlık içinde yaşıyor. Diğer yandan emperyalist ülkelerde de periyodik bir biçimde tekrarlanan buhranlar sırasında milyonlarca işçi fabrikaların kapılarından dışarı atılıyor ve açlığa terk ediliyor.

Enver Hoca yoldaş, emperyalizmin en temel özelliklerinden biri olan çöküntü sorununa da değiniyor. Gerçekten de bugün emperyalist, revizyonist dünya eşi görülmedik bir ahlaki yozlaşma, hayatın bütün alanlarında çürüme, cinayetler, skandallarla belirlenmektedir.

Enver Hoca, uluslararası mali sermayenin Lenin döneminden bu yana sermaye ihracında yaptığı biçim değişikliklerine karşın, dünyanın ekonomik olarak bölüşülmesi ve yeniden paylaşılması için mücadelenin özünde hiç bir değişikliğe uğramadığını ortaya koymaktadır. Ve Enver Hoca yoldaş, bugünkü yeni sömürgeciliğin yalnızca geri kalmış ülkeleri değil, gelişmiş kapitalist ülkelere de pençelerini uzattığını belirtmektedir.

Bu bölümün son kısmında, emperyalizmin varlığı, onun sömürü ve baskısının doğal bir sonucu olarak ortaya çıkan devrimin objektif ve subjektif koşullarını inceliyor. Bu bölümün önemli bir özelliği de Çin revizyonistlerinin, AEP'ye ve Arnavut komünistlerine yönelttikleri eleştirilere köklü bir cevap oluşturmasıdır. Enver Hoca, devrimin gerekliliğini reddeden reformcuları ve somut duruma uygun tahliller yapmayan maceracıları eleştirerek, Leninist devrim teorisinin temel ilkelerini savunuyor.

Devrimde proletaryanın müttefikleri sorununa da özel bir ağırlık veren Enver Hoca, bu konuda da Çinli revizyonistlerin saldırılarına dolaylı olarak cevap vermiş bulunmaktadır. Ancak Enver Hoca yoldaş, devrimin her döneminde ve aşamasında proletaryanın öncülüğü ve hegemonyası düşüncesine titizlikle yer vermekte ve bu noktada belirecek bir zaafın reformculuğa ve oportünizme yol açacağını vurgulamaktadır. Devrimin aşamaları ve geri ülkelerde komünistlerin önlerinde duran anti-emperyalist, demokratik görevlerin zorunlu olarak çözülmesi konusunda söyledikleri de Çinli revizyonistlerin ve onların dünyanın çeşitli ülkelerdeki acentalarının Enver Hoca ve AEP konusunda "devrimin aşamalarını reddediyor" biçimindeki gerçekdışı iddialarına da iyi bir cevaptır. Ama revizyonistlerle devrimci proletarya arasında bu konuda da köklü anlayış farklılıkları vardır. Kendilerini burjuvazinin kollarına bırakmış olan revizyonistler ve sağ oportünistler, devrimin her döneminde proletaryanın sosyalist görevleri olduğu gerçeğinin üzerini küllemekte ve demokratik devrim ile sosyalist devrim arasına "Çin setleri" inşa etmektedirler.

"Devrim ve Halklar" başlıklı birinci bölümün son kısmında değinilen başka bir önemli konu da Çinli revizyonistlerin özellikle kapitalist ülkelerde proletaryanın devrimci atılımını reddetmelerine ilişkin tezleridir. Enver Hoca yoldaş, günümüzde de proletaryanın en devrimci sınıf olma özelliğini koruduğunu ve proletaryanın devrimci atılımı yerine ne olduğu belirsiz "dünyanın kırları" formülasyonunun getirilemeyeceğini, devrimde önderlik sorununu köylülüğe bırakılmayacağını ve devrimi sonuna kadar götürme noktasında proletarya dışında başka hiçbir sınıfa güvenilemeyeceğini ısrarla belirtmektedir.

Devrimin ilerleyiş biçimleri üzerinde de duran Enver Hoca "uzun süreli bir devrimci iç savaş" ile "silahlı ayaklanma" biçimlerinin birbirine karşıt olarak konamayacağını, hayatın dayattığı gerçekler dışında kalıplara bağlı kalınamayacağını açıklamakta ve Çin yöneticilerinin reklam ettiği proletaryanın fiili önderliğinden yoksun "halk savaşı" anlayışını eleştirmektedir.

Bu bölüm proletarya ve halklara yeni bir dünya kurmak için yapılan bir çağrı ile son bulmaktadır.

Her taşın altında bir yolsuzluk

Son haftalarda Türkiye yine birbiri peşi sıra patlak veren büyük rüşvet ve yolsuzluk olayları ile çalkalandı. Bu kez yolsuzluklar ne Demirel biraderlerle, ne de omuzu kalabalık generallerin yabancı uçak şirketlerinden aldıkları rüşvetlerle ilgiliydi. Ama yolsuzlukların ardında yine gericiler, reformcular, bakanlar, müsteşarlar bulunuyordu.

Ortaya çıkan gerçeklere göre Sosyal Güvenlik Bakanı Hilmiş İşgüzar'ın da başında bulunduğu bir kısım bakanlık görevlileri, Sosyal Sigortalar Kurumunun milyonlarca, hatta milyarlarca liralık fonlarını rüşvet karşılığında eşe dosta dağıtmışlardı. Bu yolsuzlukların içinde Malatya'da 3-5 milyonluk bir binanın 76 milyon karşılığı satın alınması; yine İstanbul'da her biri birkaç milyon değer biçilmiş olan arsaların on-onbeş kat fazlasına SSK hesabına alınması gibi olaylar vardı. Ayrıca, işçilerin ücretlerinden kesilen milyarlarca liradan oluşan SSK fonları, daha önceki kararnamelerin tersine SSK Genel Müdürünün ve Sosyal Güvenlik Bakanının birer imzasıyla özel bankalara yatırılmıştı.

YOLSUZLUKLARIN İÇİNDEKİ BAKANLAR VE GENEL MÜDÜRLER

Son birkaç hafta içinde Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile ilgili onu aşkın yolsuzluk dosyasının kapağı açılmış bulunmaktadır. Yolsuzlukların sorumluları o derece pervasız olmuşlardır ki, Malatya'da üç-beş milyonluk binayı Sosyal Güvenlik Bakanına satan bina sahibinin vekili olan avukat, bina satışından kısa bir süre sonra Sosyal Güvenlik Bakanlığında, bakanın emriyle önemli bir genel müdürlüğe getirilmiştir. Oysa sözkonusu avukat, daha önce hiç kamu hizmetinde çalışmamıştır ve böylesi bir uygulama memuriyet ile ilgili kanunların tümüne aykırıdır. Anlaşılan, binayı bakanlığa değerinin yirmi kat üzerinde satanlar bunun karşılığında bina alımından sorumlu olanlara yüklüce bir "bahşiş" bırakmışlar ve bu rüşvetin karşılığında da bir genel müdürlük koltuğu kapmışlardır.

Bugünlerde ortaya çıkan yolsuzluk olaylarının önemli yanı, yolsuzluk konusu olan büyük miktarlar da paraların, işçilerin üç kuruşluk ücretlerinden kesilmiş olan SSK fonları olmasıdır. İşçilerin alınteriyle kazanılan milyonlarca lira yiyicilerin ceplerine girmekte, birçok yüksek bürokrat, aldıkları rüşvetle "köşeyi dönmektedir."

BÜTÜN DEVLET KADEMELERİNDE RÜŞVET, YİYİCİLİK KOL GEZİYOR

Bugün ortaya çıkarılan yolsuzluk dosyaları ne ilktir ve ne de bu düzen ayakta kaldıkça son olacaktır. Türkiye'de yüksek bürokrasi, genel müdürlerden, müsteşarlardan bakanlara kadar rüşvet, yolsuzluk ve yiyicilik içine batmıştır. Çünkü her şeyden önce bu düzen, yolsuzluğu, rüşveti, yiyiciliği doğuran bir bataklık çamuru ile inşa edilmiştir.

Bugünkü yolsuzluk dosyaları, CGP Genel Başkanı ve AP'li milletvekilleri tarafından ortaya çıkarılmıştır. Onların amacı ne rüşvet ve yiyiciliği kökten yok etmektir; ne de bütün yolsuzlukları açığa çıkarmaktır. Muhalefette olan ve Sosyal Güvenlik Bakanı İşgüzar'ın "işgüzarlıkları" ile uğraşanların tek hedefi CHP hükümetini yıpratmaktan ibarettir. Oysa bizzat yeni yolsuzluk olaylarını açığa çıkarahlar da aynı bataklıkta yetişmişlerdir ve her birinin böylesi bir kaç olayla yakından veya uzaktan ilişkisi bulunmaktadır.

LOCKHEED, HAYALİ MOBİLYA YOLSUZLUKLARI UNUTULMADI

Lockheed uçak şirketinden alınan 13 milyonluk rüşvet, yeğen Demirel'in hayali mobilya ihracatları herkes tarafından rahatlıkla hatırlanmaktadır. Lockheed'ten alınan rüşvet emekli olduktan sonra AP'ye giren eski hava kuvvetleri komutanı Emin Alpkaya'nın cebinden çıkmıştır. Hayali mobilya ihraç ederek devlet kasasından 20 milyondan fazla vergi iadesi kaldıran Yahya Demirel'in suçları AP Genel Başkanı Demirel ve eski maliye bakanı AP'li Yılmaz Ergenekon tarafından örtbas edilmek istenmiştir.

Bütün çığırtkanlıklara rağmen geçmişteki olaylar bugünkü düzenin savunucularının, bakanların, yüksek bürokratların, omuzu kalabalık paşaların her birinin yiyicilik, yolsuzluk rüşvet olaylarından nasiplerini aldıklarını göstermektedir. Bunların hepsi birbirlerinin kirli çamaşırlarından haberdardır ve hepsinin arasında büyük çıkar bağları vardır.

Lockheed yolsuzluğunun altından eski hava kuvvet komutanından, bugünkü CHP hükümetinin Milli Eğitim Bakanı olan Necdet Uğur'a kadar onlarca devlet görevlisinin ve burjuva politikacısının adı karışmıştır. İşgüzar'ın yolsuzluklarını açığa çıkaran CGP de bunlardan farklı değildir. Eski Adalet Bakanı Fehmi Alpaslan ve Eski Milli Savunma Bakanı Ferit Melen'in isimleri Lockheed dosyasının içindedir. Ve bu kişiler Feyzioğlu'nun partisinin has adamlarıdırlar. Böyle büyük yolsuzlukların arkasına gizlenmiş daha küçük boyda olanlara da bilinen zevat şu veya bu yanından bulaşmıştır. Bir süre önce Sağır ve Dilsizler Derneği, Yeşil Ormancılar Kalkındırma Dernekleri, Çocuk Esirgeme Kurumları adına gümrüklerden onmilyonlarca liralık malın kaçırılması ve bunların satışlarından elde edilen paranın CGP'li bir il başkanının ve yine CGP'li bir gümrük bakanının ceplerine girmiş olması hâlâ her kesin hatırındadır.

Türkiye'de devlet kademelerinde ve en yüksek bürokratından, bakanına kadar birçok kişiyi içine alan rüşvet ve yiyicilik olayları tıpkı bir aysberg gibidir; ortaya çıkmamış olan yolsuzluklar kamuoyuna açıklananlardan belki de yüz kat fazladır Çünkü rüşveti veren, alan, aracılık eden o kadar çoktur ki, çoğu zaman yolsuzluğun ortaya çıkması halinde onlarca yüksek zevatın "başı yenebilecektir."

YİYİCİLİĞİN, RÜŞVETİN DE GERÇEK DÜŞMANI PROLETARYADIR

Son yolsuzluk olayları karşısında reformist CHP nin ve Ecevit'in tutumu da ibret vericidir. Onlar bir kez daha yolsuzluk olaylarının üzerine gitmemeyi "yüksek politikanın" gereği saymakta ve doğrudan doğruya suça ortak olmaktadırlar. Demirel biraderlerin yolsuzlukları konusunda da ayağa kalkan sözde liberal basın ve revizyonistler de İşgüzar dosyasını bir an önce kapatmak için özel bir çaba harcamaktadırlar. Ecevit ve CHP, aynı tutumu Lockheed skandalı sırasında da takınmış ve paşaların itibarı incinmesin diye yolsuzluğun üzerini küllemek için çok çalışmıştı.

Bugün bütün yolsuzlukların ortaya çıkarılmasını gerçekten Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı istemektedir. Çünkü yalnızca onlar bu bataklığın içinde değildirler ve yalnızca onların yiyicilerle çıkarcılarla ve rüşvetçilerle bağı yoktur. Yolsuzlukları ortaya çıkarabilecek ve gelecekte bütün bu bataklığı kurutabilecek olan güç proletaryadır, emekçi halktır.

İki KPD/ML üyesi D.Almanya'da tutuklandı

İki KPD/ML Üyesi, Wolfgang Geissler ve Reinhard Schimke 22 Nisan günü Doğu Almanya'da tutuklandı. W.Geissler, 22 Nisan günü doğum yeri olan bir Doğu Alman şehri, Wittenberg'de bulunduğu sırada Doğu Alman polisi tarafından tutuklanmıştır. R. Schimke ise Doğu Berlin'i ziyaret etmekteyken Doğu Alman makamları tarafından gözaltına alınmış, daha sonra da tutuklanmıştır.

İki devrimcinin tutuklanmasının nedenleri hâlâ bilinmediği gibi, Doğu Alman polisi KPD/ML üyesi olan iki yoldaşın kendileri tarafından tutuklandıklarını batıdaki ailelerine yirmi gün sonra haber vermişlerdir. Doğu Alman polisinin W. Geissler ve R. Schimke'yi, ağır illegalite şartlarında mücadele etmekte olan KPD/ML'nin Doğu Almanya bölümünün örgütlenmesini açığa çıkarmak için tutukladığı sanılmaktadır.

Doğu Almanya'dan batıya kaçmak isteyenleri veya siyasi nedenlerden dolayı Doğu'da tutuklanan batılıları uluslararası kahraman ilan eden Batı Almanya tekelci burjuvazisi iki devrimcinin Doğu Alman makamları tarafından tutuklanmaları karşısında kıllarını bile kıpırdatmamışlardır.

Bu olay bir kez daha hem Batı Alman tekelci burjuvazisinin, hem de Doğu Almanya'nın yeni revizyonist burjuvazisinin birleşik ve sosyalist bir Almanya için KPD/ML çatısı altında mücadele eden devrimcilere karşı azgın düşmanlığını göstermiştir.

KPD/ML'nin Doğu Almanya bölümünü açığa çıkarmak ve KPD/ML'nin birleşik ve sosyalist bir Almanya için verdiği mücadeleyi engellemek isteyen Doğu Almanya'nın sosyal-faşist rejiminin bütün çabaları boşa çıkacaktır.

Gazetemiz, KPD/ML üyesi iki devrimcinin tutuklanması üzerine Doğu Almanya'nın Bonn'daki temsilciliğine bir telgraf göndererek olayı protesto etmiştir. Halkın Kurtuluşu, KPD/ML'ye gönderdiği bir telgrafla da KPD/ML ile dayanışma içinde olduğunu ve Doğu Almanya'daki sosyal - faşistlerin iki devrimciyi tutuklamasına karşı mücadele edeceğini belirtmiştir.

İşsizliği yaratan kapitalizmdir

İşsiz sayısının geçen yıl 2 milyon 240 bin kişi olduğu ifade edilen ülkemizde, çalışabilir her 100 kişiden 14'ü işsizdir.

Oysa, uygulanan ekonomi politikaları ve sendikaların davranışları, Türkiye'de, işsizlik sorununu, giderek daha da ağırlaştırmaktadır.

Geçtiğimiz haftalar içinde gazetelerde TÜSİAD 'muhtırası' olarak çıkan bir ilanla birlikte, komprador burjuvazinin hükümete öteden beri dayattığı ve her seferinde hükümetin yerine getirdiği, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik saldırı zincirine yeni halkaların ekleneceği ortaya çıktı.

Ezilen halk yığınlarının sırtına yeni vergi yüklerinin bindirilmesini, KİT'lere yeni işçi alınmamasını, ülkenin emperyalizme daha fazla peşkeş çekilmesini, IMF'nin isteklerinin yerine getirilmesini, yeni ayarlamalarla devalüasyon yapılmasını ve yeni zamların yapılmasını hükümete dayatan komprador burjuvazinin temsilcileri ilanlarında işsiz sayısının çokluğundan yakınarak, işsizliğe karşı oldukları şeklinde bir izlenim yaratmayı da elden bırakmadılar. Onlar, sendikaların "katı tavrından" şikayetçi olarak, "Demokratik toplumumuzun üreten temel gücünün hür teşebbüs olduğunu artık anlamalı/ız" demektedirler.

KOMPRADOR BURJUVALAR İŞSİZLİĞE KARŞI OLABİLİR Mİ?

Kapitalist üretim, toplumun ihtiyaçlarını değil kâr sistemini esas alarak üretim yapar. Tekelci aşamada ise burjuvazi mümkün olan en yüksek derecede kâr peşinde koşar. Azami kâr, onun üretimde esas aldığı tek kıstastır. Burjuvazi, rekabet içinde kar hırsı ile mücadele eder. İhtiyaca göre üretim yapılmadığı için, üretilen ürünler her zaman alıcı bulamaz ve pazarda tıkanıklık olur. Kapitalistler rekabete dayanmak ve daha fazla kâr etmek için makinaları geliştirirler. Makinaların gelişmesi ile birlikte çalışan insan gücüne daha az ihtiyaç duyan kapitalistler, işçilerin bir bölümünü işten çıkarırlar. Eskiden 500 işçi ile ürettiği malı 200 işçiyle üretmek, kapitalistlerin her zaman baş vurduğu bir yöntemdir. Bu da aradaki 300 işçiye yol verilmesi, onların işsizliğe mahkum edilmesi demektir. Ayrıca kapitalistlerin daha fazla kâr hırsıyla tutuştukları rekabet sonucu küçük işletmeler iflas eder ve yüzlerce işçi sokağa atılır. Bu işsiz sayısı toplamı giderek milyonları bulur.

Tekelci kapitalizm, işsizliği daha da körükler. Azami kâr için mücadele eden tekelci burjuvazi için tek yol, işçi sınıfının daha fazla ezilmesidir. Artı değer sömürüsü giderek yoğunlaşır. Üretimin sürekli artışı, alıcının üretileni tüketememesi giderek bir üretim anarşisine yol açar. Halk kitleleri, her gün artan fiyatlar karşısında alım gücünün zayıf olması dolayısıyla daha çok ezilir. İşçi sınıfı üzerindeki sömürü yoğunlaşır. Burjuvazi, üretim anarşisini ve pazar tıkanıklığını gidermek için fabrikalardaki üretim kapasitesini düşürmek yoluna gider. Binlerce işçiyi sokağa atar. Daha az işçi ile üretime devam ederek kârından azalma olmamasını sağlar. Tersine daha az ücret ödediği için kârı giderek fazlalaşır.

Ülkemizde burjuvazinin işçi sınıfını ezmek ve daha fazla sömürmek için işsizliği körüklediği daha da somuttur. Komprador burjuvazi işsizler ordusuna her gün yüzlerce işsizin eklenmesinin sorumlusu olduğunu gizleyememektedir. Bugün TÜSİAD bildirisinde, işsizlikten yakınmaları, işsizliği sadece hükümetin kötü politikasına bağlamaları ise tamamen bir sahtekarlıktır. Bununla hedefledikleri, işsizliğin kapitalizmin bir ürünü olduğu gerçeğini gizlemekten başka bir şey değildir.

Ülkemizdeki işsiz sayısının 5 milyonun üzerinde olduğu, bugün resmi makamlarca bile gizlenememektedir. Bu sayı, her geçen gün büyümektedir. Bu sayının büyümesini sağlayan bizzat komprador burjuvazinin kendisidir. Her gün yüzlerce işçiyi sokağa atan onlardır. 1978 yılı içinde, inşaat işkolu da dahil edildiğinde işten çıkarılanların sayısının 250 binin üzerinde olduğu ve bu işçilerin burjuvazi ve onun politikasını uygulayan hükümet eliyle sokağa atıldığı gerçeği bunun en somut örneğidir. İşçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin en azılı düşmanı ve burjuva feodal düzenin savunucusu, faşist Hergün gazetesi bile bu gerçeği gizleyememekte ve 9 Nisan 1979 tarihinde, "yalnızca özel sektörde 1978 yılında 100 bin işçi işten çıkarıldı" demek zorunda kalmaktadır. Türkiye'nin en büyük kompradorlarından biri olan Vehbi Koç'un oğlu Rahmi Koç, Kasım ayında "Beş bin işçiyi çıkardık, bu sayı artabilir" diyordu. Rahmi Koç, "gerektiğinde daha fazla işçiyi işten çıkarabiliriz" derken, işsizliğin sorumluları olduğunu gizlemeye gerek görmüyordu. Son bir yıl içinde yalnızca İstanbul'da işten çıkarılanların sayısı 70 binin üzerindedir. Yine bir yıl içinde madeni eşya sanayiinde 15 bin, kimya ve ilaç sanayiinde 3 bin, gıda sanayiinde 6 bin, tekstil sanayinde 17 bin, deri sanaayiinde 3 bin, işçi işten atılmıştır. 1979 yılının ilk birkaç ayında işten çıkarılanların sayısı çoktan binleri geçti. Sıkıyönetim ilanıyla birlikte Mersin Soda Sanayiinde 870 işçinin işine son verildi. İstanbul'da Kale Kilit patronu, direnen işçilere saldırarak, işçileri dağıtan ve gözaltına alan sıkıyönetim yetkililerine "teşekkür" etti. Profilo işçilerinden 178'i sıkıyönetimce gözaltına alındı. 70'i de işten atıldı. İzmit Lassa'da 180'e yakın işçinin işine son verildi. İşçi grevlerinin yasaklanmasını isteyen burjuvazinin bu isteği, sıkıyönetim sopasının da kullanılması ile hükümet tarafından yerine getiriliyor.

Somut rakamların da gösterdiği gibi, komprador burjuvazi, işsizliğin en büyük sorumlusudur. Bir taraftan binlerce işçiyi sokağa atarken, öte yandan işsizlikten "yakınma" sahte bir demagojiden başka bir şey değildir.

PAHALILIĞIN SEBEBİ ÜCRET ARTIŞLARI MIDIR?

Egemen sınıfların ve onların çeşitli sözcüleri her fırsatta işçilerin aşırı ücret talebinde bulunmasının hayat pahalılığına yol açtığını vaaz ederler. Onlar bununla kendi düzenlerinin sömürücü özünü, düzenin her türlü kokuşmuşluğunu ve çürümüşlüğünü gizlemeye çalışırlar. Hayat pahalılığını yaratanların bizzat kendileri olduğunu emekçi kitlelerden gizleyebileceklerini hesaplarlar. Bunun için her fırsatta bu kof, içi boş lafları tekrarlar dururlar. Bu içi boş yalanı hayatın kendisi her gün ortaya çıkarmaktadır. İşçi ücretlerinin fiyat artışlara etkisinin % 10'un altında olduğu, resmi makamlarca bile gizlenemiyor. Yani bir malın fiyatındaki artışa işçi ücretleri en fazla % 10 etki etmektedir. Fiyat artışındaki % 90 pay ise doğrudan patronların cebine giren kârlara aittir. İşte onlar sürekli bu gerçeği gizlemeye, sömürülerini örtmeye çalışırlar. Her türlü yöntemi, basını, radyo ve televizyonu propagandalarının aracı olarak kullanırlar.

Bilindigi gibi, komprador burjuvazinin denetimindeki tekelci birlikler, şirketler, bankalar ve tekelci işletmeler her sene sonunda sahip oldukları sermaye ve kâr oranlarını açıklarlar ve emekçilere yönelik sömürü ile bu kârları ilerdeki senelerde daha da artıracaklarını reklam ederler. Sayıları birkaç yüzü geçmeyen bu tekelci birlik ve işletmelerin kârları her yıl 100 milyar lirayı geçmektedir. Peki bu kârlar nereden geliyor. Elbetteki işçi ve emekçilerin sömürülmesinden gelmektedir. Bir patron çalıştırdığı her bir işçiye ancak ürettiği değerin çok altında bir ödemede bulunur. Örneğin işçi 500 lira değerince mal üretmişse ancak 100 lira alabilir. O halde fiyat artışlarına işçi ücretleri değil, patronların kâr hırsları ve bizzat kapitalist sistemin, komprador-feodal düzenin kendisi yol açmaktadır. Bu yıl tespit edilen asgari ücretin düşüklüğü bunun yanında patronların milyonlarca lira kâr etmesi bile bu gerçeği ispatlamaya yeterlidir. Fiyatları tespit edenler emekçiler olmadığı gibi, fiyat artışlarının altında ezilen, giderek açlık ve sefalete mahkum olanlar da işçi ve emekçilerdir. Bu yıl içinde tüm temel ihtiyaç maddelerine % 100'ün üzerinde zam geldi. Her seferinde zam isteyen bizzat komprador burjuvazinin kendisidir. İşçi ücretlerindeki % 70 brüt artışı fazla bulanlar yine onlardır. Aradaki % 30-50 farkın yükü altında ezilenler yine işçiler başta olmak üzere emekçi yığınlardır. Sabuna, deterjana, şekere, çaya, vb. birçok maddeye % 100'ün üzerinde zam yapılmasını sağlayanlar patronlardır. Onların tekelci birlikleri, tekelci kuruluşlarıdır.

HÜKÜMETLER, BURJUVAZİNİN ÇIKARLARINI SAVUNUR, ONUN POLİTİKASINI UYGULAR

Bugün egemen sınıfların çeşitli sözcüleri, işsizlik ve pahalılığın tek sebebinin hükümet ve onun yanlış uygulamaları olduğunu ileri sürmektedirler. Bugün hükümettte olan CHP reformistleri de, muhalefetteyken aynı şekilde MC hükümetlerini suçlamaktaydı. Bu kapitalist-revizyonist ülkelerde burjuvazinin ve onun çeşitli temsilcilerinin sürekli oynadığı bir oyundur. Muhalefet partileri, hükümeti eleştirir, onun "yanlış uygulamaları"ndan yakınırlar. Ancak kendileri hükümet olunca aynı politikayı uygularlar. Bu kez eski iktidar sahipleri "hücuma" geçerler. Bu oyunun oynanmasındaki tek amaç, mevcut düzenin sömürücü ve baskıcı özünü gizlemek onu uzun ömürlü kılmaktır. Onlar işsizliği kötü politikacıların bir eseri olarak gösterirler. Bugün TÜSİAD Bildirişinde komprador burjuvazinin ileri sürdüğü gibi bu kötü politika değişirse, her şeyin düzeleceği izlenimini yaratmaya her zaman büyük dikkat gösterirler. Elbette burjuvazinin politikasını uygulayan, onu hayata geçiren bu politikacılar, işsizliğin artmasında, emekçi kitlelerin ezilmesinde büyük sorumluluklara sahiptirler. Onlar halk düşmanları olarak bunun hesabı verecekLerdir. Ancak burjuvazi ve onun tüm sözcülerinin özenle gizlemeye çalıştıkları işsizliğin kaynağının bizzat kapitalizm olduğudur. Çünkü bilirler ki, kapitalist sömürü düzeni ayakta kaldığı müddetçe, işçi sınıfını ve tüm emekçileri ezebilecek ve sömürülerini sürdürebileceklerdir. Kapitalizmin sonu onların da sonudur. İşte telaşlarının, demagojilerinin tek nedeni budur.

Egemen sınıfların politikasını uygulayan kötü politikacılar, işsizlikten sömürü ve zulümden sorumludurlar. Ancak bunun en büyük ve esas sorumluları bizzat komprador burjuvavazinin kendisidir. İşsizliğin sorumluları, TÜSİAD Bildirisini yayınlayanların kendileridir. Komprador-feodal düzendir. Onlar işçileri kendi kârları uğruna sokağa atmakta ve açlığa mahkum etmektedirler.

SONUÇ

Yukarıda söylenenlerden de açıkça anlaşılacağı gibi, komprador burjuvazının tüm demagoji ve sahtekarlıkları, mevcut sömürü düzeninin özünü gizlemeye hizmet etmektedir. Onların işsizliğin sebebi olarak işçi ücretlerini göstermeleri alçak bir yalandan başka bir şey değildir. Bugün işçilerin ücretlerinin yüksek olması işsizliğe yol açmıyor. Tersine, işçi ücretleri oldukça düşüktür. Komprador burjuvalar ise daha fazla kârı daha az işçi ile elde etmek, böylece daha az ücret ödemek için binlerce işçiyi sokağa atmakta ve açlığa mahkum etmektedir. Her türlü işsizliğin, pahalılığın sömürü ve zulmün kaynağı mevcut sömürü düzeninin kendisidir. Bütün bunların sorumlusu, mevcut düzenin bütün savunucuları, en başta da komprador burjuvazidir.

Kapitalizm ayakta kaldıkça, işsizlik de devam edecek ve artacaktır. Sömürü sürecektir. İşsizliğin ve sömürünün ortadan kaldırılması, bu düzenin alaşağı edilerek, sosyalizmin inşa edilmesi ile mümkün olacaktır. İşçi sınıfı başta olmak üzere tüm emekçiler, ancak sosyalist ülkelerde gerçek mutluluğu tadacaklardır.

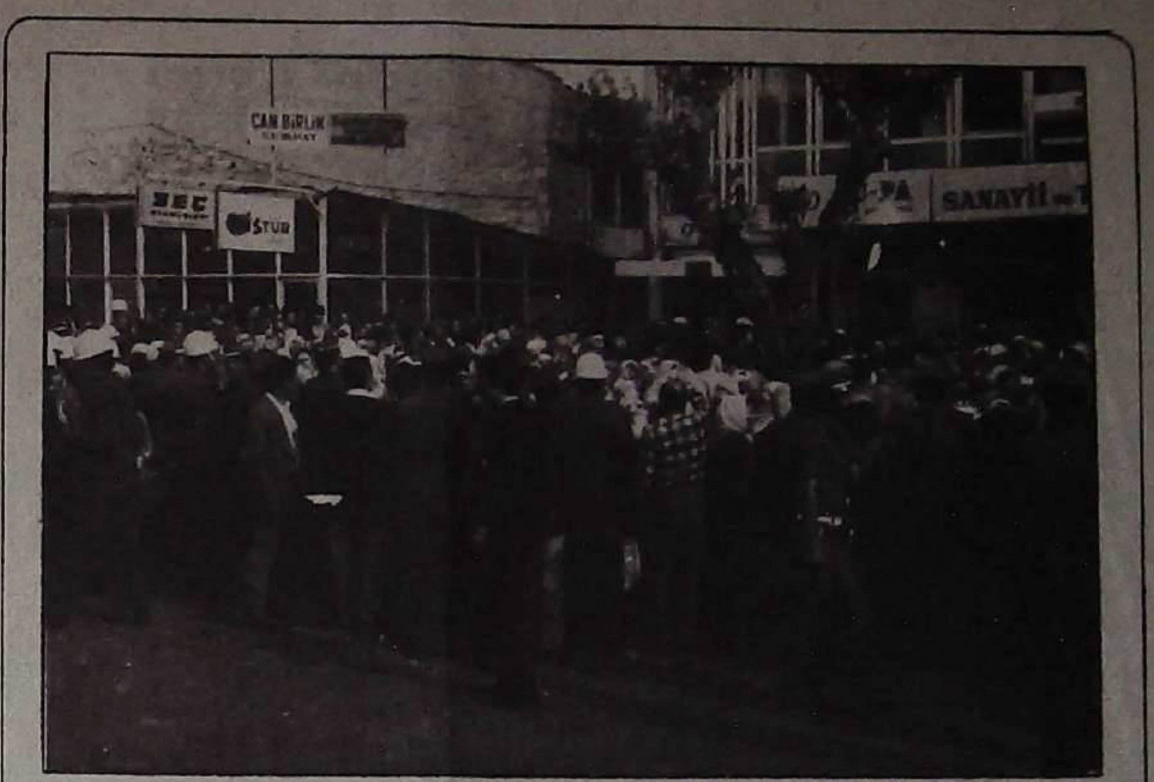
İşsizlik ve açlık, ancak sosyalizmle ortadan kalkar. Sömürü ve zulüm sosyalizm ile tarihten silinir. İşçi sınıfı önderliğinde yürütülen sosyalizm ve sınıfsız toplumun inşa edilmesi yolundaki mücadelenin zafere ulaşması ile tüm bunlar son bulacak ve gerçek özgürlük elde edilmiş olacaktır. Bugün hiçbir işsiz insanın bulunmadığı, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, işsizliğin sosyalizm ile ortadan kaldırılacağının en somut örneğini göstermektedir.

İş hayatında bunalım
Bazı fabrikalar ... hammadd... yokluğundı...
Rahmi Koç: Darboğazı aşamazsak ... işçiyi ... racağız
JYAK Renault'da 216 işçi işten çıkarıldı
Bir yılda işten atılan işçi say... 65 bini buldu
Fabrikaların uzun süredir düşük kap... ile çalışmasının cezasını işçiler çe...

Devrimci Sendika-Muhalefeti RGO HABERLERİ

YAŞASIN FRANSIZ ÇELİK İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ

RGO'nun Türkçe bülteninin 6. Nisan sayısı yayınlandı. Bu sayıda Almanya'da 1 Mayıs kutlamalarının ön çalışmaları, Türkiye'den ve Almanya'dan işçi haberleri yer almaktadır.

İzmir'de Tekel işçilerinin direnişi

18 Mayıs günü İzmir'de Tekel işyerlerinde çalışan 10 binin üzerinde işçi, ikramiye, kreş vb. hakları için Tekel işverenine karşı direnişe geçtiler.

Tekel işvereni daha önce işçilerin toplusözleşme ile kazandıkları ikramiye vb. haklarını "ekonomik bunalım vardır" demagojisi ile gasbetti. Daha önce, iki ayda bir ödenen ikramiye (işçiler toplusözleşme ile 3 maaş ikramiye hakkı elde etmişlerdi) işveren tarafından ödenmediği gibi, ne zaman ödeneceği de tamamen işverenin insiyatifinde ilerde kendisinin tespit edeceği bir tarihe ertelendi. İşçilerin duruma karşı çıkmaları üzerine işveren "Ekonomik bunalım vardır. Hükümete yardımcı olmak gerekiyor" diyerek işi geçiştirmeye çalıştı.

Tekel işyerinde yetkili olan Tek Gıda-İş Sendikası İzmir Şubesi yöneticileri, işçilerin haklarını savunma doğrultusundaki mücadelesinin karşısına dikildiler. Onlar da tıpkı işveren gibi, "ekonomik darboğaz", "hükümete yardımcı olmak gerektiği" yollu demagojiye başvurarak işçileri aldatmaya çalıştılar. Bunun üzerine işçiler sendika ağalarının gerici barikatının aşılması gerektiği yolunda, Halkın Kurtuluşu taraftarı işçilerin yürüttükleri propagandanın doğruluğunu daha açık gördüler. 10 binin üzerinde işçi, 4 gün süreyle sendika binasını işgal ettiler. Sendika ağalarının işçi haklarının savunucusu olmadığını görerek, proleter devrimcilerin önderliğinde, "Kahrolsun Sendika Ağaları", "Yaşasın Sınıf Sendikacılığı", "İşçiler Sendika Yönetimine" sloganlarıyla yürüyüşe geçtiler. İşçiler, işverene 25 Mayısa kadar süre tanıyarak, hakları ödenmediği takdirde işi durdurma eylemine geçeceklerini belirttiler.

Bu direnis sırasında Devrimci Sendika Muhalefeti (DSM) bir bildiri dağıtarak, işçilerin isteklerini dile getirdi ve nasıl hareket edilmesi gerektiği konusunda işçilere yol gösterdi. Bildiride "...Sendikamızın yönetiminde bulunan patron uşağı gerici sendika ağaları, mücadelemizin önünde engeldirler. Sömürüye ve baskıya karşı mücadelemizde başarılı olmak istiyorsak, bu hain sendika ağalarını başımızdan atmalı, devrimci işçileri sendika yönetimine getirmeliyiz" denilmekte,

- İkramiyeler 2 ayda bir düzenli olarak ödenmelidir.
- Avanslar 10 günde bir ödenmelidir.
- Her işyerinde kreş ve emzirme odaları açılmalıdır, şeklindeki işçi taleplerini sıralamaktadır.

Burjuvazinin güdümündeki sendikalar, proletaryanın mücadelesinin önünde engeldir

Emekle sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişmenin derinleşme ve yoğunlaşma aşaması ne olursa olsun, tüm kapitalist ülkelerde gitgide keskinleştiği açık bir gerçektir. İşçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin, haftalarca süren ve kendini grevler, protestolar ve bildirilerle dile getiren başkaldırıları, proletaryasiyasi baskı ve ekonomik sömürüye karşı duyduğu derin nefretin ve demokratik hakları ve daha iyi yaşam koşullarını elde etmek isteminin belirtileridir. İşçi sınıfının öncü rolünün her an biraz daha bilincine vardığını ve gelecekteki sınıf savaşlarına hazırlandığını gören modern revizyonistler ve gerici sendika ağaları, göz boyama ve bölücülük faaliyetlerini başlattılar. Enver Hoca yoldaşın AEP 7. Kongresinde belirttiği gibi, "Burjuva partileri ve işçi aristokrasisi tarafından açıkça yönlendirilen, bu sözümona işçi sendikaları, her yol ve yöntemi kullanarak, işçi sınıfını yanlış yollara sürüklemeye ve devrimci mücadelesini baltalamaya çabalıyorlar. Bunun yanı sıra, işçi eylemleri ve ekonomik, sosyal ve diğer taleplerle ilgili yasalar büyük sermaye tarafından öyle bir biçimde hazırlanmıştır ki, her eylem burjuvazinin çizdiği sınırların içinde kalmak, onun çıkarlarına zarar vermemek ve özellikle de kapitalist siyasi iktidarın temellerine yönelmemek zorundadır."

Burjuvazinin girdiği bu yoğun kriz ortamında, sermayenin ajanı olan hain sendika ağaları, işçileri "kendini kontrol", "akılcılık" safsatalarıyla, pasifist sloganlar etrafında toplamaya çalışıyorlar. Bu düzenbaz sendika patronları, işçileri kendi gerici yollarına çekip, onların taleplerini, sermayeyle işbirliği içinde, burjuva yasaları sınırlarına hapsetmeye çabalıyorlar. Eğer işçilerin eylemleri önceden saptanmış sınırları aşacak olursa, yani uzun sürer ve binlerce işçi tarafından desteklenirse, böyle bir tehlikeyi göze alamayan sendika ağaları, derhal harekete geçip, grevlerin önderliğini ele geçirmeye çalışıyorlar. Genel-İş Konfederasyonu, Özgür İtalyan Sendikaları Konfederasyonu, İngiliz Sendikaları, İtalyan Emek Birliği, Fransız Emek Konfederasyonu, Federal Almanya'daki Alman Sendikaları-DGB, İşçi Birliği, Genel İşçi Birliği, İspanya'daki İşçi Sendikaları Birliği gibi birçok kuruluşta, sendika patronlarının burjuvaziye borçlarını ödemek için yaptıkları şey bu olmuştur. İtalya' Erkolona ve Portichi bölgelerinde çeşitli sendikalarda grevleri geriletmek vee baltalamak için reformist sendika patronları ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Diğer yandan, İspanya'da monarko-faşist hükümetin ücretleri dondurma, fiyatları yükseltme, vb. kararları karşısında, işçileri mücadeleye çağıracak yerde, bu hain sendika patronları kendilerini birkaç "açıklayıcı" nitelikte kampanyayla sınırlayıp grevi önlemek için ellerinden geleni yaptılar. Hepsi bu kadar da değil. Bask Bölgesinde bir yurtseverin katlini protesto amacıyla gidilen genel grev sırasında, sendikanın elebaşıları grevi bastırabilmek için işbaşı çağrısı yapıp, patronlara karşı teslimiyeti savundular. Fransa'da, işçilerin mücadelede kararlı olduklarını gören Genel İş Konfederasyonu'nun elebaşılarından biri, grevcilerin mücadele azmini kırmak için israrla şunları söyledi: "Kapılara grev gözcüsü koymamalı ve çatışmaya girmemeliyiz" Bu yılın Ocak ayında, Fransa'nın Roshsurlon bölgesinde, Genel İş Konfederasyonunun ağaları henüz tam kesinleşmemiş olan greve karşıydılar ve gerçekleşmesini önlemek için güçlerinin yettiği oranda her şeyi yaptılar. Mücadelenin bildiriler vb. yoluyla yayılıp başka işyerlerindeki işçilerin ortak çıkarları için grevcilerle birleşmesini istemiyorlardı. Kısa bir süre önce, Federal Alman Cumhuriyetinde sendika ağalarının sahtekarlığı, bir kez daha ispatlandı. Sorunun çözüleceğini "vaat ederek" metal sanayi işçilerinin grevini durdurdular. Ama kapitalist patronlarla yuvarlak masa toplantısına oturup, yeniden "ayarlama" adı altında ücretleri düşürdüler.

"Sendika ağalarını en çok korkutan şey, işçi sınıfının birçok grevinin ve eyleminin kontrolları dışına çıkmakta bulunması ve işçilerin ortak çıkarları uğruna kararlı bir şekilde yürüttükleri ortak eylemlerinin gitgide daha da güçleniyor olmasıdır.

Her şey, sendika ağalarının, sermayenin işbirlikçileri olduğunu ve onu en iyi şekilde savunabilmek için ellerinden geleni yaptıklarını açıkça gösteriyor. Bu durum, reformist sendika ağalarının, kendi ülkelerinin burjuvazisi hakkında yürüttükleri destekleme ve propaganda kampanyalarıyla ispatlanmaktadır. Tümü aynı amacı gerçekleştirmenin peşindedir; yani buhranın yükünü emekçi sınıf ve tabakaların sırtına yıkmak.

Burjuvazi tarafından ortaya atılan, doğal olarak işçilerin aleyhine, fiyatların yükseltilmesi, ücretlerin dondurulması vb. tedbirleri içeren "ekonomik yeniden düzenleme planı"na, İtalyan sendika ağaları övgüler yağdırıyorlar. İngiltere'de İngiliz sendika patronları, İşçi Partisi hükümetinin, işçi sınıfının ücretlerinin dondurulması sorununu getiren "Toplumsal Anlaşma"yı desteklediler. Federal Almanya Cumhuriyetindeki reformist sendika ağaları, işsizlerden bir kısmının, az da olsa bir maaşa bağlanacakları kılıfı ile, tarım ve sanayi işçilerinin ücretlerinin düşürülmesini içeren hükümet "planı"nı desteklediler. Bundan sonra, Alman Sendikalar Birliği, DGB yöneticisi Feter, Ocak ayı başlarında, sözümona işsizliğin azaltılması amacıyla "ücretlerde artış yapılmadan çalışma saatlerinin azaltılmasını" öneren bir yazı yayınladı. Almanya Komünist Partisi (M-L) Merkez Yayın Organı Roter Morgen son sayılarından birinde, bu konuyla ilgili şunları söylüyor. "Bu önerisi ile Feter, sermayenin ve hükümetin tüm yandaşları gibi, işçilere, 'herkesin çıkarı' için kemerleri sıkmalarını ve fedakarlık yapmalarını söylüyor" İspanya'da reformist sendika patronları, sözümona 'Toplumsal Anlaşma'yı monarko-faşist Juan Carlos hükümetiyle birlikte, hararetle desteklediler. Ve bu yıl 26 Ocak'ta hem revizyonistler, hem de "sosyalistler" hükümetle birlikte "sükunet" ve "sabır" üstüne vaaz veren ve baskı tedbirlerini onaylayan bir "ortak bülten" yayınladılar. Sendika ağaları, kapitalizmi pençesine almış olan derin krizi, kapitalizmin ve burjuva sömürüsünün ürünü olan toplumsal bir olgu olarak değil de, geçici bir aksilik gibi göstermeye çalışıyorlar. Böylece, işçi sınıfının tüm sorunlarının gerçek kaynağını, yani kapitalist düzeni gözardı etmeye çabalıyorlar. Buhranı kapitalizm ve burjuvazi olgularından amaçlı bir şekilde koparak ve herkesin, hem işçilerin hem de kapitalistlerin buhranın yükünü eşit bir şekilde paylaşmaları gerekir biçiminde bayatlamış nutuklar atarak, işçileri burjuvaziyi ve onun kapitalist baskı rejimini devirme hedefinden saptırmaya çalışıyorlar. Burjuvaziye aşırı kâr elde etmesi bu baskı ve sömürü düzenini sürdürebilmesi için böylesine yardım eden sendika ağalarının kumaşının burjuvazi ile aynı iplikten dokunmuş olduğu ortadadır.

Reformist ve revizyonist sendika ağalarının bu denli ihanet içinde olmaları rastlantısal bir şey değildir. Onlar burjuva devlet mekanizmasının içinde yer almakta ve sermayeye hizmet etmektedirler.

Bugün Federal Alman Cumhuriyetinde, Fransa'da, İtalya'da Belçika'da vb. durum budur. Alman Sendikalar Birliği, DGB, açıkça "sermayeyi beslemektedir ve burjuva devlet aygıtı ile iç içe geçmiş durumdadır. DGB, dev bir kuruluş olmakla övünür, elebaşıları büyük şirketlerden çoğunun yönetim kurullarındadır. Bundan başka, şehirlerde ve iş mahkemelerinde temsilcileri vardır. Bu iş mahkemelerinde yargıçtan başka bir de DGB temsilcisi olur. Bu adamlar, işten atılan işçilere, işten atılmasının yerinde ve yasalara uygun olduğunu belirten bir belge verirler. Belçika'da, Belçikalı işçiler, Genel İş Federasyonunun ve Hıristiyan Sendikaları Konfederasyonunun sendika patronları, Ulusal Banka'nın ve Ulusal Yatırım Şirketi'nin yönetim kurullarıyla ortak iş çevirirler. Bu döneklerin ve işçi aristokrasisinin, bu tür ihanet girişimleri, onların ne mal olduklarını, işçi sınıfının gözleri önüne sermektedir. Uzun süren grevler ve sınıf mücadelesi-

Devamı s.6'da

"Bölücülük" yaygarasının altındaki gerçek:

Kürt ulusu üzerindeki baskının artırılması ve asimilasyoncu eğitimin hızlandırılması

Egemen sınıfların süngü gölgesinde sürdürdükleri baskılara paralel olarak onların bütün siyasi sözcüleri "bölücülük" laflarını dillerinden düşürmez oldular. Yüksek rütbeli generallerin tehditleri, faşistlerin ve reformistlerin "tedbirleri" devam ediyor. Kürt köylerine baskınlar artırılırken, egemen sınıfların çeşitli sözcüleri alınacak "tedbirler" konusunda görüşlerini açıklamaktadır. Onların hemen tümünün üzerinde anlaştıkları konular, baskıların artırılması, Kürt halkının kendi dilini unutabilmesi için sert tedbirlerin alınmasının yanı sıra "Türkçe eğitim seferberliğinin" ilan edilmesi, devlet dairelerinde çalışan Kürt ulusundan emekçilerin tasfiye edilmesi, radyo ve televizyon araçlarından yararlanarak "Türkçe eğitim seferberliğinin" güçlendirilmesi, vb. dir. Öte yandan egemen sınıflar yüksek rütbeli generalleri ve siyasi sözcüleri vasıtasıyla, Kürt halkına gözdağı vermek, milli zulmü artırmanın zeminini oluşturmak amacıyla tehditler savuruyorlar.

Bütün bunları yaparken onlar yıllardır halk kitlelerini sömürü ve baskı altında tutmanın verdiği tecrübe ile; şovenizmi hortlatmak ve bilinçsiz halk kitlelerini "bölücülükle mücadele" demagojisi altında ayağa kaldırmak, halk kitlelerinin, onların sömürücü diktatörlükleri üzerinde giderek artan oranda toplanan dikkatlerini dağıtmak ve başka alanlara çekmek ve bu ortamdan yararlanarak terör rüzgarını estirmeyi hızlandırmaya özel bir önem veriyorlar.

Özellikle 19 Mayıs gibi, emperyalizme karşı mücadele dolayısıyla Türk emekçilerinin duyarlı olduğu günlerde "bölücülük tehlikesi" üzerine nutuklar çekilmesi de aynı amaca hizmet etmektedir.

19 Mayıs kutlamaları dolayısıyla Genel Kurmay Başkanı verdiği demeçte Kürt halkına duyduğu düşmanlığı kusarken, aslında tüm halk düşmanlarının düşüncelerini dile getiriyordu. O "bölücü davranış ve tahriklerin sahipleri, Türk Silahlı Kuvvetlerinin kendilerine asla müsamaha göstermeyeceğini ve her şeye rağmen, aralarından cesaret edebilenler çıktığı takdirde, gereken dersi, tarihte mevcut birçok örnekleri gibi, alacaklarını bilmelidirler." derken bu konudaki bütün planları açığa vurmaktan kaçınmayacak kadar fütursuz olabilmektedir.

EGEMEN SINIFLAR, KÜRT HALKINA NEYİ HATIRLATMAYA ÇALIŞIYORLAR?

Genel Kurmay Başkanı'nın vurgulamaya çalıştığı "tarihte mevcut birçok örnek" hangileridir? Bugün neden bu yollu tehdide gerek görülmüştür?

Bugün Türkiye Kürdistanında milli zulme karşı devrimci-demokratik bir uyanış vardır. Sosyal-faşist ve ajan provokatör örgütlerin bir kısım gençliği etkilemesinin dışında gerçekte olan bu demokratik uyanıştır. Kürt halkı, yıllardır sürdürülen milli baskıya ve asimilasyon politikasına son verilmesi için mücadele etmekte, dilinin yasaklanmasına, kültürünün yozlaştırılmasına karşı çıkmaktadır. Bu mücadele bütün Türk ulusundan işçi, ve emekçilerin ve diğer azınlık milliyetlerden emekçilerin mücadelesi ile birleşmiş ve faşist diktatörlüğe yönelmiştir. Kürt halkının devrimci muhalefeti, proleter devrimci, devrimci-demokrat hareketlerin etrafında toparlanmaktadır. Bu ise egemen sınıfları daha da korkutmaktadır.

İşte bu nedenle, egemen sınıflar içinde bulundukları bunalım koşullarında işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin her geçen gün daha da büyüyen muhalefetini bastırmak için "Kürt tehlikesinden" bahsetmekte ve dikkatleri o yöne çekmektedirler. Bu onların, hem şovenizmi güçlendirme, hem de milli baskıyı ve Kürt halkı üzerinde estirilen terörü artırma olanakları sağlamak için başvurdukları bir metottur. 19 Mayıs tarihli öfke ve düşmanlık kusan demeç işte bu çerçeve içinde ele alınmalıdır. Bu demeciyle Evren, Kürt halkına geçmiş katliamları hatırlatıyor. Eğer rahat durmazsanız "tarihte mevcut birçok örnekten bir yenisiyle karşılaşacaksınız" diyor.

Kürt halkı, üzerindeki baskıya karşı yıllardır mücadele etmektedir. Koçgiri, Şeyh Sait, Ağrı, Zilan ve Dersim olaylarında görülen böyle bir mücadeledir. Bu mücadeleler sırasında bugün artık herkesçe bilinen ve Evren'in hatırlatmaya çalıştığı katliamlar düzenlenmiş, egemen sınıflar yüzbinlerce Kürt emekçisini katletmişler, kurşuna dizmişlerdir. Bu soykırım harekâtları sırasında, genç, ihtiyar, çocuk ayırt edilmeksizin, Kürt halkı bir bütün olarak yok ve imha edilmek istenmiş, yüzbinleri bulan sayıda emekçi katledilmiş, Mecburi İskan Kanunları çıkarılarak binlerce Kürt köylüsü sürgün edilmiş, gittikleri yerlerde baskı altında tutulmuş, horlanmış ve eziyet görmüştür. Kendinden geçen bir barbarlıkla ezilen binlerce insan katledilmiştir. Hamile kadınlar süngülenerek "modern nüfus planlaması" yapılmıştır. 6 aylık bebekler süngü ucuna takılarak zevk çıkarılmış, geride kalanlara böylece gözdağı verilmek istenmiştir.

İşte bugün, Genel Kurmay Başkanı, "tarihte mevcut birçok örnek" diyerek Kürt halkına bütün bunları hatırlatıyor. Bakanlar genelge yayınlıyor, İç-işleri Bakanı vurucu timleri güçlendiriyor, Başbakan "bölücülükle mücadelede kararlı olduklarını ve en sert tedbirleri almaktan çekinmeyeceklerini" açıklıyor. AP ve MHP gibi faşist partiler bir taraftan daha çok baskı uygulamadığı ve "bölücülere fırsat verdiği" için hükümeti eleştiriyor, Kürt ulusunun olmadığını ispat (!) kampanyaları düzenliyor, öte yandan da turneler düzenleyerek "hizmet getirilmediği" için hükümeti eleştirip, demagojik bir biçimde halk yanlısı pozlara bürünüyorlar.

Bütün bunlar, estirilen terör ve savrulan tehditler milli uyanış içinde olan ve mevcut sömürü düzenine karşı mücadele eden Kürt emekçilerine gözdağı vermek, geçmiş katliamları hatırlatarak mücadeleden alıkoymaktan başka bir şeyi amaçlamıyor.

Onların başvurdukları başka bir demagoji de meselenin her zaman için "aldatılmış gençler" meselesi olarak öne çıkarılmasıdır. Bununla egemen sınıflar bir taraftan, sömürü ve zulme karşı mücadelenin dinamik güçlerinden olan, yapısı icabı baskıya başkaldıran gençliği ezmeyi planlamakta, öte yandan halkın bu mücadele içinde bulunmadığı intibaını uyandırmayı hedeflemektedir. Egemen sınıfların çeşitli sözcülerinin Kürt halkının demokratik ve milli uyanışını "18-25 yaşları arasındaki bir nesil" meselesi olarak yansıtmaya çalışmalarının sebebi budur. "Bu nesil 30'un üzerinde bulunanların yerini aldığı zaman asıl tehlike başlayabilir" derken onlar tam da bunu amaçlıyorlar. Bugün, onlar, ilerde "tehlike oluşturacak" olan bu nesli ezmenin, ortadan kaldırmanın zeminini yaratmaya çalışıyorlar. Bunun için de Kürt halkına karşı sürdürdükleri baskıyı "aldatılmış gençler"e karşı mücadele maskesi ile örtmeye büyük bir önem veriyorlar. Onlar, bununla aynı zamanda kamuoyunda oluşacak tepkiyi de azaltmak istiyorlar.

T.C.
BAYINDIRLIK BAKANLIĞI
Özel Kalem

GENELGE

Bayındırlık Bakanı Şerafettin Elçi'nin bakanlık örgütüne gönderdiği genelgenin fotokopisi... Bakan, "görevlilerin, görevi başında oldukları zaman Türkçe konuşmak zorunda olduklarını" hatırlatıyor.

ASİMİLASYONCU EĞİTİME, KÜRT EMEKÇİLERİNİN İŞTEN ÇIKARILMASINA VE SÜRGÜN EDİLMESİNE SON VERİLMELİDİR

Egemen sınıfların çeşitli sözcülerinin üzerinde birleştikleri noktalardan biri de Kürt halkına Türkçe öğretme kampanyasının hızlandırılmasıdır. Onlar, radyo ve televizyonun da bu iş için kullanılacağını söylemektedirler. Kürt halkının uyanışından, milli zulme karşı mücadelenin gelişmesinden duydukları korkunun bir ifadesi olarak düşünülen bu "tedbir"le esas olarak Kürt halkının kendi anadilini konuşması olanağının bir bütün olarak yok edilmesidir. Bugün Kürtçe resmen yasaktır. Yıllardan beri Kürt halkının kendi dilini konuşmasına ambargo konulmuştur. Bugünkü hükümet Kürt halkından yanaymış gibi görünmeye çalışan Bayındırlık Bakanı Şerafettin Elçi de dahil çeşitli bakanlıkları aracılığıyla yayınladığı genelgelerle, Kürtçe konuşulmasının yasak olduğunu, aksini yapanların, yani Kürtçe konuşanların devlet dairelerinden atılacağı ve cezalandırılacağını ilan ettiler. Şerafettin Elçi gibileri de Kürt emekçilerinin çıkarlarının değil, egemen sınıfların çıkarlarının savunucusudurlar. Bugün, mevcut sömürü düzeninin, komprador-feodal düzenin savunucusu burjuvazi ve toprak ağalarının halk üzerindeki diktatörlüğü olan devletin hükümet gibi bir kurumunda bakanlık yapanlar, tüm demagojilerine karşın, mevcut düzene hizmet etmektedirler. Şerafettin Elçi'nin Kürt halkından yana sözde tavır takınması ise bu çerçeve içindedir ve seçim hesaplarına dayalıdır.

Radyo ve televizyonun, Türkiye Kürdistanına yayılmasına karşı çıkılamayacağı herkesçe bilinen bir gerçektir. Devrimciler, sanayinin, teknolojinin gelişip yaygınlaşmasına karşı olamazlar. Ancak devrimciler bu teknolojinin halk kitlelerinin çıkarları doğrultusunda kullanılmasını savunurlar. Halk kitlelerinin çıkarlarına karşı kullanılan bir teknoloji, sömürü ve zulmün artırılmasına hizmet eder. Bugün egemen sınıfların, Kürt dilini unutturmak amacıyla radyo ve televizyonu kullanmaları da böyle gerici ve baskıcı bir amaca hizmet etmektedir. Onlar, böylece yıllardır tüm baskı ve yasaklamalara rağmen yok edemedikleri ve edemeyecekleri bir dili yok etmeyi planlamaktadır ve bu planın bir gereği olarak radyo ve televizyona sarılmaktadırlar. Oysa bugün milyonlarca Kürt emekçisi, kendi dilinde eğitim istemekte ve Kürtçe üzerindeki baskılara son verilmesi için mücadele etmektedir.

Mecburi iskan öteden beri egemen sınıfların başvurdukları bir yöntemdir. Bugün Kürt milliyetinden öğretmenlerin, halkına yabancılaştırılması için batıya sürülmesi, "bölücülükle mücadele" maskesi ardında Kürt asıllı olanların devlet dairelerinden çıkarılması, işten kovulması böyle bir planın bir parçasıdır.

Egemen sınıflar, askere giden gençleri kendi yöresinin dışında tutmaya ve böylece bu askerleri farklı yörelerdeki halka karşı kullanmaya, halk üzerinde terörün bir aracı olarak ondan yararlanmaya büyük önem veriyor. Bu amaçla Kürt milliyetinden unsurları batıdaki halk üzerinde, Türk milliyetinden unsurları Kürdistan'daki halk üzerine baskı unsuru olarak kullanıyorlar. Bugün bu politikayı genişleterek uygulamaya çalışıyorlar. Kürt milliyetinden öğretmen ve memurların kendi halkından uzak tutulmaya çalışılmasının nedeni budur.

ULUSLARA VE DİLLERE TAM HAK EŞİTLİĞİ

Bugün egemen sınıfların ve onların bütün sözcülerinin bütün bu baskı ve tehditlerine karşı mücadele büyük bir öneme sahiptir. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının, sömürücü ve zalimlere, onların baskı terör ve tehditlerine karşı tek bir yumruk olarak kenetlenmesi, her türlü şovenist duygulardan uzak olarak emekçilerin kendi çıkarları etrafında birleşmesi oldukça önemlidir. Faşist diktatörlük, esas olarak bu doğrultudaki mücadelenin büyümesini Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden emekçi ve işçilerin, sömürü ve zulüm düzenine karşı birleştiğini gördüğü için daha fazla saldırmakta, şovenizmi körüklemekte, milli zulmü artırmaktadır. Kürt milli hareketinin gelişmesiyle birlikte, sıkıyönetim süngülerini de kullanılmasıyla estirilen terör yoğunlaşmaktadır.

Ancak, Kürt milliyetinden işçi ve emekçiler, bütün bunlara karşı mücadelenin, dilin yasaklanması ve kültürünün yozlaştırılmasına karşı mücadelenin diğer milliyetlerden sınıf kardeşleriyle birleşerek yürütülmesi gerektiğini her geçen gün daha iyi kavramaktadır. Bu mücadele, sömürü ve zulmün olmadığı, sınıfsız bir toplum için yürütülen mücadeleden koparılamaz ve kendi başına ele alınıp bir "kültürel özerklik" derecesine indirgenemez. Savunulması gereken ulusların ve dillerin tam hak eşitliği ve halkların birliğidir. Kürt dili ve kültürü üzerindeki baskılara son verilmesi, Kürt emekçilerinin kendi dillerinde eğitim olanaklarına kavuşması için mücadele etmek devrimcilerin önemli bir görevidir.

Egemen sınıfların, Türkeş ve Evrenlerin savurdukları tehditler, emekçilerin çelikten birliği karşısında erimeye ve yok olmaya mahkum, kof demagojilerdir. Çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri, proleter devrimci hareket etrafında oluşturacağı çelikten birliğiyle bu tehditleri boşa çıkaracaktır. Burjuvazi ve toprak ağalarına karşı, onların tehdit ve baskılarına karşı mücadele etmek, bu doğrultuda milli dar görüşlülüğe ve şovenizme karşı mücadelede emekçi kitleleri birleştirmek ve seferber etmek, bugün devrimcilerin önünde duran en önemli görevlerden bir tanesidir. Reformizmin, revizyonizmin yüzünü açığa çıkarmak, halk düşmanı akımların tecritini sağlamak, faşist saldırıları bertaraf etmek ancak böyle mümkün olabilir.

MİLLİ ZULME SON !
ASİMİLASYONCU EĞİTİME HAYIR !
ULUSLARIN VE DİLLERİN TAM HAK EŞİTLİĞİ !
SIKIYÖNETİM KALDIRILMALIDIR !
YAŞASIN MİLLETLERİN ÖZGÜRLÜĞÜ, HALKLARIN KARDEŞLİĞİ VE BİRLİĞİ !

Türk ulusundan devrimciler ve emekçiler Kürt ulusu üzerindeki baskılara karşı mücadele ediyor; Kürt ulusu üzerindeki baskıların son bulmasını ve Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesini istiyor.

Sungurlu'da üretici köylüler derneği kuruldu

Uzun bir süreden beri yürütülen çalışmalar sonucu Sungurlu'da üretici köylülük biraraya gelerek bir dernek kurdular.

Proleter devrimcilerin faaliyetleri ve köylüleri kooperatifleşme doğrultusunda eğitmeleri sonucu birleşen köylüler, Tarım Kredi Kooperatifleri, Ziraat Bankası ve Pancar Şirketlerinin köylüyü ezdiğini, tüccar ve tefeciyi koruduğunu belirten üretici köylüler, dağıttıkları kuruluş bildirisinde başka şeylerin yanında şöyle demektedirler:

"Kurtuluşumuzun başta işçi sınıfı olmak üzere öteki tüm emekçi kardeşlerimizle vereceğimiz ortak mücadele sonucu olacaktır. Her türlü sömürü ve zorbalığa karşı başarılı mücadelenin yolu örgütlü olmaktan geçer.

"İlçemiz Sungurlu'da üretici köylülerin birlik mücadele ve dayanışma içine girmeleri mümkündür. Kurduğumuz Sungurlu Üretici Köylüler Derneği bu görevin yerine getirilmesine çalışacaktır.

"Üreticilerin örgütlenmesine karşı çıkanlar vardır ve olacaktır.

"Bunlar birleşmemizden korkan, bu sömürü, talan ve zorbalık düzeninin devamından çıkarı olanlardır. Onlara kanmayalım. Tek yürek, tek yumruk olarak Üretici Köylüler Derneği'nde birleşelim.

YAŞASIN KÖYLÜLERİN BİRLİĞİ VE ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ..."

TİKP Revizyonistleri Şeflerinin İpliğini pazara Çıkardılar

TİKP revizyonistleri 14 Mayıs tarihli Aydınlık gazetesinde TİKP Merkez Komitesi imzası ile, şefleri Doğu Perinçek'in 12 Mart döneminde poliste verdiği ifade ile ilgili bir yazı yayınladılar. Bu yazıda Doğu Perinçek'in polisteki tavrı övülmekte ve maddeler halinde sıralanarak polisteki sözde devrimci tavri ispatlanmaya çalışılmaktadır.

"Doğu Perinçek hakkındaki karalama kampanyası, Moskovalı Emperyalistlerin ve Kontr-gerillacı Canilerin Desteğinde Yürütülüyor" başlığı altında yayınlanan yazıda önderlerin rolüne ilişkin kavrayışlarının geri olduğunu, bunun için bugüne kadar bu konuda bir şey yapmadıklarını açıklayan TİKP'li revizyonistler, yazılarında hiçbir ayrım çizgisi koymadan 12 Mart'ın zindanlarında baskı ve zulme karşı kararlı ve örnek tavırlarıyla Türkiye halkının yüreğinde yer etmiş olan tüm devrimcileri karalamaktan da geri kalmıyorlar. Bugün açıkça halk düşmanı cephede yer almış hainler hariç, her dürüst ve namuslu insan 12 Mart'ın karanlık zindanlarında kimlerin direniş destanları yazdıklarını, kimlerin polis ve askerlerin postallarını yaladıktan sonra mahkemelerde aslan kesildiklerini çok iyi bilmektedir. "... herkesin polisteki tutumu konularında" yalnız kendilerinin araştırma yaptıklarını belirten TİKP'li hainler hiç sıkılmadan "...TİKP Davası sanıkları, hapishanelerde ve mahkemelerde kararlı bir mücadele yürütürlerken, diğerleri teslimiyet rüzgarlarına kapılmışlardır" diyebilmektedirler. Bu halk düşmanı çetenin şeflerine sormak gerekir. Teslimiyet rüzgarlarına kapılanlar kimlerdir? Yusuf Küpeli gibi hainler mi? Yoksa darağaçlarında kahramanlık destanları yaratan ve "Yaşasın Marksizm-Leninizmin Yüce İdeolojisi" diye haykıran Deniz Gezmiş ve bütün mücadele arkadaşları mı, yoksa poliste 98 sayfalık ifade ile tüm bildiklerini şakıyan Doğu Perinçek, Halil Berktay ve Halis Özkanların TİKP'si mi? TİKP'li hainler, bilinçli bir şekilde, tüm devrimcileri karalamak için kendileri dışındaki herkesi teslimiyetçilikle suçlamaktadırlar. Onların birkaç hain ve teslimiyetçiyi bahane ederek, 12 Mart'ın zulmüne yiğitçe göğüs germiş, işkencelerden yılmamış ve bu tavırları ile bugüne olumlu ve örnek bir miras bırakmış devrimcileri karalaması, halka ve devrim davasına karşı yürüttükleri çok yönlü saldırıların bir parçasıdır.

Doğu Perinçek'in 12 Mart döneminde poliste verdiği "örnek" ifadesinden rastgele seçilmiş iki sayfa.

GERÇEĞİN İTİRAFI

TİKP'li hainler bütün çabalarına rağmen kendi kendilerini ele vermekte ve şeflerinin ipliğini pazara çıkarmaktadırlar. Açıklamada yer alan "... Doğu Perinçek'in ifadesinde, polisin daha önce birden fazla kaynağa dayanarak tespit ettiği bilgilerin bazıları kabul edilmiş", "Doğu Perinçek'in ifadesinde partinin kuruluşuna ve Merkez Komitesine ilişkin hususlar gerçek dışıdır, ifadenin bu bölümleri polisi yanıltmak ve saptırmak amacını taşımaktadır. Ayrıca bu konudaki ifade, tek bir şahsa bile zarar vermemektedir. Doğu Perinçek aynı zamanda başka konularda da polisi yanıltmak için çalışmıştır", "ifadede geçen Abdulvahap, Fazıl, Fuat, Abdullah ... gibi isimler tamamen uydurmadır veya gerçek kişiler değildir" gibi birçok açıklama aslında bu konuda istenmeden verilmiş birer ipuçlarıdır. Onlar Doğu Perinçek'in ifadesinde nelerin olduğunu çok iyi bilmektedirler. Ancak "önderlerin rolünü yeni kavradıkları" için bu sırların gizli kalmasını sağlamaya çalışmaktadırlar. 12 Mart zindanlarındaki onlarca devrimci bugün de hayattadır ve TİKP'li şeflerin polisteki tüm çözülmelerin suçunu Halil Berktay'a yükleyerek Doğu Perinçek'in itibarını korumaya çalıştıklarını bilmektedirler. Ne var ki hain ve teslimiyetçi Halil Berktay'ın itibarını da tıpkı Çinli emperyalistlerin metodlarına benzer metodlarla yeniden iade ettikleri bilinmektedir. Bugün Aydınlık'ın "Fikir Meydanı"nda Halil Berktay, haftada bir boy göstermektedir. Dikkat edilirse TİKP'liler Doğu Perinçek konuşmadı demiyorlar, "polisin daha önce birden fazla kaynağa dayanarak öğrendiği bilgileri kabul etti" diyorlar. Bu birden fazla kaynağı itina ile belirtmekten kaçınıyorlar. Böyle olsa bile, bu kaynakların sahibi gene bizzat TİKP şefleridir. Doğu Perinçek'in ve diğerlerinin yazıp imzaladığı 98'er sayfalık ifade tutanaklarıdır. Burada hiçbir sırlarını açıklamadıklarını belirten TİKP'li hainler, 98 sayfanın ne ile doldurulduğunu hiç söz konusu etmiyorlar. Öyle ya Doğu Perinçek bu sayfalarda sadece örgütü hakkında bilimsel bir araştırma yapmış ve arkadaşlarını demiş, Onun "Merkez komitesi" hakkında verdiği bilgilerin ise hiç kimseye bir zararı olmamış (!)

TİKP BÖYLE BİR AÇIKLAMAYA NEDEN GEREK GÖRMÜŞTÜR?

Devrim, halka ve yoldaşlarına bağlı olanların, işçi sınıfı bilimi olan Marksizm-Leninizmle silahlananların kitlelerle birleşerek gerçekleştirecekleri yüce bir eylemdir. Devrimci mücadelede zulüm ve teröre karşı onurluca direnmek, kararlılığı ve inançlılığı halka mal etmek önemlidir. Saflarda boyun eğmez bir mücadele ruhu yaratmak, egemen sınıfların işkencelerine ve saldırılarına karşı boyun eğmez bir tavır takınmak önemlidir.

Türkiyeli devrimciler bunu 12 Mart'ın karanlık zindanlarında, işkencelerde ve darağaçlarında ispatladılar ve ispatlamaktadırlar. Bunu tüm emekçi halk yaşayarak öğrendi. Onurlu direnişin örneği olan devrimcilerin bu tavrı devrim kavgasının savaşçılarına kutsal bir mirastır.

Ama Türkiyeli devrimciler ve Türkiye halkı TİKP'li hainleri de tanıdı ve gördü. Onların halk düşmanı yüzü her geçen gün daha fazla ortaya çıkıyor. Onlar egemen sınıfların saflarında yerini aldılar. Ancak "devrimci" maskesini kullanmaktan da vaz geçmediler. Bugün egemen sınıflar kendi hizmetindeki bu çeteyi uzun dönemli kullanmayı ve bunların "devrimci" maskelerinin devamını istiyorlar.

Devrim ve karşı-devrim arasındaki çelişki ve çatışmanın giderek büyümesine paralel olarak egemen sınıfların saflarında yer alan TİKP çetesi giderek tecrit olmakta, yüzleri açığa çıkmaktadır. Bu karşı-devrimci çetenin şefi Doğu Perinçek'in halkın gözünde boyun eğmemiş bir "kahraman" olarak gözükmesi onlar için önemlidir. Böylece onlar meselelerden haberi olmayan birçok genç insanı da kandırabileceklerini ve kendi karşı-devrimci amaçlarına alet edebileceklerini düşünmektedirler.

İşte TİKP'nin 14 Mayıs tarihli açıklaması bütün bu hesaplarla yapıldı. Tecrit olmuşluktan kurtulmak ve daha fazla insanı karşı-devrime alet etmek için bu açıklamayı yaptılar. Ayrıca onların böyle bir açıklamaları egemen sınıfların da işine gelmektedir. Çünkü burjuvazi kendisi için tehlikeli görmediği ve kendisine hizmet ettiğine inandığı kişileri, kitlelere bulunmaz önder olarak göstermeye çalışır. Burjuvazinin, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere karşı olan, halkın çıkarlarının amansız düşmanı olan siyasetçileri, sendika ağalarını, öne çıkarmaya çalışması ve bu uğurda milyonlarca lirayı harcamaktan çekinmemesi boşuna değildir. Resmi devlet kurumlarından her türlü yardımı gören TİKP'li hainlerin kendilerini burjuvazinin onayı ile kahraman ilan etme ihtiyacı duymalarının sebebi hikmeti de budur.

Onların kendileri hakkında karalama kampanyasını Rusların ve Kontr-gerillanın yürüttüğü yollu açıklamaları da bu nedenle kuru bir yalandır. Mevcut düzeni ateşli bir şekilde savunan, emperyalistler ve faşistlerle açık bir işbirliği yaparak devrimci halk hareketine savaş açanların, emperyalizm -sosyal maskelisi olsun veya olmasın- tarafından karalanmasına hiçbir neden yoktur. Zaten ABD ve diğer emperyalistlerin kendilerini karalmadığını onlar da açık bir biçimde ortaya koyuyorlar. Onların bugün Sovyet sosyal-emperyalizmine tavır almaları da sözdedir. Tıpkı Çinli efendileri gibi onların da yakında "Moskovalı emperyalistlerle" ve TKP ile her türlü meselelerini dostça görüşmeye hazır olduklarını açıklarlarsa hiç şaşmamak gerekir. Bu onların faydacı ve bir emperyaliste karşı diğer emperyalistlerle işbirliği yapma siyasetlerinin doğal bir sonucudur. Kontr-gerilla ise onları hiç karalamıyor. Tersine Kontr-gerillanın bir kanadı açıkça onlara kanat germiş bulunmaktadır. Onlara bol bol malzeme vermekte, karşılığında devrimcilerin ihbar edilmesiyle mükafatlanmaktadır. TİKP'nin yayın organı Aydınlık gazetesinin her sayısında "sahte solcu" diyerek onlarca devrimciyi polise ve sıkıyönetime ihbar etmesi bu işbirliği anlaşmasının yerine getirilmesinden başka bir şey değildir zaten.

II. SALT

Baş.ta.sa.2'de

bu anlaşmaya göre stratejik silahların bir kısmına ilişkin çok sınırlı kısıtlamalar getirilmişti. Gerçekte ise SALT II Anlaşması ile zaten yeterince geliştirilmiş ve üretilmiş olan bazı stratejik silahlar için kısıtlama konmuş ve bu anlaşma ile iki süper devlet arasında süren silahlanma yarışı durdurulmamıştı.

Hatta SALT I'in getirdiği kısıtlamalara rağmen Sovyet denizaltıları 10 yerine 14 tane nükleer başlıklı füze taşımış, ABD yine SALT I Anlaşmasına karşın NÖTRON bombasını ve Nim-Yorkmen Sate füzelerini geliştirmiştir. Sosyal-emperyalistler de nükleer silah taşıyabilen Backfire uçaklarını üretmişler ve kıtalararası balistik füzeleri özellikle Doğu Avrupa'ya depolamışlardır.

Kısacası SALT I'le varılan anlaşmaya rağmen iki süper devlet anlaşmanın maddelerini ihlal etmişler, özellikle de anlaşma kapsamı dışında kalan alanlarda yeni silahlar üretmek için büyük bir rekabete girişmişlerdir. Bu nedenle iki süper devlet de son yedi yıl boyunca belki de yüzlerce kez birbirini SALT I Anlaşmasını ihlalle suçlamıştır.

ASKERİ ALANDA BİTMEYEN REKABET

İki süper devletin hiç durmadan süren "silahsızlanma" çığlıklarına, karşılıklı suçlamalara, bazen gelecek hakkında ve sürdürülen görüşmeler konusunda iyimser sözlere rağmen bütün emperyalist ülkeler, özellikle de iki süper devlet, silahsızlanma konusunda da çılgınca bir yarış ve rekabet içindedirler. Her biri diğerini işaret ederek yeni silahlara gereksinme duyduğundan söz etmekte, silahlanma konusunda içinde bulundukları yetersizliklerden dem vurmakta ve bütün emperyalist ülkelerin silahlanmaya ayırdıkları para, insan ve diğer kaynaklar her geçen gün artmaktadır. Birleşmiş Milletlerin yaptığı araştırmaya göre, sayıları onu bile bulmayan bir avuç emperyalist ülke, yalnızca yeni silahlar üretmek için bir yıl içinde 400 milyar dolar harcamaktadırlar. Bu miktarın içine bu ülkelerin normal askeri harcamaları dahil değildir. 400 milyar lira Türkiye bütçesinin 50 katına eşittir. Emperyalist ülkeler ve özellikle de iki süper devlet, kariyer sahibi 400 bin bilim adamını yeni silahlar geliştirmek üzere çalıştırmaktadır. Yine bu ülkelerde çeşitli bilimsel araştırma ve incelemeler için ayrılan fonların % 40'ı askeri projeler için kullanılmaktadır.

SALT adı altında sözde silahsızlanma görüşmeleri sürdüren iki süper devlete gelince, silahlanma yarışı ve askeri alanda sürdürülen rekabet, korkunç diye nitelendirilebilecek boyutlara varmıştır. Geçtiğimiz yedi yıl içinde iki süper devlet, "silahsızlanıyoruz ve dünyanın güvenliğini garanti altına almaya çalışıyoruz" diye bağırıp, çağırırlarken, öte yandan askeri bütçelerini ortalama % 35 artırmışlardır. Sosyal emperyalistler her yıl asgari % 4 artış sağlamış, ABD ise sözde silahsızlanma sorununa çözüm getirecek olan SALT''ın imzalanacağı 1979' da savunma bütçesini % 9.5 artırarak, 130 milyon dolara yükseltmiştir.

İki süper devlet de bu süre içinde yepyeni ve korkunç imha gücü olan silahlar geliştirmişlerdir. Etkisi yıllarca geçmeyen ve insanları öldürürken, binalara ve eşyalara zarar vermediği için "temiz silah" diye nitelendirilen Nötron bombası, ABD tarafından geliştirilmiş, bu silahın üretimine şiddetle karşı çıkan Sovyetler Birliği'nin ise kısa bir süre önce bu silahın bir benzerini ürettiği ortaya çıkmıştır.

70 yıl önce üretimi yasaklandığı halde ABD son beş yıl içinde 30 bin metreküp zehirli gaz depolamıştır. Bugün, Pentagon'a silah sağlamak veya yeni silahlar üretmeye dolaylı katkıda bulunmak üzere milyonlarca kişi çalışmaktadır. Sovyetlerin ise sanayinin % 60'ı doğrudan ya da dolaylı olarak askeri amaçlara hizmet etmektedir.

Kısacası, iki süper devletin silahsızlanma yaygaralarının ardında büyük bir demagojinin olduğu açıktır. Hammaddeler ve pazarlar için sürdürülen büyük rekabet askeri alanda da çılgınca bir rekabeti beraberinde getirmektedir. Emperyalistler arasındaki anlaşmalar bu rekabeti durdurmamakta, ona yeni biçimler vermektedir.

EN BÜYÜK SİLAH TÜCCARLARI

Yaptıkları anlaşmalarla dünyanın güvenliğini, insanlığın geleceğini koruduklarını iddia eden iki süper devlet, gerçekte dünyayı bir silah deposu haline getirmenin de şampiyonlarıdırlar. Kendileri için ürettikleri silahların yanı sıra dünya silah ticaretinin de büyük kısmını iki süper devlet elinde tutmaktadır.

1978 yılı içinde yalnızca iki süper devletin başka ülkelere sattıkları silahların mali değeri 28 milyar dolardır. Ve bu dünya silah ticaretinin % 85'ini oluşturmaktadır. 28 milyar içinde ABD'nin payı 15 milyar dolarken, Sovyetlerinki 13 milyardır.

Yine BM'in yaptığı bir araştırma, iki süper devletin ve bazı diğer büyük emperyalist ülkelerin dışında kalan ülkelerin silah ithalatına ayırdıkları kaynaklar son on yıl içinde % 75 artmıştır.

Dünyanın güvenliğini sağlama iddialarıyla ortaya çıkan iki süper devlet sonuçta dünyayı büyük bir barut fıçısı haline getirmişlerdir.

SALT ANLAŞMASI VE TÜRKİYE

SALT Anlaşmasının imzalanacağı günün yaklaşmasıyla birlikte ABD'nin Türkiye'deki askeri varlığının artırılması yönündeki çabalar da yoğunlaşmıştır. SALT II, iki süper devletin bazı stratejik silahların yasaklamaları konusunda sınırlar getirmesinin yanı sıra bu sınırlamalara uyulup uyulmadığını denetlemek için birbirlerinin casusluk çalışmalarına da izin verecek ek sözleşmeler getirmektedir.

Bu anlaşmaya göre iki süper devlet birbirleri - nin askeri faaliyetlerini uzaydan haberleşme uyduları veya haberalma üsleri de kullanacaklardır. Ancak ABD'nin İran gibi Sovyetlerin askeri faaliyetlerini rahatlıkla izleyebilecekleri bir yeri kaybetmiş olmaları bu konuda bazı pürüzler ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Öte yandan anlaşmanın yürürlüğe girmesi için ABD Senatosunun anlaşmayı onaylaması gerekliliği de Carter'ın anlaşmaya Senato'dan geçirmek için yeni haberalma üsleri bulma zorunluluğunu doğurmuştur. İran'dan sonra ABD için ilk akla gelen yer Türkiye olmuştur. Ve şimdi Türkiye'ye yeni üslerin kurulması için ABD hükümete baskı yapmaktadır.

Ecevit hükümeti bu öneriyi ilke olarak kabul ettiğini, ancak bu durumun Rusya tarafından da onaylanması gerektiğini açıklamıştır. Kısacası SALT Anlaşması, Türkiye'nin egemenlik haklarının Amerika'nın elinde olduğunu ve reformist CHP iktidarının emperyalizmin karşısında bir kez daha boyun eğdiğini göstermiştir

SALT VE DİĞER ÜLKELER

SALT Anlaşması, iki süper devletin diğer ülkelere yönelik askeri tehditlerinin azaltılması veya kısıtlanması konuların da hiçbir önlem getirmemektedir. Yani kısa ve orta menzilli nükleer silahlar, tank, top ve asker sayısı gibi geleneksel askeri güçlerin kısıtlanması SALT'ın kapsamı içine sokulmamıştır. Bu ise özellikle Avrupa ülkelerinin halklarını sürekli olarak ateş hattında kalması sonucunu vermektedir

Özellikle uzun menzilli stratejik silahlarda görünüşte de olsa bir kısıtlamaya gidilmiş olması, ABD ve Sovyetler Birliği'nin taktik nükleer silahları üretmeye ağırlık vermeleriyle sonuçlanacaktır. Süper güçler, SALT Anlaşmasıyla muhtemel bir savaşın kendi toprakları dışında yürütülmesini de garanti altına almak istemektedirler. Bunu da uzun menzilli kıtalararası füzelerin sayısında bir indirim ile sağlamayı düşünmektedirler. Oysa öte yanda ikisi de Orta Avrupa'ya çok sayıda kısa menzilli taktik nükleer silahlar yerleştirmişlerdir ve herhangi bir savaş sırasında bu ülkeler ilk hedef olacaklardırlar.

Yukarıda belirtilen nedenlerden dolayı SALT, Batı Avrupa ülkeleri ile ABD arasında yeni bir çatlak yaratmış olmaktadır.

SALT'A KARŞI ÇİN

SALT Anlaşmasının imzalanacağı günler yaklaştıkça Çin'in bu konuda bilinen tutumu daha da açıklık kazanmaktadır. Çin, SALT Anlaşmasını imzalayacağı için ABD'yi eleştirmekte ve bu anlaşma ile Amerika'nın silahlanma yarışında geri kalacağını ve bunun da "dünya güvenliği" açısından bir tehlike oluşturacağını belirtmektedir.

Çin, silahsızlanma görüşmelerinin gündeme geldiği bugünlerde Sovyetlerin silahsızlanmasını talep ederken, aynı anda ABD ve diğer batılı emperyalistlerin silahlanmasını istemiştir. Çin, SALT Anlaşmasına imzalamasıyla ABD ile aralarındaki iyi ilişkilerin gerginleşmeyeceğini de belirtmiştir.

Hatta Çin, SALT II Anlaşmasıyla iki süper devletin birbiri üzerine uygulayacağı kontrol mekanizmalarına da katkıda bulunmaya hazır olduğunu açıklamıştır. Çin revizyonistleri, Rus sınırında Amerikan emperyalistlerine üs vermeyi kabul etmişlerdir. Böylece, emperyalist sermayenin ardından, emperyalist orduların askerleri de uzun bir aradan sonra Çin topraklarına ayak basmış olacaklardır.

Burjuvazinin

Baş.ta.sa.4'de

nin militan niteliği, işçi sınıfının bilinçliliğini her an biraz daha artırmaktadır. İşçiler, hain sendikaların "sakin olun" öğütlerini, her an daha kararlı bir biçimde reddetmekteler. Fransa'da, Belçika'da, İtalya'da ve diğer ülkelerde bu tür sendikalara rağmen birçok grev olmaktadır.

Burjuvazi ve yandaşlarının baskısına ve hedef şaşırtıcı, yanıltıcı propagandasına rağmen sosyal-demokrasinin ve revizyonist, reformist sendika ağalarının oportünist ve bölücü etkilerinden kurtulma eğilimi yaygınlaşmakta ve güçlenmektedir. Buna ek olarak, gittikçe daha güçlü bir biçimde devrimci mücadelenin öncüleri durumuna gelen Marksist-Leninist partiler, burjuva gericiliğine ve sendika patronlarının revizyonist ihanetine karşı verilen günlük mücadeleyi, siyasi mücadeleyle birleştirip, işçi sınıfını, baskı ve sömürü düzeni olan kapitalizmi devirmek için son kanlı mücadeleye hazırlama görevini önlerine koymuşlardır. Enver Hoca yoldaşın AEP 7. kongresinde belirttiği gibi "yeni Marksist-Leninist partilerin doğuş ve güçlenişi, proletaryanın Marksizm-Leninizme olan güvenini hiçbir zaman yitirmediğinin ve onun burjuvaziye karşı savaşta ve devrimin zaferinde en güçlü silah olduğunu bildiğinin canlı kanıtıdır."

(Arnavutluk Sendikalar Birliği Yayın Organı PUNA'dan çevrilmiştir)

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SİYASİ GAZETE - SAHİBİ: TEOMAL GÖRAL - SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: OSMAN TAŞ - YÖNETİM YERİ: 2. BEYLER 848. SOKAK, NO 90/213 KONAK-İZMİR - YAZIŞMA ADRESİ: TEOMAN GÖRAL P.K. 71 KONAK-İZMİR - ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ: 6 AYLIK 125 TL. YILLIK: 250 TL, YURT DIŞI İKİ KATIDIR - BASILDIĞI YER: S.S. TÜKEL- GAZETECİLİK VE MATBAACILIK İZMİR

Olağanüstü

Baş.ta.sa.1'de

nı şekilde İngiltere'de İşçi Partisi hükümeti, ülkede giderek yaygınlaşan grevlerin önünü kesmek için Olağanüstü Hal Yasasına sarılmıştı.

Demek ki, burjuvazinin her silahı gibi Olağanüstü Hal Yasası da onun işçi sınıfına ve emekçi halka karşı yönelmiş bir saldırı ve baskı aletidir. Ve burjuvazi her saldırı silahı gibi Olağanüstü Hal Yasası ile de kendi sömürü ve baskı düzenini güçlendirmeye çalışmaktadır. Bunun için Olağanüstü Hal Yasası vb. gibi baskı yasalarına ihtiyacı vardır.

İşte Olağanüstü Hal Yasasının ne anlama geldiğini kanıtlayan iyi bir örnek: İspanya.

İspanya'da yürürlükte olan Olağanüstü Hal Yasasına göre:

- Grevci işçiler hemen askere alınabilmektedir.
- 16-60 yaş arasında herkes verilen görevi yapmakla yükümlüdür.
- Çalışma süresi günde 10, haftada 60 saate çıkarılabilir.
- Emir ve direktiflere uymayanlara yüklü hapis ve para cezaları verilebilir.

Fakat İspanyol halkının ve işçi sınıfının birliği ve örgütlü mücadelesi bu yasayı ve uygulamasını işlemez duruma getirmiştir.

Hür teşebbüs

Baş.ta.sa.1'de

tü hal yasalarının çıkarılmasını, askeri ve polisiye tedbirlerin artırılmasını, grevlerin yasaklanmasını, kendi kontrolleri dışındaki sendikaların faaliyetlerinin durdurulmasını isteyen onlardır. Sözde de olsa bazı kişi özgürlüklerinden söz eden Anayasa'nın değiştirilerek koyu bir terör ortamının yaratılmasını her gün meydanlarda bağıran, onların sözcülüğünü yapan Demirel'dir. Sıkıyönetimin bütün ülkede yaygınlaştırılmasını, işçi ve emekçilerin mücadelesini kanla bastırılmasını sürekli propaganda eden Türkeş'tir. "İdeolojik amaçlı grevler yasaklansın", "sendikal rekabete son verilsin" diyen Halit Narinler, Feyyaz Berkerler, nasıl olur da işçilerin seçme ve seçilme özgürlüklerinden söz ederler? Binlerce işçiyi hakkını istiyor diye sokağa atanlar onlardır. Ve onlar, asıl söylemek istediklerini, "hür teşebbüsün yok olması ise politik, sendikal, düşünsel bütün hürriyetlerle birlikte, hürriyetçi demokrasinin de yok olmasıdır" laflarının ardında gizlemeye çalışıyorlar. Onların istediği sömürücü düzenlerinin "hür teşebbüs"lerinin zayıflamasına yol açacak olan özgürlük mücadelesinin engellenmesidir.

Komprador burjuvazi, demokrasinin en amansız düşmanıdır. Bu gerçeği milyonlarca emekçi yaşayarak görüyor. Milyonlarca emekçi, demokratik özgürlüklerin amansız düşmanlarına karşı mücadeleye atılıyor. İşte sömürücü egemen sınıflar bunun için telaşa kapıldılar. Demirel ve Türkeş, bunun için "özgürlükçü" kesildiler. Meydanlarda radyo ve televizyonda kişi hak ve özgürlüklerinden söz ederek, sahtekarca, özgürlüklerden yana olduklarını vaaz etmeye bunun için hız verdiler. Tek amaç, halk kitleleri üzerindeki baskının artırılması, halk kitlelerinin aldatılması ve sömürücü zalimlerin kendileri için demokrasi, işçiler ve emekçiler için zulüm olan egemenliklerinin sağlamlaştırılmasıdır

Bugün milyonlarca işçi ve emekçi için özgürlük ve demokrasi yoktur. "Politik, ekonomik, Sendikal, düşünsel" hürriyetler burjuvazi için vardır. Emekçi halk kitleleri, kanı ve canı pahasına bu hürriyetleri elde etmek için mücadele etmektedir. Bu mücadele bugün bir hayli güç kazanmış, giderek yükselmekte ve yaygınlaşmaktadır. Halk kitleleri, mücadele sonucu, faşist diktatörlük çeperinde bir takım gedikler açmış, birtakım demokratik mevziler kazanmıştır. Bugün mücadele bu mevzilerin ilerletilmesi, güçlendirilmesi ve daha da artırılması yönünde gelişmektedir. Halk kitleleri, başta işçi sınıfı olmak üzere mücadele barikatlarına atılmakta, sömürü ve zulme karşı ayağa kalkmaktadır. Üstelik mücadele her geçen gün giderek örgütlülük kazanmaktadır. Proleter devrimci hareketin, kitlelerle bağları gelişmektedir. İşte bütün bunlar, egemen sınıfların kendi "hürriyetçi demokrasilerinin" tehlikede olduğunu hatırlatmaktadır. Onlar bütün çabalarına karşın önüne geçemeyecekleri sonlarını düşünüyorlar. Onların karşı oldukları "hür teşebbüsün zayıflaması"dır. Onlar "hür teşebbüsü" zayıflatan mücadelenin bastırılmasını istiyorlar.

Bugünkü telaşlarının bütün sebebi, halkın mücadelesinin gelişiyor olmasıdır. Onlar, CHP hükümetine dayattıkları direktifleriyle, halkın anti-faşist mücadelesinin bastırılmasını, faşist diktatörlüğün gediklerinin kapatılmasını, azgın bir terör ve baskı altında, işçi ve emekçilerin hiçbir hak ve özgürlüklerinin olmadığı bir ortamın sürekli kılınmasını ve sağlamlaştırılmasını istiyorlar. Ve CHP hükümeti bütün sahte halkçılık edebiyatına rağmen, egemen sınıfların bütün isteklerini yerine getirmeye hazır olduğunu, buna soyunduğunu göstermiştir, göstermeye devam ediyor.

Buhranın

Baş.ta.sa.1'de

nucuları olduklarını ne büyük bir halk düşmanı olduklarını bir kez daha ortaya koymuşlardır.

Reformcular, başta hükümet ve devrimciliği kimselere bırakmayan reformcu yazar-çizer takımı ise bir yandan durmadan kendilerine bir "enkaz" bırakan MC hükümetlerini sorumlu tutarak düzeni aklamaya çalışırken, bir yandan da egemen sınıfların "gerçekçi çıkış yolu"nun gereklerini yerine getirmeye çalışmaktadır.-lar.

Revizyonist takıma gelince, bunların T'K'P, TİP TSİP vb. kanadı sözde egemen sınıfların "gerçekçi çıkış yolu"na karşı çıkıp, hükümeti destekleyerek, egemen sınıflara dolaylı destek olmayı daha ticari bulurken, TİKP revizyonizmi açıkça egemen sınıfların "gerçekçi çıkış yolu"nu desteklemektedir. Ve "Milli Birlik Hükümeti" alternatifini savunmaktadır.

Proleter devrimciler ise, egemen sınıfların "gerçekçi çıkış yol"larının tam karşıtı olan bir yolu, devrimci çıkış yolunu savunmakta, buhranın yükünü, buhranın gerçek sahiplerinin, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sırtına yıkılmasını istemektedirler. Ve buhrandan devrimci çıkış yolunun ne olduğu Halkın Kurtuluşu'nun hemen birçok sayısında ortaya konmuştur.

Gerek yaşanan buhran, gerekse kapitalizmin tarihi açıkça göstermektedir ki, buhranlar her zaman kapitalizmin yol arkadaşları olmuşlardır. Kapitalizmin emperyalizm aşamasıyla da birlikte buhranlar, daha da etkin bir karakter kazanmış, çürüyen bir kapitalizmden başka bir şey olmayan emperyalist sistemin sürekli bir hastalığı olarak kendini göstermiştir. Bugün yaşanan buhran da emperyalist ve revizyonist sistemin içine düştüğü ağır buhranın ülkemiz komprador-feodal ekonomisini de pençesine almasından başka bir şey değildir. Bundan kurtuluşun yolu ise; emperyalist sistemin dışına çıkmak, emperyalist sistemin bir uzantısından başka bir şey olmayan komprador-feodal ekonomiyi tasfiye etmekten geçmektedir. Bunun dışındaki bütün yollar buhranın yükünün emekçi sınıfların sırtına yıkılmasına, yeni ve daha büyük buhranlara kapının açılmasına neden olacaktır.

Egemen

Baş.ta.sa.1'de

buhranın yükünü emekçi sınıfların üstüne yıkmakta başarısızlığa uğraması egemen sınıfların yeni kozları piyasaya sürmeye zorladı.

Hükümet içinde "6'ların ültimatomu" ile başlayan, egemen sınıfların yeni saldırıları, büyük burjuvazinin çarşaf çarşaf "ilanları" ile devam etti.

Kamuoyuna "Gerçekçi Çıkış Yolu""Ulus Bekliyor", "Odalar Birliği Raporu" olarak sunulan ve çeşitli araçlarla sürdürüleceği anlaşılan egemen sınıfların açıklamaları, tantanalı bir "milli ekonomi", "bunalım" edebiyatı arkasından öz olarak şu talepleri öne sürüyor: "İşçi ücretleri ve taban fiyatlarının artışı önlenmeli, IMF ile derhal anlaşılmalı, yabancı sermayenin ülkeye girişi kolaylaştırılmalı, büyük sermayenin vergi oranı düşürülmeli, üretimi artıracak yeni tedbirler alınmalı, fiyatlar serbest bırakılmalı, devalüasyon yapılmalı vb. vb.." Kısacası büyük burjuvazi, bunalımın yükünün başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfların üstüne yıkılmasını, sömürü ve zulme karşı yükselen halk hareketinin ezilmesini, sömürü ve talanı rahatça sürdürebilecekleri dikensiz bir gül bahçesi istemektedir.

Ama açıktır ki, büyük sermayenin amacı hükümeti yıkmak; yerine, yeni bir MC kurmak değildir. Onların esas hedefi sömürü ve soygunlarını kolaylaştıracak, buhranın yükünü emekçi sınıfların üstüne yıkacak bir dizi tedbir için hükümeti sıkıştırmaktan ibarettir. Kuşkusuz bunu hükümet de bilmektedir. Bunun içindir ki, bir yandan tekelleri, emperyalistleri, büyük sermayeyi bunalımdan sorumlu tutarken öte yandan da IMF'nin, emperyalistlerin, büyük sermayenin isteklerini yerine getirmeye "özen göstermekte", yeni baskı ve soygun yasaları için harıl harıl çalışmaktadırlar.

Görünen odur ki, egemen sınıflar, ordudan hükümete, basınından, burjuva toprak ağası partilerine kadar ellerindeki bütün olanaklarla halk hareketini ezmeye, buhrandan kendilerine göre "gerçekçi çıkış yolu" aramaya girişmişlerdir, dahası pek adetleri olmadığı halde, ihtiyatı elden bırakarak bu topyekün saldırının an önünde yer almışlardır.

Ama uzun zamandır emekçi sınıfların mücadelesini ezmeye yönelik her saldırı büyük ölçüde geri püskürtülmüş, halk hareketi bastırılamamıştır. Reformcuların, revizyonistlerin, burjuva-toprak ağası partilerin ve her soydan sendika ağasının bütün çabalarına rağmen, ne DGM yasası çıkarılabilmiş, ne de "Toplumsal Anlaşma", "Ekonomik Önlemler paketi" istenildiği gibi uygulanabilmiştir.

Egemen sınıflar, yeni baskı yasaları "olağanüstü hal yasası" gibi faşist diktatörlüğe payanda olacak yasaları çıkarmada ve bunalımın yükünü emekçi sınıfların üstüne yıkacak ekonomik tedbirleri almada ısrarlıdırlar

Bu topyekun saldırı karşısında halk hareketi kendiliğinden bir yükseliş göstermekle birlikte önemli bir zaaf içindedir. Ve zaaf da halk güçlerinin parçalanmış olmasıdır. Oysa bugün gerek proleter devrimci hareket, gerekse devrimci demokrat hareketler halkın mücadelesine önderlik edebilecek önemli bir örgütlü güce sahiptirler. Ve bu güçlerin birleşmesi, halk hareketindeki boşluğu doldurarak, bütün reformcu ve revizyonist mihrakların karşısına gerçek devrimci bir alternatif olarak çıkabilir. 1 Mayıs eylemleri bunun açık bir kanıtı olmuştur.

Egemen sınıfların bu eylemlerinde kendilerine en büyük destek, kendi öz güçleri, (ordu, toprak ağası, burjuva partiler, burjuva basın) yanında yüzüne ilerici, devrimci, sosyalist vb. maskeler geçirmiş reformcu ve revizyonist mihraklar olacaktır. Bunlar bugüne kadar halk içinde sürdürdükleri bölücü, halkın mücadelesini frenleyici faaliyetlerini sürdürecekler, egemen sınıfların halk hareketi içindeki "truva atları" görevini üstleneceklerdir. Bu nedenle, egemen sınıflara karşı yürütülen mücadele bunlara karşı yürütülecek mücadele ile birleşmeli, reformizm, revizyonizm halk hareketi ve halk örgütleri içinden tasfiye edilmelidir.

Tüm ilericiler, demokratlar, devrimciler, bu gerçek durumu kavramalı. egemen sınıfların "Gerçekçi Çıkış Yolu"nu kapatıp reformcu ve revizyonistlerin engellerini yıkarak buhrandan devrimci çıkış yolunda tüm halk güçlerini seferber etmeli ve buhranın yükünü, buhranın gerçek sorumlularının, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının üstüne yıkmak için mücadele etmelidirler.

Faşist

Baş.ta.sa.1'de

ji ve sahtekarlık örneğidir.

Bu tavırlarının sahte ve demagojik olduğunu bir haftalık gelişmeler ve onların bu gelişmeler süresince izledikleri siyaset açık bir şekilde ortaya koymuştur.

Bilindiği gibi kamuoyuna "işadamlarının muhtırası" olarak yansıyan, ve komprador burjuvazinin CHP reformist hükümetine yeni isteklerini dayattıkları muhtırada, komprador burjuvazi, CHP hükümetinden IMF'nin isteklerini bir an önce kabul etmesini, yani ABD emperyalistlerinin dayattığı yeni direktifleri uygulamasını, yüksek oranlı bir devalüasyon yapmasını, işçi ücretlerini yeniden dondurmasını vb. istemektedir. CHP reformistleri de bunları kabul etmeye ve bir an önce uygulamaya hazır olduklarını ve bu yolda adımlar atmaya başladıklarını ortaya koydular "İşadamlarının muhtırası"ndan sonra ise AP ve MHP gibi faşist partiler ve onların basındaki sözcüleri de bildirideki görüşleri yeniden dile getirmeye başladılar. Örneğin MHP'nin yayın organı durumunda olan Hergün gazetesinin köşe yazarı Enver Altaylı, 20 Mayıs tarihli yazısında şunları belirtmektedir:

"IMF ile Türkiye arasındaki anlaşmanın Türkiye için taşıdığı önem büyüktür. Bu milletlerarası para kuruluşu ile mutabakat temin edilmesi halinde, diğer yabancı mali kuruluşların ve bankaların da Türkiye'ye kredi vermesi mümkün olacaktır"

Aynı politikayı Tercüman gazetesi ve onun köşe yazarlarından Kemal Cantürk de dile getirmekte; ve o da Hergün gazetesi yazarı Enver Altaylı gibi IMF'nin isteklerinin kabul edilmesi gerektiğini söylemektedir. K. Cantürk şöyle demektedir:

"Bize göre de ülkemizin içinde bulunduğu enflasyon ve döviz dar boğazından kurtulması için devalüasyon 1970'lerdeki gibi bir tedbir olarak görünmektedir.

"Gerçek şu ki, bugün devalüasyon ülkemizin ekonomisinin düzlüğe çıkışı inçin hem zorunlu ve faydalı bir tedbirdir, hem de bir manada paramızın fiili değerinin resmen tescilidir.

Yukarıdaki alıntılardan görülebileceği gibi, Hergün ve Tercüman gazetelerinin faşist yazarları IMF'nin devalüasyon başta olmak üzere dayattığı bütün yeni isteklerin kabul edilmesini istemekte, AP ve MHP'nin iktidarda olması durumunda da bu isteklerin hemen uygulanacağı yolunda komprador burjuvaziye ve emperyalistlere göz kırpmaktadırlar.

Onların gerçek politikaları da budur.

Komprador

Baş.ta.sa.1'de

papağan gibi "muhtırasında" bunları bir bir tekrarliyor...

Emperyalistler, Türkiye'deki Amerikan üslerinin "daimi bir statü"ye kavuşturulmasını, İran'dan sökülen Amerikan üslerinin Türkiye'ye monte edilmesini ve U-2 uçaklarının uçuşuna izin verilmesini istiyor, komprador burjuvazi de "dostlarımızla ilişkilerimizin bozulmamasından, aksi halde taze para gelmeyeceğinden" bahsediyor... vb. vb.

Çünkü ismi üzerinde, komprador burjuvazi... Emperyalizme göbekten bağlı ve onun uzantısı. Varlığını emperyalizmin varlığına bağlamış.

Bu durumun daha geniş ölçüde açığa çıkması, burjuvazinin komprador niteliğinin daha iyi gözükmesi, Türkiye'deki burjuvaziyi "liberal sanayi burjuvazisi" olarak gören bütün revizyonist ve oportünistlere ithaf olunur.

Baş.ta.sa.1'de

Reformizm

lerce bakılmaya devam edilmesi olanağını sağlayacak, yasa değişikliği üzerinde çalışmalarımız sürüyor. Bu önümüzdeki günlerde sona erecek."

Yukarıdaki sözler Başbakan Bülent Ecevit'in 'İşadamları Muhtırası'ndan sonra, gazetecilere verdiği bir demeçten alınmıştır. Ve bu sözler Başbakan tarafından 17 Mayısta yapılan Sıkıyönetim Eşgüdüm Toplantısından sonra söylenmektedir.

Bir bölümünü yukarıya aktardığımız demeçten de anlaşılacağı gibi, Ecevit hükümetin tam anlamı ile sıkıyönetimsiz sıkıyönetim hazırlıkları içinde olduğunu "müjdelemektedir". Bunun için de belli durumlarda "Olağanüstü Hal ilan edilmesi için ve sıkıyönetim sona erdikten sonra dahi sıkıyönetim mahkemelerinin görevlerini sürdürmesi için yasa tasarıları hazırladıklarını söylemektedir.

Aslında Ecevit'in yeni siyasi baskı yasaları konusunda yaptığı bu açıklamalar ve hükümetin bu yöndeki yeni hazırlıkları tek başına ele alınabilecek kadar basit değildir. O'nun bu yöndeki açıklamaları ve yeni girişimleri tesadüfi de değildir.

Bu yöndeki açıklamaların "İşadamları Muhtırası"nın, İstanbul Sıkıyönetim Komutanı"nın ve Muhsin Batur'un açıklamalarının arkasına gelmesi de reformizmin kime hizmet ettiğinin somut bir göstergesidir.

Bilindiği gibi komprador burjuvazi ve toprak ağaları kapitalizmin giderek derinleşen krizinin bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını daha büyük oranda işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin sırtına yüklemeye, faşist diktatörlüğün açılmış bütün gediklerini kapatarak dikensiz bir gül bahçesi yaratmaya çalışmakta, bunun için de CHP hükümetine her gün yeni "Muhtıra"lar dayatmaktadır. 6'ların ve "İşadamlarının" Muhtıraları, İstanbul Sıkıyönetim Komutanının yeni siyasi istekleri hep bu planın farklı parçalarıdır.

Şimdi CHP reformist hükümeti egemen sınıfların dayattığı bu yeni siyasi baskıları daha büyük oranda hayata geçirmeye, yasalaştırmaya ve meşrulaştırmaya çalışmaktadır.

Böylece burjuvazi, CHP reformistleri eli ile sömürüsünü uzun süre devam ettireceği ve rahatça at oynatabileceği bir ortam yaratmak, sıkıyönetimsiz sıkıyönetim koşulları yaratmak istemektedir.

Bugün buhranın daha da derinleşmesi ve her şeyi açığa çıkarması, beraberinde reformizmin kimin, hangi sınıfların hizmetinde olduğunu daha açık bir şekilde ortaya koymakta, gerçeği bir bütün olarak gün ışığına çıkarmaktadır. Revizyonizmin iddialarının tam aksine reformizm, faşizmin bir alternatifi değildir, tersine onu ve komprador-feodal düzeni bütün yönlerden güçlendiren bir siyasi akımdır. Reformist CHP nin 17 aylık uygulaması ve bugün yasalaştırmaya çalıştığı yeni baskı yasaları bunun yeni ve açık bir kanıtıdır.

Bu durum şu gerçeği gözlere sokarcasına bir kez daha ortaya koyuyor: Reformizme karşı mücadele edilmeden, faşizme, faşist diktatörlüğe karşı mücadele edilemez.

31 Mayıs 1971

Darağaçlarının,Nurhakların.Katliamların hesabı sorulacaktır

FAŞİST CİNAYET ODAKLARI DAĞITILMALI FAŞİST KATİLLER CEZALANDIRILMALIDIR

SİNAN CEMGİL

KADİR MANGA

ALPASLAN ÖZDOĞAN

31 Mayıs 1971 günü uğruna ölüme gidilen kutsal kavganın üç yiğit savaşçısı daha katledildi. Bundan 8 yıl önce, Türkiye halkının özgürlüğü ve kurtuluşu için verdikleri mücadelede SİNAN CEMGİL, ALPASLAN ÖZDOĞAN ve KADİR MANGA yoldaşlar şehit düştüler. Faşist diktatörlüğün eli kanlı cellatları, üç yiğit devrimciyi Adıyaman-Gölbaşı ilçesi İnekliköy'de alçak bir pusuda katlettiler.

Sinan, Kadir ve Alp yoldaşlar, Türkiye halkının özgürlüğü ve kurtuluşu için savaştılar. Onlar, sömürü ve zulme karşı mücadelenin bir simgesiydiler. Bu mücadelenin yılmaz savaşçıları olarak, faşizmin zulmüne karşı boyun eğmezliğin, halk için, halkın mutluluğu için, mücadelede kararlılığın, yoldaşlara ve halka bağlılığın, devrim davasına olan sarsılmaz inancın birer simgesi olarak bugün yüzbinlerce emekçinin mücadelesinde yaşıyorlar. Onların kaldırdıkları bağımsızlık ve özgürlük bayrağı bugün binlerce devrimcinin elinde, anti-faşist mücadele barikatlarında yükseklere kaldırılmaktadır.

Kadir-Sinan ve Alp yoldaşlar, 12 Mart zulmüne karşı döğüştüler. 12 Mart'ın yarı-askeri faşist diktatörlüğü, emekçi kitlelerin yükselen mücadelesini bastırmak, devrimcilere ve halk kitlelerine gözdağı vermek için azgın bir terör estirdi ve bu terör ortamında onlarca devrimciyle beraber üç yiğit savaşçıyı katletti.

Bugün faşist diktatörlüğün baskı ve terörü artarak ve daha çok sistemlilik kazanarak sürüyor. Sivil ve resmi cinayet çeteleri her gün onlarca devrimci ve anti-faşisti katletmektedir. Yükselen devrimci halk hareketinin bastırılması amacıyla, işçiler, köylüler ve tüm emekçiler üzerindeki baskının dozu giderek artırılmakta. Sıkıyönetim süngülerinin halka yönelmesi, 12 Mart'ı aratmayan baskınlar, toplu katliamlar, tutuklamalarla halkın mücadelesi bastırılmaya, dağıtılmaya çalışılmaktadır.

Daha birkaç gün öncesinde düzenlenen kanlı Merter baskını, Ankara'da bir kahvehaneye baskın düzenlenerek sivil ve resmi faşistlerce, 7 emekçinin katledilmesi gibi 12 Mart'ın toplu katliamlarını aratmayan katliamlar, bugünkü "demokratik" maskeli sıkıyönetim tarafından uygulanmaktadır. O zamanlar faşizme karşı çıkan binlerce kişi zindanlara dolduruldu. Bugün zindanlar gene binlerce devrimci ve anti-faşistle doldurulmuş bulunmaktadır. Ekonomik sömürü ve soygun daha katmerli bir biçim almıştır. Hiçbir demokratik özgürlüğün bulunmadığı, koyu bir zulüm ortamı yaratmak ve bunu sürekli devam ettirerek emekçi halkın mücadelesini engellemek, sömürü çarkını ebediyen devam ettirmek egemen sınıfların her zaman için tek gayesidir.

Ancak bugün durum daha da değişiktir. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler her gün artan oranda mücadele saflarına katılmakta, düzene başkaldırmaktadır. Mücadelede kendiliğindenciliği aşarak örgütlü bir yapı kazanma yolunda oldukça önemli adımlar atılmıştır. 1979 1 Mayısında sıkıyönetim sopasına ve faşizmin zulmüne rağmen alanları dolduran onbinlerce emekçinin mücadele bayraklarını yükseklere kaldırması bunun en somut örneğidir. Ve bugüne gelmenin, mücadelenin faşist diktatörlüğe rağmen gelişip yaygınlaşmasının en büyük etkenlerinden biri devrim yapma kararlılığı ile yola çıkan Marksist-Leninist hareketimizin, kitlelerin mücadelesine doğru devrimci bir çizgi temelinde önderlik etmesidir.

Bugün Halkın Kurtuluşu, yoldaşlarımızın uğruna döğüştükleri kutsal kavgayı zaferle sonuçlandırmak, özgür ve bağımsız bir ülkede, sömürü ve zulmün olmadığı, sınıfsız bir toplum yaratmak için, onların kararlılığı ve boyuneğmezliğiyle Marksizm-Leninizm bayrağını kitlelerin mücadelesinin merkezinde göndere çekmektedir. Her türden gericiliğin saldırılarını, faşizmin zulmünü, modern revizyonistlerin, "üç dünyacı" revizyonistlerin ve her renkten oportünistlerin Marksizmin bilimine ve devrim mücadelesine yönelen saldırılarını, başta Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti olmak üzere dünya komünist hareketleri ile enternasyonalist bir dayanışma içinde boşa çıkarmak için mücadele etmektedir.

Faşist diktatörlükten, 12 Mart işkencecilerinden, sömürücü ve zalimlerden hesap sorulmasını isteyen milyonlarca emekçinin talepleri doğrultusunda mücadelenin en önünde yürüyen proleter devrimciler önderliğindeki bu mücadelenin egemen sınıfların sömürü ve zulmüne son vermesini hiçbir güç engelleyemez.

Her 31 Mayıs'ta Türkiye halkı, faşist diktatörlüğe karşı mücadele bayraklarını daha yukarı kaldırmakta, Kadir, Sinan ve Alp yoldaşların mücadele kararlılığıyla alanlarda, tarlalarda, fabrikalarda sömürü ve zulme karşı kinini ve öfkesini haykırmaktadır.

12 MART KATİLLERİNDEN VE İŞKENCECİLERİNDEN HESAP SORULSUN !

DARAĞAÇLARININ, NURHAKLARIN, KATLİAMLARIN HESABI SORULACAKTIR !

BÜTÜN FAŞİST CİNAYET YUVALARI DAĞITILMALIDIR !

Halk gençliğinin birleşen güçleri İGD saldırılarını püskürttü

1 Mayıs gösterilerinden sonra iyice tecrit olan İGD'li beslemeler, Ege Üniversitesinde tamamen tecrit olan ÜGD'li faşistlerin yerine talip oluyor. Gençliğin her türlü devrimci demokratik-yurtsever talebinin ve mücadelesinin karşısına dikilen, ona saldıran ÜGD'liler, son birkaç yılda verilen kararlı ve bilinçli bir mücadele ile tecrit oldu. Gençlik, devrimci-demokrat örgütlerde birleşti ve devrimci eylemin saflarında yerini aldı. Bugün gençliği saran devrimci dalga, karşı devrimin korkulu rüyası haline gelmiştir. İGD'li sosyal-faşist saldırganların tam da bu dönemde "eyleme" geçmeleri, onların gerçek amaçlarını görmek ve anlamak için yeterlidir.

İGD'nin Kasım 1978'de başlayan silahlı saldırıları, ilk dönemlerde devrimci-demokrat gençlik güçlerinin birlik yönünde üzerine düşen görevleri yeterince yerine getirememelerinden doğan zaaflar sonucu, salt proleter devrimcilerle İGD arasındaki çatışma gibi görünüyor, daha doğrusu karşı-devrimin istediği gibi yansıtılabiliyordu. Ama bugün açıkça görülmüştür ki bu "iki sol grup arasındaki çatışma" değil, devrim ve kurtuluş için mücadele eden gençlere yönelmiş karşı devrimci bir saldırıdır.

8 Mayıs günü Ege Üniversitesi öğrencileri, Üniversite kampüsünü işgal altında tutan polis ve jandarmanın çekilmesi için Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol ve Kurtuluş taraftarlarının birlikte düzenlediği bir gösteri yaptılar.

Daha önce her üç siyasi hareketin taraftarı gençler, İGD'nin gösteriye katılmaması yönünde ortak karar almışlardı. 1 Mayıs gösterilerine de birlikte katılan sahte TKP'yi ve İGD'yi tecritte önemli bir adım atan gençlerin bu kararı İGD'li saldırganları çileden çıkardı. Topladıkları 100 kişi ile, 3000 öğrencinin gösterisine saldırdılar. İçlerinde Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol ve Kurtuluş taraftarlarının bulunduğu 13 kişi yaralandı.

Üniversitedeki saldırıdan sonra İGD'li saldırganlar, Kurtuluş taraftarlarını hem 1 Mayıs'ta onları terk ederek Devrimci 1 Mayıs gösterilerine katıldığı, hem de daha sonra ortak gösteriler düzenlediği için cezalandırma isterisine tutuldular. İki defa üst üste düzenledikleri saldırılarda birçok Kurtuluş taraftarı genci yaraladı ve gençlik örgütleri olan Dev-Gör'ü basarak tahrip ettiler.

YDGD'li gençler Dev-Gör'ün İGD tarafından tahrip edilmesinden sonra Dev-Gör'ü ziyaret ederek, protesto ettiler.

Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol, Kurtuluş taraftarı gençlerin eylem birliği, geniş gençlik yığınlarına moral vermiş, mücadele isteğini kamçılamıştır. Grupçuluk ve günlük çıkar hesaplarından uzak, somut talepler üzerinde yükselen eylem birliği daha önceki birliklerin dışında kalan daha çok İGD ile ittifak yapan Kurtuluş tabanındaki gençler tarafından sevinçle karşılanmış, saldırganların püskürtülmesinde bu coşku kendini göstermiştir. Kurtuluş saflarındaki bu devrimci eğilim, her türlü gerici uzlaşma eğilimini yıkacak güçtedir ve yıkmaktadır da. Devrimin, halkın çıkarları bugün bunu emrediyor.

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanlarında Mücadele Bayrakları Dalgalandı (4)

ANKARA MAMAK ASKERİ CEZAEVİ:

1 Mayıs, Ankara Mamak Askeri Cezaevinde, tutuklu bulunan yaklaşık 3000 devrimci tarafından koğuşlarda yapılan toplantılarla kutlandı. Faşist diktatörlüğün, sıkıyönetimin zindanlara kapattığı devrimciler, demir parmaklıkların mücadeleyi durduramayacağını gösterdiler. Koğuşlarda yoğun terör estirilmesine rağmen, devrimciler marşlar söyleyerek, sloganlar atarak ve konuşmalar yaparak, 1 Mayıs'ın mücadeleci geleneğini faşist terörü kırarak zindanlarda da yaşattılar.

Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol ve Kurtuluş taraftarlarının beraber gerçekleştirdikleri kutlama törenlerinde, Devrimci Yol taraftarları, başlangıçta "Donkişot muyuz, burada böyle bir şey yapılır mı?" demelerine rağmen, proleter devrimcilerin tutarlı tavırları karşısında kutlamalara katıldılar.

1 Mayıs'ta Ankara'da sıkıyönetimin yasak zincirinin kırılmasıyla proleter devrimcilerin önderliğinde gerçekleştirilen 1 Mayıs kutlamalarından bir görünüş...

PAZARCIK

1 Mayıs, Pazarcık'ın yoksul köylülerince iki köyde düzenlenen toplantılarla kutlandı. Daha önce izin için müracaat edilmesine rağmen izin verilmediğinden Pazarcık ilçe merkezinde miting düzenlenemedi. İzin istemeye giden devrimciler "siz nasıl cesaret edip gelip izin istiyorsunuz" denilerek tehdit edildiler. Yoğun bir baskı ve terör havası estirildi. Ancak proleter devrimciler, 1 Mayıs için hazırlık çalışmalarını sürdürdü.

1 Mayıs günü iki köyde toplanan 600'ün üzerinde emekçi, marşlar söyleyerek, sloganlar atarak, 1 Mayıs'ı kutladılar. 1 Mayıs'ın anlamını belirten konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda yoksul köylülüğün proletarya önderliğindeki mücadelesinin önemi belirtildi.

URLA-BARBAROS KÖYÜ

Urla'nın Barbaros köyünde 1 Mayıs günü toplanan Halkın Kurtuluşu taraftarı köylü gençler, bir tepede ateş yaktılar, sloganlar attılar, devrimci marşlar söylediler.

Pazarcık'ta yoksul köylüler 1 Mayıs 1979'u kutluyor.

Enternasyonal dayanışmanın yeni bir örneği

Avustralya'da 1 Mayıs Mitingi

Avustralya'da Türkiyeli işçiler, 1 Mayıs 1979'u enternasyonalist bir dayanışma günü olarak kutladılar. 1 Mayıs'ın 1 Mayıs günü kutlanmasının yasaklandığı Avustralya'da çeşitli uluslardan işçi ve emekçiler 6 Mayıs günü 15 bin kişinin katıldığı bir miting düzenlediler. Mitinge Türkiyeli işçiler AKP/M-L (Avustralya Komünist Partisi/M-L), Arnavutluk-Avustralya Dayanışma Derneği ve Filistinli emekçilerle birlikte katıldılar.

Halkın Kurtuluşu pankartı ve Deniz, Yusuf, Hüseyin'in büyük boy resimleri arkasında yürüyüşe geçen Türkiye'li işçiler, diğer uluslardan sınıf kardeşleriyle birlikte Türkçe ve İngilizce "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi", "Yaşasın Marksizm-Leninizm", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganlarını haykırdılar. Folklor gösterileri ve çeşitli konuşmalar yapıldı. Türkiyeli işçiler 1 ve 6 Mayıs'ın önemini belirten konuşmalar yaptılar. 6 Mayıs'ta faşist diktatörlük tarafından katledilen üç yoldaşın mücadele kararlılığı ve boyun eğmezliği Halkın Kurtuluşu taraftarları adına yapılan konuşmada dile getirildi.

1 Mayıs'a Doğru geceleri

ORDU

Ordu'da proleter devrimciler, 1 Mayıs'ın anlam ve önemini dile getirmek, onun mücadeleci geleneğini yaşatmak amacıyla 28 Nisan günü "1 Mayıs'a Doğru Gecesi" düzenlediler. 500'ün üzerinde emekçinin katıldığı gece, Ordu'da düzenlenen ilk gece olması açısından oldukça ilgi topladı. 1 Mayıs'ın önemini vurgulayan konuşmalar yapıldı. Folklor gösterileri yapıldı. Hazırlanan bir skeç gösterisi ve ozanların devrimci türküleri ilgiyle izlendi.

RİZE-PAZAR

Rize'nin Pazar ilçesinde proleter devrimcilerin 30 Nisan günü düzenlediği "1 Mayıs'a Doğru Gecesi"ne 400 cıyarında devrimci ve emekçi katıldı. Halk türkülerinin söylendiği gecede, halk oyunları oynandı. Hazırlanan bir tiyatro oyunu gösterildi. Ankara 1 Mayıs 1978 kutlamalarını içeren bir film gösterildi. 1 Mayıs'ın öneminin vurgulandığı konuşmalar yapıldı.

TRABZON

27 Nisan günü, proleter devrimciler tarafından düzenlenen "1 Mayıs'a Doğru Gecesi"ne 600'ün üzerinde emekçi katıldı.

1 Mayıs Marşı ve saygı duruşuyla başlayan gecede, hazırlanan bir oyun gösterildi. Halk ozanlarının okuduğu devrimci türkülerden sonra folklor gösterileri yapıldı. 1 Mayıs 1978 Ankara Mitingi filminin de gösterildiği gece, büyük bir ilgi topladı. Gece, Enternasyonal Marşının ayakta söylenmesi ve devrim andı ile sona erdi.

'İşçilerin Sesi' tavrını düzeltmelidir

Devrimci Yol'un siyasi görüşleri doğrultusunda yayın yapan İşçilerin Sesi adlı derginin 2. sayısı geçtiğimiz hafta yayınlandı.

İşçilerin Sesi'nin bu son sayısında bütün ülke çapında düzenlenen ve HALKIN KURTULUŞU ve DEVRİMCİ YOL taraftarlarının ortaklaşa katıldıkları, güç ve eylem birliği yaptıkları 1 Mayıs kutlamaları ile ilgili haber ve yorumlar yer almaktadır.

Fakat bu haber ve yorumlarda, 1 Mayıs kutlamalarının HALKIN KURTULUŞU taraftarları ile birlikte gerçekleştirildiğinden, bütün ülke çapında eylem birliği yapıldığından tek sözcükle bile olsun söz edilmemektedir.

1 Mayıs öncesinde çıkan DEVRİMCİ YOL özel sayısında da aynı tavır yansıyordu.

HALKIN KURTULUŞU ve DEVRİMCİ YOL taraftarları, ülkenin dört bir tarafında kol kola faşizmin üzerine yürürken ve bu eylem birliği bütün ülke çapında sevinçle karşılanırken İşçilerin Sesi, bunu ortaya koymaktan neden kaçınmaktadır, neyi amaçlamaktadır?

Açıktır ki böyle bir tavır, faşizme, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi, güç ve eylem birliğini zayıflatmaya hizmet eder.

Arkadaşları bu tavırlarını yeniden gözden geçirmeye çağırıyoruz.

6 Mayıs'ta Devrim Şehitleri Anıldı

1972 6 Mayısında faşist diktatörlüğün eli kanlı cellatları tarafından darağaçlarında asılarak katledilen DENİZ, YUSUF, İNAN yoldaşlar yurdun dört bir tarafında düzenlenen çeşitli eylemlerle anıldılar. Onların ölüm yıldönümünde isyan ve mücadele ateşi yakan devrimciler, faşist diktatörlüğün baskı ve zulmüne karşı mücadele bayraklarını daha da yükseklere kaldırdılar. Onların kararlılığı, boyun eğmez tavırları bugün devrimcilerin, faşizme, onun paslı silahı sıkıyönetime karşı mücadelesine örnek olmakta, onların kaldırdıkları bayrak bugün doğru bir Marksist-Leninist çizgi etrafında birleşenlerin elinde binlerce işçi ve emekçinin elinde daha ilerde, ve daha da yükseklerde dalgalanmaktadır.

ANKARA

Ankara'da 6 Mayıs gecesi, ODTÜ, Cumhuriyet, Site, Hacettepe, Nenehatun, Milli Savunma Bakanlığı, Beytepe yurtlarında, yine 7 Mayıs günü, AİTİA, Basın Yayın Yüksek Okulu, Gazetecilik Yüksek Okulu, SBF, Hacettepe, Eğitim Fakültesinde, AİTİA Diş Hekimliği Yüksek Okulunda yapılan forumlarla DENİZ GEZMİŞ, YUSUF ASLAN, HÜSEYİN İNAN yoldaşlar anıldılar. Devrimci, anti-faşist grupların da katıldığı toplantılarda faşist diktatörlüğün baskı ve zulmü teşhir edildi. 6 Mayıs gecesi ODTÜ ve Cumhuriyet Yurtlarında devrim ateşi yakıldı. Ayrıca proleter devrimciler 30 bin bildiri dağıttılar ve şehrin çeşitli yerlerine 4500 afiş astılar.

Ankara Mamak Askeri Cezaevinde de bugünkü sıkıyönetim tarafından tutuklanmış yaklaşık 3000 devrimci, 6 Mayıs'ta koğuşlarda düzenledikleri toplantılarda üç yiğit devrimciyi andılar. Halkın Kurtuluşu taraftarlarıyla birlikte Devrimci Yol, ve Kurtuluş taraftarları da bu anma toplantılarına katıldılar. Konuşmalar yapıldı; devrimci marşlar söylendi.

İZMİR

5 Mayıs akşamı İzmir Tepecik, Yenimahalle, Esentepe, Güzelyalı ve Bahçelievler semtinde devrim ateşi yakılarak ve çeşitli konuşmalar yapılarak işkence ve katliamlar protesto edildi. Yapılan konuşmalarda 6 Mayıs'ın Türkiye devrimci hareketindeki önemi ve bugün gelinen noktada devrimci proletarya hareketinin 6 Mayıs'a bakışı anlatıldı.

İzmir'in Bahçelievler semtinde de 7 Mayıs'ta izinsiz gösteri düzenlenerek 1971 yarı-askeri faşist diktatörlüğünün ve bugünkü dönemin zulmü protesto edildi.

Ayrıca İnciraltı Yurtlarında 500'ün üzerinde kişinin katıldığı bir forum düzenlendi. Forumda yapılan konuşmalarla yoldaşların kararlılığı, devrime inançları dile getirildi. Ayrıca, Eczacılık, İktisat Fakültelerinde, Bornova Yurtlarında, Pazarlama ve Gazetecilik Yüksek Okulunda ve E.Ü. Kampüsünde düzenlenen forumlarla Deniz, Yusuf ve İnan yoldaşlar anıldılar.

Bunların dışında İzmir Yusuf Metin Lisesi, İnönü Lisesi, Eşrefpaşa Lisesi ve Merkez Ticaret, Karataş, Suphi Koyuncuoğlu, Atatürk, Buca Liselerinde düzenlenen forumlarda 6 Mayıs 1972'de katledilen devrimci halk kahramanları anıldılar.

Adana Motor Meslek Lisesi 6 Mayıs forumu.

KÜTAHYA

5 Mayıs günü Kütahya Eğitim Enstitüsünde bir forum düzenledi. 6 Mayıs günü de Halkevi ve bir mahallede toplantılar yapıldı.

CİDE

Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşlar, ölümlerinin 7. yılında Kastamonu'nun Cide ilçesinde düzenlenen bir halk gecesinde anıldılar. 400'ün üzerinde kişinin katıldığı gecede halk türküleri ve devrimci marşlar söylendi.

ÇANAKKALE

Çanakkale YDGD'de 6 Mayıs'ta bir toplantı düzenlendi. Aynı günün akşamı Arslanca Mahallesinde yasadışı bir gösteri yapıldı. Halkın büyük bir sevgi gösterisinde bulunduğu ve yer yer alkışladığı bu yasadışı yürüyüş, yapılan bir konuşma ile sona erdi.

AKHİSAR

Akhisar Yusuf Metin Lisesi ve Deniz Gezmiş Endüstri Meslek Lisesinde, 6 Mayıs'ta forumlar düzenlendi. Forumlara Devrimci Yol taraftarları da katıldılar. 6 Mayıs akşamı pazar yerinde toplanan devrimciler, "6 Mayıs 72'nin Hesabını Soracağız" pankartı ile yürüyüşe geçtiler.

ADANA

Adana Motor Meslek Lisesi, Nadir Uğurluel Ticaret Lisesi ve Anafartalar Lisesinde düzenlenen forumlarda 6 Mayıs'ın önemini dile getiren konuşmalar yapıldı. Devrimci marşlar söylenerek sloganlar atıldı.

Motor Meslek Lisesi'ndeki anma toplantısına 600'ün üzerinde genç katıldı.

Adana Mithatpaşa ve Denizli Mahallelerinde "6 Mayıs'ı Unutmadık, Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganları ile yürüyüşe geçen devrimciler, yasadışı gösteri düzenlediler yapılan konuşmalardan sonra göstericiler, devrim andı içilerek dağıldılar.

TRABZON

Trabzon'da 6 Mayıs günü şehrin kalabalık yerlerinden biri olan pazar yerinde yasadışı bir gösteri yapıldı.

Karadeniz Teknik Üniversitesi ve Sağlık Kolejinde forumlar düzenlendi. Ayrıca Trabzon YDGD'de bir anma toplantısı yapıldı.

GÜMÜŞHANE

6 Mayıs devrim şehitleri, Gümüşhane Eğitim Enstitüsünde düzenlenen bir forumla anıldılar. HALKIN KURTULUŞU, Dev-Yol ve Kurtuluş taraftarlarının katıldığı forumda günün anlamını belirten konuşmalar yapıldı.

İSKENDERUN

İskenderun Cumhuriyet Lisesi, Sanat Lisesi ve Atatürk Ortaokulunda 7 Mayıs günü öğrenciler, DENİZ, YUSUF ve İNAN yoldaşların anısına bir günlük boykot ilan ettiler. Ticaret Lisesi ve Akşam Ticaret Lisesinde de forumlar düzenlendi.

DÖRTYOL

Dörtyol ve Erzin ilçelerinde toplantılar düzenlendi. Yasadışı gösteriler yapıldı. 6 Mayıs günü Dörtyol'un birçok köyünde ve mahallelerinde toplantılar düzenlenerek, konuşmalar yapıldı.

Erzin'de de düzenlenen yasadışı gösteride 6 Mayıs'ın anlamını belirten konuşmalar yapıldı. "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "12 Mart Paşalarından Hesap Soracağız" sloganlarıyla yürüyen devrimciler, konuşma ve devrim andı ile gösteriyi sona erdirdiler.

SİNOP

Deniz, Yusuf ve İnan yoldaşlar Sinop'ta Endüstri Meslek Lisesi, Öğretmen Lisesi, Ticaret Lisesi ve Sinop Eğitim Enstitüsünde düzenlenen forum ve toplantılarla anıldılar. Forumlarda konuşmalar yapıldı. Toplam 1000'i aşkın kişinin katıldığı forumlara Devrimci Yol ve Kurtuluş taraftarları da katıldılar.

Karşı-devrimci siyasi mihrakların

Emperyalizme uşaklık politikası

Gazetemizin geçen sayısında Amerikan emperyalistlerinin Türkiye ve Ortadoğu üzerindeki yeni askeri planları üzerinde durmuştuk. Bu sayımızda da karşı-devrimci siyasi mihrakların emperyalizme uşaklık politikasını sergileyeceğiz.

REFORMİSTLER VE FAŞİSTLER. ABD'NİN YENİ İSTEKLERİNE 'EVET'; AMA RUSYA KIZMASIN

Bir kısmının göstermelik karşı çıkışına rağmen reformistlerden, faşistlere her renkten sendika ağasından bazı revizyonist mihraklara kadar bütün karşı-devrimciler, Amerikan emperyalistlerinin ülkemizdeki askeri varlığını artırmasını hararetle desteklemekte ve emperyalistlerin önünde diz çökmeye devam etmektedirler. Onların en "ilericisi"nin Amerikan emperyalistlerinin yeni askeri planları karşısındaki tek kuşkusu Sovyet sosyal-emperyalistleri ile ilişkilerin bozulmaması noktasında düğümlenmektedir. Bunların başını da CHP reformistleri ve Başbakan Bülent Ecevit çekmektedir. Ecevit özellikle U-2 casus uçakları konusunda Amerikan diplomasisinin elebaşılarının dayattığı anlaşma metinlerini imzalamak için işi biraz zamana bırakmaya çalışmaktadır. Bunda da esas olarak Sovyet sosyal-emperyalistlerinin tavrını ölçmeye, Sovyet yeni çarlarını kızdırmamaya çalışmaktadır. Nitekim, Ecevit, U-2 casus uçakları konusunda günlük gazetelerde çıkan haberler ve yorumlar üzerine 15 Mayıs'ta yaptığı bir açıklamada "U-2 uçuşlarının önemi büyüktür. Sovyetler Birliği'nin bu konuda onayı alınmalıdır. Biz Sovyetler ile ilişkilerimize önem veriyoruz. Anlaşmanın denetim bölümüne bunu eklemek veya Moskova'nın bu denetime itirazı olmayacağı konusunda güvence almak gerekir." diyerek politikasının sadece "Sovyetleri kızdırmamak" üzerine kurulduğunu açık bir şekilde ifade etmiştir. Gene aynı şekilde CHP reformist hükümetinin Amerikan emperyalistlerinin Türkiye'de bulunan üsleri genişletmeleri ve yeni araçlarla donatmaları ve bu konudaki "geçici statü"nün "daimi statü"ye dönüştürülmesine de hiç bir itirazları yoktur. Tersine bugün Amerikan diplomasisinin elebaşıları ile bu konudaki pazarlıkları ve görüşmeleri CHP reformistleri yürütmektedir. Ama yukarıda da söylediğimiz gibi CHP reformist hükümeti sadece "Sovyetleri kızdırmamaya" dikkat etmekte ve Amerikan emperyalistlerinin kazanacağı yeni askeri mevzilere karşılık olarak, emperyalistlerden "taze para" ve "döviz talep etmekte, IMF'nin "yeşil ışığı" bir an önce yakmasını istemektedirler. Onları Türkiye'nin ulusal çıkarları, bölge halklarının çıkarları hiç mi hiç ilgilendirmemektedir. Üstelik CHP reformistleri, "ulusal savunma", "onurlu dış politika" demagojileri arkasına gizlenerek ve bazı göstermelik sert çıkışlarla emekçi halk kitlelerinin anti-emperyalist taleplerini istismar ederek ülkemizi bütünüyle emperyalist ahtapotun kollarına teslim etmeye çalışmaktadır. Sanki Amerikan üsleri ile "geçici statü" anlaşmasını yürürlüğe sokan, limanlarımızı Amerikan ve Sovyet savaş gemilerine bütünüyle açan CHP reformist hükümeti değilmiş gibi, bugün CHP reformizminin başı Ecevit emekçi halkı aldatmak ve onun anti-emperyalist ve demokrasi mücadelesini saptırmak için yeniden anti-emperyalist sloganlarla halkın karşısında boy göstermektedir. Ama CHP reformistlerinin bu göstermelik ve sahte çıkışlarını bugün artık hiçbir kimse yutmamaktadır. Birbuçuk yıla varan CHP reformizminin uygulamalarının ve "çok yönlü ve onurlu dış politika"sının altından çıka çıka komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ulusal ihanet politikası çıkmıştır. CHP reformistleri, iktidarda bulundukları bu bir buçuk yıla yakın dönem içinde bazen Carter'e yalvarmışlar, bazen tatlı sert çıkışlar yapmışlar, bazen Amerikan emperyalistlerinden yeni kredi ve döviz almak için "duvarın öbür tarafı"ndan bahsetmişler, ama hiçbir zaman Amerikan emperyalistlerinin dümen suyundan ayrılmamışlar, tersine ona her geçen gün daha da yapışmışlardır.

Bugün de Amerikan emperyalistlerinin önlerine koyduğu yeni direktifler karşısında aynı politikayı izlemekte, sadece her zaman yaptıkları gibi gene "Sovyetleri kızdırmamaya" çalışmaktadırlar.

AP ve MHP gibi faşist partiler ise bir yandan Amerikan emperyalistlerinin yeni askeri isteklerinin gerçekleştirilmesinin CHP reformistleri tarafından zamanlamaya bırakılması politikasını eleştirerek CHP hükümetine hücum etmekte ve en iyi kendilerinin emperyalistlere hizmet edecekleri konusunda Amerikan emperyalizminin diplomasisinin elebaşlarına güvence vermeye çalışmakta, bir yandan da tıpkı reformist CHP hükümeti gibi sosyal-emperyalistleri kızdırmamaya özen göstermektedirler. Bunun için de demeç ve politikalarında daha ihtiyatlı davranmaya çalışmaktadırlar. Bunu yaparken de Amerikan emperyalizminin üslerin genişletilmesi, U-2 uçaklarının yeniden faaliyete geçirilmesi vb. gibi askeri isteklerine göstermelik karşı çıkışlar yapmayı da ihmal etmemektedirler. Amerikan emperyalizminin ekonomik, siyasi ve askeri çıkarlarının en büyük savunuculuğunu yapan Demirel ve Türkeş gibi faşistlerin bu tip göstermelik karşı çıkışlarının altında yatan bir diğer gerçek de onların emekçi halk kitlelerini aldatma politikalarıdır. Onlar bu yolla, anti-emperyalist duyarlılıktaki halk kitlelerinin taleplerini istismar etmek ve kendilerine kitle tabanı kazanmak istemektedirler. Aynı zamanda da Amerikan emperyalistlerini şirin ve barışsever göstermek için özel bir çaba harcamaktadırlar.

Ama onların bu faşist demagojisi emekçi halk kitlelerini aldatmaya yetmemektedir. Emekçi halk, onların yıllarca emperyalizme uşaklık politikasını bugün daha açık bir şekilde kavramaktadır.

Üstelik Demirel ve ve Türkeş'in yürüttüğü faşist demagoji, bugün o kadar açık bir şekilde sırıtmaktadır ki, bu faşist elebaşlarının göstermelik demeçlerinin yayınlandığı gazete sütunlarının hemen yanıbaşında, Demirel ve Türkeş'e yakınlığı ile tanınan yazarların gerçeği ortaya koyan itirafları sergilenmektedir. Christopher'in ziyaretinden sonra Demirel, üslerin genişletilmesi ve U-2'lerin yeniden devreye sokulması girişimleri karşısında göstermelik bir karşı çıkış demeci verirken ve bu demeç Tercüman gazetesinin de birinci sayfasında büyük puntolarla yayınlanırken aynı gazetenin AP ve MHP'ye yakınlığı ile bilinen yazarı Zafer Atay, "SALT VE TÜRKİYE'DEKİ ÜSLER" başlığını altında yazdığı yazıda AP ve MHP gibi faşist partilerin gerçek politikasını şu şekilde ortaya koyuyordu:

"SALT, Türkiye'nin önüne çıkan iyi bir fırsattır. Türkiye ilk defa, Amerikan iç politikasını ilgilendiren SALT-2 konusunda kongrenin gündemine girmiştir. Anlaşmanın onaylanması için yapılacak tartışmalarda Türkiye adı herhalde çok duyulacaktır.

Meselenin önemli olan bir diğer yanı da Sovyetlerin Türkiye'deki üslerde, SALT-2 için yapılacak genişletme faaliyetine ses çıkarmamasıdır. Hatta Moskova, bu işi destekleyecektir bile. Sovyetler Birliği'nin en büyük korkusu SALT Anlaşmasının Amerikan Kongresine takılmasıdır. Anlaşma, Kremlin'e biraz rahat nefes alma imkanı verecektir. Onun için bizim geri kalmış solcuların "üsler genişletilemez" şeklindeki feryatlarına Brejnev herhalde çok kızmaktadır.

Türkiye, elindeki taşları çok ustaca oynayan bir satranç oyuncusu gibi davranmak zorundadır. "Duvarın öteki tarafına geçmek", "Bağlantısızlara kaymak", gibi şeyler bir kenara bırakılmalı ve sıkı bir pazarlıkla, milli çıkarlarımıza en uygun olan şartlarda bir anlaşmaya varılmalıdır." (14 Mayıs 1979, Tercüman)

İşte faşizmin gerçeği itiraf örneği... Bu yazıda AP ve MHP'nin politikası dile getirilmektedir Yazar, ulusal ihanet politikası konusunda kendinden öyle bir geçmiştir ki, sosyal-emperyalistlerin SALT-2 için yapılacak genişletme faaliyetine ses çıkarmayacağına ilişkin Ecevit hükümetine akılınca güvence vermektedir Ve Ecevit hükümetine akıl hocalığı yapmaya çalışmakta, işi zamanlamaya bırakmamasını istemektedir. Amerikan emperyalistlerinin yeni istekleri konusunda Ecevit hükümetine "sıkı bir pazarlık", "milli çıkarlarımıza en uygun bir anlaşma" yapması öğüdünü vermektedir. Elbette burada kastedilen "milli çıkarlar" egemen sınıfların ve Amerikan emperyalistlerinin çıkarlarıdır. Daha açık bir deyimle yazar, üslerin Amerikan emperyalistlerinin istekleri doğrultusunda genişletilmesine ve U-2 casus uçaklarının yeniden faaliyete geçmesine "izin" verilmesini istemektedir. Ama bunun karşılığında da "sıkı bir pazarlıkla" emperyalistlerden döviz ve kredi alınmasının sağlanmasını şart koşmaktadır.

İşte faşist AP ve MHP'nin demagojik ve göstermelik bazı karşı çıkışlarına rağmen gerçek politikası budur.

Nitekim Amerikan emperyalistlerinin U-2 casus uçaklarını yeniden devreye sokmalarına "evet" diyen CHP reformistleri, bu meseleyi AP ile birlikte halletmeye çalışmaktadır. Bülent Ecevit, bunun için "muhalefet partileri" ile görüşeceğini açıklamıştır. Demirel'den ise ses çıkmamıştır. Böylece reformistler ve faşistler kendi aralarında anlaşarak ABD emperyalistlerinin yeni planlarını onaylayacaklardır.

Gene aynı şekilde, Amerikan emperyalistlerinin ülkemizdeki ekonomik, siyasi ve askeri hegemonyasını savunan Aydınlık-TİKP revizyonistleri de tıpkı AP ve MHP gibi Amerikan emperyalizminin yeni isteklerine, "Topraklarımızda Amerikan üslerinin bulunmasına karşı olduklarını" açıklamışlardır. Ama onların bu karşı çıkışları da tıpkı AP ve MHP'ninki gibi göstermelik ve demagojiktir. Ülkemizde emperyalizmin her türlü sömürü ve baskısını yürekten destekleyen, Türkiye'nin NATO içinde kalmasını savunan, faşist diktatörlüğün ayakta kalması için canla-başla çalışan bir siyasi hareketin gerçekten "topraklarımızda Amerikan üsleri bulunmasına" karşı olması mümkün müdür? Bu karşı çıkışın sahteliği o kadar sırıtmaktadır ki, Amerikan üslerine karşı olduğunu söyleyen Doğu Perinçek ay

Başbakanlığı döneminde Demirel-Johnson... Yıl 1966

nı günlerde Türkiye'ye gelen Fransız TV Ekibine verdiği demeçte "Batılılar, Sovyetler Birliğine karşı direnmemizi destekliyorsa, Türkiye'ye silah ve araç verebilirler" demektedir. Bugün ABD emperyalistlerinin üslerin genişletilmesi ve U-2 uçaklarının yeniden devreye sokulması için CHP hükümetine dayattıkları yeni askeri istekler, bir anlamda da -ki Doğu Perinçek'in kastettiği de esasında budur- "batının Türkiye'ye silah ve araç vermesi" değil midir? Ve bunlar, bir yönüyle de Amerikan emperyalistleri ile Sovyet sosyal-emperyalistleri arasındaki çatışmanın ülkemiz topraklarına daha yoğun bir şekilde taşınması için dayatılmakta değil midir?

Durum böyle olunca da Aydınlık-TİKP sosyal-faşist çetesi, göstermelik ve demagojik karşı çıkışlarının arkasında Amerikan emperyalistlerinin ülkemizdeki askeri varlığını ve bunun üslerin genişletilmesi ve tahkim edilmesi ve U-2 uçaklarının yeniden faaliyete geçirilmesi ile güçlendirilmesi planlarını desteklemektedirler.

MODERN REVİZYONİZM: "SOVYETLER BİRLİĞİ'NE YÖNELİK TEHDİTLER GÜÇLENDİRİLİYOR"

Amerikan emperyalistlerinin CHP reformist hükümetine dayattıkları yeni askeri istekler karşısında Türkiye'deki modern revizyonist akımlar, CHP'yi Amerikan emperyalistlerinin çıkarlarına boyun eğmekle, emperyalizmle uzlaşmakla suçlamakta ve Amerikan emperyalistlerinin Türkiye'de ve Ortadoğu'da yeni mevziler kazanmasına karşı çıkmaktadırlar.

Ama onların bu karşı çıkışının temelinde Türkiye halkının ulusal çıkarları değil, hizmetinde bulundukları Sovyet sosyal-emperyalizminin emperyalist ve hegemonyacı çıkarları yatmaktadır. Onlar Amerikan emperyalistlerinin Türkiye'de ve Ortadoğu'da yeni askeri ve ekonomik mevziler elde etmek için yürüttükleri faaliyete, Ortadoğu halklarının çıkarlarını düşünerek değil, Sovyet sosyal-emperyalizminin çıkarlarını düşünerek karşı çıkmaktadırlar. Türkiye'nin Amerikan emperyalistleri tarafından değil, Sovyet sosyal-emperyalizmi tarafından sömürülmesini bölgede sosyal-emperyalist hegemonyanın gerçekleşmesini istemekte ve bunun mücadelesini vermektedirler. Amerikan emperyalistlerinin Ecevit hükümetine dayattıkları yeni istekler, batılı emperyalistlerin Ortadoğu'daki askeri ve ekonomik çıkarlarını pekiştirdiği için T'K'P, TİP ve TSİP gibi sosyal-faşist partiler bu planlara karşı çıkmaktadırlar.

Nitekim TİP'in yayın organı YÜRÜYÜŞ dergisi ve TSİP'in yayın organı BİRLİK dergisi Christopher'in ziyaretinden sonra yaptıkları yorumda Amerikan emperyalistlerinin yeni askeri isteklerinin bölgede "Sovyetler Birliği'ne karşı yönelik tehditleri güçlendireceğini" yazmakta, ama Türkiye halkının ve Ortadoğu halklarının üzerindeki emperyalist baskının yeni boyutlar kazanacağından bir satırla bile bahsetmemektedirler.

KİME KARŞI?

Amerikan emperyalistlerinin Türkiye'deki askeri varlığı ve bunu üslerin genişletilmesi ile U-2 uçaklarının yeniden faaliyete geçirilmesi ile güçlendirmeye çalışmaları neye hizmet etmektedir; bunlar kime karşı kullanılmaktadır ve kullanılacaktır?

Yukarıda da belirttiğimiz gibi Amerikan emperyalistleri, askeri varlıklarını güçlendirerek, birinci olarak Türkiye halkının ve Ortadoğu halklarının anti- emperyalist ve demokrasi mücadelesini boğmanın hazırlığını yapmakta, bu yöndeki yeni planlarını Türkiye'deki ve bölgedeki işbirlikçileri ile birlikte hayata geçirmeye çalışmaktadır. Türkiye halkı ve Ortadoğu halkları bunu, bugüne kadar eti ve kemiği ile yaşamıştır.

İkinci olarak da ABD emperyalistleri, Türkiye'deki ve Ortadoğu'daki askeri varlıklarını güçlendirerek rakipleri sosyal-emperyalistlere karşı bölgedeki hegemonyalarını sağlamlaştırmaya çalışmaktadırlar.

Kısacası Türkiye egemen sınıflarının Amerikan emperyalistlerine yeni askeri mevziler vermesi ülkemizdeki bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine, bu mücadelenin bastırılmasına ve Ortadoğu halklarının anti-emperyalist mücadelesinin kana bulanmasına yönelik yeni emperyalist planlardır.

Ecevit-Carter, Neyin pazarlığı?

Sosyal-faşistler, ülkemizde Sovyet sosyal - emperyalizminin çıkarlarını savunmaktadırlar. İşte bir göstergesi: İKD'nin bayrağı altında toplanan sosyal-faşistler, 18 Kasım 1978'de İstanbul'da sosyal-emperyalist savaş filosuna selam yürüyüşü düzenlediler. Küçük çocukları araç olarak kullanarak, Filo Komutanına "hoşgeldin" dediler.

B. ALMAN EMPERYALİSTLERİ:

Cruise füzeleri.

«Türkiye ye Pershing-2 ve Cruise Füze sistemi yerleştirilsin»

Türkiye'nin emperyalist bir silah deposu haline getirilmesi ve bunun için emperyalistlerin ve Türkiye egemen sınıflarının planları, sadece ABD üslerinin daimi bir statü ile devamından ve U-2 uçaklarının yeniden devreye sokulmasından ibaret değildir.

Amerikan emperyalistlerinin yeni askeri planlarının yanında, Batı Alman emperyalistleri de "bir NATO üyesi olarak" Türkiye'ye yeni bazı füze rampalarının yerleştirilmesi için harekete geçtiler.

Bu konu, 15-16 Mayıs'ta Brüksel'de yapılan ve Türk Savunma Bakanı'nın da katıldığı NATO Savunma Bakanları Toplantısında ve daha önce batılı emperyalistler arasında yapılan NATO Nükleer Planlama Grubu toplantılarında ele alındı.

Bu toplantılarda, Avrupa emperyalistleri ve özellikle Alman emperyalistleri, yakında Amerikan emperyalistleri ile Sovyet sosyal-emperyalistleri arasında imzalanacak olan SALT II Anlaşmasının "Avrupa için doğuracağı sakıncaları ortadan kaldırmak için Türkiye'ye orta menzilli füze rampalarının yerleştirilmesini istemişlerdir.

Bilindiği gibi ABD emperyalistleri ile Sovyet sosyal emperyalistleri arasında 15 Haziran'da imzalanacak SALT II Anlaşması, sosyal-emperyalistlerin elinde bulunan SS-20 füzelerini anlaşma dışında bırakmaktadır. NATO toplantılarında Avrupa emperyalistleri, Sovyetler Birliği'nin SS-20 füzelerini batı bölgesine yerleştirerek, NATO'nun savunma gücünü etkisiz bıraktığını ve "Avrupa ülkelerini tehdit ettiğini" söyleyerek, "Avrupa'nın ve NATO'nun askeri güvenliği için" bunlara karşı tedbir alınmasını istemişler ve bunun için de Amerikan yapımı Pershing-2 ve Cruise füze sistemlerine sahip olunması gerektiğini belirtmişlerdir.

Fakat Batı Alman emperyalistleri "Sovyetlerle ilişkilerini bozmamak için" bu füze sistemlerinin Almanya'ya değil, Türkiye gibi "NATO kanat ülkeleri"ne kurulmasını istemiştir.

Şimdi CHP reformist hükümeti ile Batı Alman emperyalistlerinin şefleri arasında sürdürülen görüşme ve pazarlıkların bir maddesini de Pershing-2 ve Cruise füze sistemlerinin Türkiye'ye yerleştirilmesi oluşturmaktadır.

CHP reformistleri "taze para", "dış yardım" karşılığında emperyalistlerin bu askeri dayatmasına da boyun eğmeye hazırdırlar.

Alman emperyalizminin diplomatik elebaşılarından Klep, Alman emperyalistlerinin Türkiye'de kazanacakları yeni ekonomik ve askeri mevziler karşılığında "Türkiye'ye yardım için canla başla çalışmaktadır.

EMPERYALİZMİN YENİ PLANLARINA HAYIR!

● NATO'DAN ÇIKILMALI, EMPERYALİSTLERLE İMZALANMIŞ BÜTÜN KÖLELİK ANLAŞMALARI İPTAL EDİLMELİ, ÜSLER KALDIRILMALIDIR

Amerikan emperyalistleri ve batılı emperyalistler, Türkiye halkının ve Ortadoğu halklarının devrim mücadelesini boğmak ve rakipleri sosyal-emperyalistlere karşı güçlerini artırmak için Türkiye'deki ekonomik hegemonyalarının yanında üsleri genişleterek ve U-2 uçaklarını yeniden devreye sokarak askeri hegemonyalarını da artırmaya, ülkemiz topraklarını tam anlamı ile bir silah deposu haline getirmeye çalışmaktadırlar.

Aynı planın bir parçası olarak Alman emperyalist elebaşları da Türkiye'ye yeni askeri istekler dayatmaktadırlar.

Sovyet sosyal-emperyalistleri ise ülkemizde yeni askeri mevziler ele geçirmek için tetikte beklemektedir.

Özellikle Amerikan emperyalistlerinin ve batılı emperyalistlerin yeni askeri mevziler elde etme planları karşısında, bazı göstermelik karşı çıkışlara rağmen, işbaşında bulunan CHP reformistleri, AP, MHP gibi faşist partiler ve Aydınlık-TİKP gibi sosyal-faşist mihrakların ülkemizdeki Amerikan askeri varlığının genişletilmesini candan desteklemekte, Türkiye'nin tam bir silah deposu haline getirilmesi için vargüçleriyle çalışmaktadırlar.

Ama bunu yaparken "Rusya'nın kızmaması" için de çaba harcamaktadırlar.

TKP, TİP ve TSİP gibi sosyal - faşistler ise Sovyet sosyal emperyalizminin ülkemiz üzerindeki ekonomik, siyasi ve askeri çıkarlarını savunmaktadır.

Türkiye halkı "Ya Amerika, Ya Rusya" diyen bu ulusal ihanet akımlarının gerçek niteliğini bugün daha iyi ve daha açık bir şekilde görmektedir. Emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin yüzlerindeki "barış", "silahsızlanma" maskeleri yırtılmaktadır.

Türkiye işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bağımsız ve demokratik bir Türkiye yaratmak için süren mücadelesi her geçen gün büyümekte ve ilerlemektedir.

Karşı-devrimci mihrakların ve faşist diktatörlüğün saldırılarını boşa çıkararak on yıl önce "6. Filo Defol", "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi" diye haykıran ses, bugün ülkenin en ücra köşelerine kadar yayılmıştır.

6. Filo'ya karşı protesto gösterileri. Türkiye halkı ve gençliği, 1968/69'ların anti-emperyalist mirasını sürdürüyor.

1 Mayıs alanlarında toplanan onbinler, "Ne Amerika, Ne Rusya", "Kahrolsun Emperyalizm, Sosyal-Emperyalizm" diyerek emperyalistlere ve onlara göbeğinden bağlı egemen sınıflara karşı kinlerini ve nefretlerini haykırmışlardır.

Türkiye halkı, emperyalizmin ülkemizdeki bütün ekonomik ve askeri varlığına son verilmesinin yanında emperyalistlerle ve sosyal- emperyalistlerle imzalanmış bütün kölelik anlaşmalarının iptal edilmesini, üslerin kaldırılmasını ve üslerin genişletilmesine izin verilmemesini, NATO'dan çıkılmasını ve Varşova Paktına girilmemesini istemekte ve bunun için mücadele etmektedir.

Proleter devrimci hareket, Türkiye halkının yolunu aydınlatmakta ve onun Ulusal Demokratik halk Devrimi mücadelesine önderlik etmektedir.

Türkiye halkının demokratik ve anti-emperyalist mücadelesinin alevleri bütün emperyalistleri yakacak ve onlara göbeğinden bağlı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarına son verecektir.

Emperyalistlerin üsleri genişletmeye ve tahkim etmeye ve Türkiye'yi bir silah deposu haline getirmeye çalışmaları bu mücadeleyi durduramayacak, bağımsız ve demokratik Türkiye'nin yaratılmasını engelleyemeyecektir.